

Secrete
și
speranțe

CAROLYN
BROWN

blue
MOON

CAROLYN BROWN

Secrete
și
speranțe

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

București
2019

The Ladies' Room

Carolyn Brown

Copyright © 2011 Carolyn Brown

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia Ltd.

Grafica acestei coperte este inspirată de
designul copertei realizate de Mumtaz Mustafa.

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Secrete și speranțe

Carolyn Brown

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, CAROLYN

Secrete și speranțe / Carolyn Brown;

trad. din lb. engleză: Andreea Florescu. – București:

Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3464-1

I. Florescu, Andreea (trad.)

821.111

Capitolul 1

Dacă mai chicoteam o dată, strămătuşa Gert avea să se ridice în capul oaselor din coşciugul ei roz şi să-mi arunce o privire urâtă, aşa cum obişnuia să facă încă de când eram mică şi nu puteam sta locului în biserică. Gertrude Martin nu putea nici moartă să suporte chicotelile la o înmormântare, cu atât mai puţin la a ei. În timpul vieţii, fusese o fată bătrână tranşantă şi acidă, iar eu nu mă îndoi-am nici o clipă că ar fi putut să învie la cel mai slab foşnet făcut de ciorapii mei de nailon numărul şase atunci când îmi încrucişam şi îmi descrucişam picioarele.

Ar fi trebuit să dau pe la toaleta femeilor înainte de începerea slujbei. Dar cele patru ceşti de cafea de dimineaţă şi litrul de cola pe care-l băusem în drum spre biserică nu mi-au ajuns în vezică decât după ce preotul şi-a dres glasul şi şi-a început elogiul, care suna ca şi cum avea să dureze o veşnicie şi mai bine. Dacă bietul om încerca s-o strecoare pe mătuşa Gert pe porţile Raiului, cu toţii aveam să murim de foame înainte să reuşească. Mulţumesc lui Dumnezeu că aveam un baton de Snickers şi o pungă de chipsuri cu aromă de barbeque în geantă, plus nouă kilograme de celulită pe coapse. Măcar ştiam că nu-mi venise rândul să bat la porţile Raiului.

Mi-am încrucişat încă o dată picioarele şi am încercat să mă concentrez asupra a ceea ce spunea preotul ca să nu mă mai gândesc la problema presantă. După două minute, n-a mai mers. Spaţiul dintre marginea stranei şi perete abia dacă putea fi traversat de o adolescentă anorexică, aşa că ar fi trebuit s-o iau pe lateral. Era şi

așa destul de urât că plecam în mijlocul slujbei de înmormântare, darămite să mai deranjez și zece membri ai congregației ca să ajung pe mijlocul culoarului, lucru care ar fi făcut-o pe mătușa Gert să-mi arunce mai mult decât o privire urâtă. Muștruluiala de care aș fi avut parte mi-ar fi transformat vezica într-o stafidă veștejită.

Am străbătut iute tot drumul până la toaleta femeilor. Până să intru într-una din cele două cabine, îmi suflecasem deja fusta neagră și strâmtă. Am apucat capătul ultramodelator al ciorapilor și am tras cu putere, sfârșind prin a-mi băga o unghie prin țesătură. Credeam că erau făcuți din același material pe care îl foloseau la construcția navetelor spațiale și că nici greutatea excesivă, nici vreun incendiu devastator nu-i puteau distruge.

Tocmai îmi trăgeam înapoi pe mine ciorapii rupți când ușa s-a deschis și verișoarele mele, Marty și Betsy, au dat buzna în micuța încăpere. Le-am recunoscut de cum au început să vorbească. Fumau încă de pe vremea când erau nevoite să se ascundă în hambar pentru asta, lucru care se simțea din vocile lor – plus că miroseau de parcă abia trecuseră prin focurile sulfuroase ale lui Hades.

– Ne strecurăm și noi înăuntru după ce se termină slujba și spunem că am întârziat și că ne-am așezat pe bancheta din spate, a zis Marty.

Cât de stupid suna asta? Toată lumea avea să-și dea seama că nu fuseseră la slujbă, și, firește, toată lumea avea să observe că eu plecasem în mijlocul predicii, dar măcar eu tot prinsesem ceva din ea. Îmi doream să fi avut tupeul să le cert pentru că întârziaseră și pentru că se ascundeau în baie, dar n-am avut. Nu la o înmormântare. Nici măcar în toaleta femeilor. Nu era nici locul potrivit și nici momentul. Eram cu mâna pe clanță când mi-am auzit pomenit numele. Am lăsat ușor în jos capacul de la WC și m-am așezat.

– Trudy a venit? a întrebat Betsy.

– Normal că Trudy e aici. Numai Dumnezeu știe cât încearcă să facă numai ce-i bine. Trudy cea bună și de încredere. Nu s-a răzvrătit niciodată și nici n-o s-o facă. O să rămână copilul cel bun câte zile va avea. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este ca să aud citindu-se testamentul, a spus Marty.

– Dacă mătușa Gert îți lasă ție casa? Ce-o să faci cu ea? întrebă Betsy.

– O să angajez pe cineva cu un buldozer s-o culce la pământ și o să vând terenul ca să-mi plătesc taxele. N-aș sta în coșmelia aia nici măcar pentru o noapte cu Brad Pitt.

Betsy a chicotit.

– Dacă mi-o lasă mie, o să apelez la o companie de licitații. Îți cer o căruță de bani, dar se ocupă ei de tot. O să vând toate lucrurile într-o singură zi. După ce-mi primesc partea, plec în croazieră.

Înainte ca Marty să răspundă, am auzit zgomotul aprinderii unei brichete. Slavă Domnului că nu erau ferestre în baie, altminteri fulgerul ar fi pătruns înăuntru și ar fi trăsnit-o fiindcă fuma în biserică.

– Casa aia n-o să-ți aducă bani de nici o croazieră, doar dacă nu vrei să închiriezi o barcă de pescuit pe lacul Texoma. Dar sigur o să fie una dintre noi trei. Suntem singurele ei moștenitoare, cu excepția mamei lui Trudy. Dar ea are Alzheimer, așa că Gert n-o să i-o lase ei.

– Biata Trudy! Dumnezeu s-o ajute! a făcut Betsy.

M-am aplecat înainte și am ciulit urechile până când a început să mă doară capul. Ar fi fost prea aiurea să deschid ușa tocmai acum. Ar fi urmat fără îndoială o confruntare, și întotdeauna am urât genul acesta de situații. În plus, voiam să aflu ce făcusem de ajunseseam să fiu *biata* și în nevoie de *ajutorul lui Dumnezeu*.

– E trist, nu? Dar așa a fost ea mereu. Încă de când eram copii, o convingeam să facă orice. Era atât de oarbă. Ca un struț care-și ține capul în nisip și fundul ăla mare și rotund în aer, a spus Marty.

Mie mi s-a pus un nod în gât. A trebuit să înghit de zeci de ori până să se ducă. Dacă n-ar fi fost atât de concentrate să mă bârfească, ar fi auzit înghițiturile.

Betsy a chicotit din nou.

– Poate nu oarbă, doar naivă. Habar n-avea de ce se petrecea în jurul ei. Ei chiar îi plăcea de mătușa Gert.

– Oricine o plăcea pe vrăjitoarea aia bătrână merită să orbecăie prin beznă. Las-o să trăiască în ignoranță. Se spune că e o binecuvântare. În plus, Trudy le-a avut mereu pe toate, iar eu am fost invideoasă pe ea. Merită să-și murdărească și ea mâinile. Dacă ia casa, o să-și pună la treabă fundulețul ăla durduliu al ei până când o să

pună totul la punct. N-o să mai rămână nici un milie u sau flecușet urât pe care să nu-l categorisească, a spus Marty.

Îmi simțeam fața arzând, pentru că exact la asta mă gândisem încă de când am aflat de moartea mătușii Gert. Lucrurile la care ținea nu valorau prea mult, dar puteau fi date de pomană.

– Așa e Trudy – numai la fapte bune se gândește, de nici nu vede ce are în fața ochilor, a chicotit Betsy. Dă-mi și mie un fum. Crezi că Dumnezeu îi trăsnește pe cei care fumează în biserică? O să trebuiască să ieșim și să ne amestecăm repede prin mulțime, o să treacă o oră până când o să mai putem fuma din nou.

Mi se făcuse pielea de găină. Chiar atât de previzibilă eram?

– Dumnezeu n-o să ne trăsnească pentru că fumăm, dar mătușa Gert ar fi făcut-o. Poate că Drew o să-i bage mințile în cap lui Trudy și o s-o convingă să demoleze casa, a spus Marty. E un avocat deștept. Bănuiesc că lui Trudy oricum nu-i pasă prin ce trebuie să treacă pentru casa aia și pentru câți bani.

Fumul de țigară începuse să se strecoare pe sub ușa cabinei. Mi-am pus o mână la gură ca să nu tușesc. Că tot vorbeam de dezastre. Ar fi fost începutul unui război de familie dacă aș fi fost prinsă acum, fără îndoială. Iar mătușa Gert s-ar fi ridicat din coșciug dacă începeam să ne păruim în baie în timpul funeraliilor ei.

– Crezi că are habar de șmecheriile lui bărbat-su și ale fiică-sii sau a stat atât de mult timp cu capul în nisip, că nici nu-l mai scoate? a întrebat Betsy.

– Dacă nu știe, e proastă, nu oarbă. Toată lumea știe despre Drew, a răspuns Marty. Cum să nu știe și Trudy? Doar tărașenia a început chiar după prima săptămână de la nunta lor.

Eu m-am încruntat atât de mult, încât am simțit cum îmi apar instantaneu vreo zece riduri noi pe frunte. Ce știa toată lumea despre Drew, în afară de *biata Trudy*, *Dumnezeu s-o ajute*? Și ce se spunea despre fiica mea, Crystal, și eu nu aflasem?

Marty și-a coborât ușor vocea.

– Ți-aduci aminte când Trudy a rămas peste noapte în Dallas cu Crystal și prietenele acesteia când împlinea Crystal parcă șapte ani ca să le ducă pe puștoaice la Parada Disney pe Gheață? Lori Lou a trecut pe la mine ca să-mi ceară rețeta pentru salata picantă de pui.

Am prins-o ieșind din casa lui Drew a doua zi de dimineață, când am dus ziarul.

Stomacul mi s-a întors de treizeci și nouă de ori înainte să revină la vechea senzație de greață. Dacă mi s-ar fi făcut rău, m-ar fi auzit, iar eu ar fi trebuit să îndur un milion de scuze cum că ar fi trebuit să-mi zică, dar chiar credeau că știam și că ignoram acest lucru cu bună-știință ca să-mi salvez căsnicia. Să le aud rostind aceste cuvinte era mult mai rău decât micile suspiciuni supărătoare pe care le avusesem de-a lungul anilor. Cele două verișoare ale mele aprinseseră luminile și îmi arătaseră cine era Drew cu adevărat, iar acum trebuia să mă confrunt cu situația.

Îmi doream să fi avut la mine micuțul pistol de calibru .22 pe care-l țineam în noptieră. Când îngrijitorul avea să vină să curețe băile bisericii după pomană, le-ar fi găsit acolo pe cele două verișoare ale mele, fiecare cu un glonț în ea. Asta dacă m-ar fi dus mintea să-mi pun pistolul în poșetă, nu batonul de ciocolată.

Îmi zvâcneau urechile și aveam impresia că Betsy urla în gura mare, deși, în realitate, vorbea pe un ton normal.

– Dar știi că Lori Lou n-a fost prima. Scruta cu privirea mulțimea și flirta chiar la petrecerea de nuntă a lui Trudy. Singura care nu știe că Drew este un prost fustangiu, arătos și plin de bani este Trudy. Ea îl crede doar arătos și plin de bani. Mereu am spus că, dacă nu știe, o las să trăiască în ignoranța ei. Am auzit că noua lui jucărie e casiera aia blondă de douăzeci de ani de la banca lor. O cheamă Charity nu știu cum. Trudy se băbește și devine din ce în ce mai șleampătă pe zi ce trece, iar jucăriile lui sunt din ce în ce mai tinere și mai drăguțe. Ai văzut-o și tu, nu-i așa?

– Știi exact despre cine vorbești. Fiul meu cel mare a invitat-o la o întâlnire. L-a refuzat sec. Acum știu și de ce. Donnie James n-are bani să-i cumpere o mașină Thunderbird nouă-nouță ca Drew.

O clipă de tăcere a trecut înainte ca Marty să continue. Norul de fum dovedea faptul că era preocupată să ardă un doi-trei centimetri din țigară înainte să vorbească:

– Charity e suficient de tânără ca să-i fie fiică. Și ce zici de fuga lui Crystal la Las Vegas, ca să se mărite cu ratatul ăla de prieten al ei?

– Ia stai așa, a șoptit Betsy, iar eu am auzit ușa de la baie scârțâind.

Aș fi putut să le strâng de gât cu un crac al ciorapilor mei ultra-modelatori. Ar fi fost atât de satisfăcător să le văd ochii ieșindu-le din orbite și fețele învinețindu-li-se. Și dacă mi-aș pune ciorapii înapoi pe mine după ce comiteam omorul complet justificabil, nimeni n-ar fi fost vreodată în stare să găsească arma crimei.

– Încep să iasă din biserică. Putem să ne amestecăm acum prin mulțime, a spus Betsy în șoaptă. Prefă-te tristă și, pentru numele lui Dumnezeu, ia un mentosan! Simt de-aici cum miroși a fum!

Ușa s-a închis, iar eu am putut în sfârșit să respir. Nu mi-am dat seama că-mi ținusem răsuflarea, până când nu a dat năvală afară sub forma unui suspin uriaș. Mi-am sprijinit capul de metalul rece al peretelui cabinei. Răceala lui mă împiedica să leșin acolo. Însă nu și să mă ghemuiesc toată de furie și de durere și să plâng până când a început să mă doară în capul pieptului.

Avusesem întotdeauna familia perfectă, în timp ce verișoarele mele își dăduseră viețile peste cap, având cinci căsnicii ratate la activ. Aflam acum că singura diferență era că familia mea avea un înveliș de glazură, iar ale lor nu.

Mi-am convins picioarele moi ca jeleul să mă susțină, în timp ce un gogoloi de grăsime moale s-a revărsat prin gaura de la ciorapi, firul ducându-se până la genunchi. Dacă nu îmi încrucișam picioarele, biata, șleampăta Trudy poate că ar fi reușit să treacă de pomană fără ca firul să i se ducă până la gleznă. Asemenea lucru ar fi fost cu siguranță o rușine.

Reflexia mea în oglindă aproape că m-a făcut să fug direct la mașină. Dungii negre de rimel se amestecau cu fardul roz de obraz. Aveam ochii umflați. Bărbia nu mi se oprea din tremurat. Am tras adânc aer în piept și am privit în ochii mei verzi. Părul lung și negru arăta de speriat. Ce era de făcut?

Mai întâi trebuia să mă fac prezentabilă. Să mă concentrez pe câte un lucru odată și să trec de partea cu înmormântarea. După aceea, avea să urmeze pomana și citirea testamentului. Și abia apoi urma să mă ocup de ce aveam de gând să-i fac soțului meu.

Am ieșit din toaleta femeilor cu spatele drept și cu un zâmbet fals pe față. O doamnă ține la aparențe și nu-și pierdea niciodată

demnitatea – nici măcar atunci când lumea din jurul ei tocmai s-a năruit în cabina din toaleta femeilor.

Eu, Marty și Betsy trebuia să mergem împreună în limuzina care ne ducea la cimitir pentru ultima parte a slujbei. Șușoteau între ele când eu m-am strecurat înăuntru. Gogoloiul de grăsime care ieșea prin gaura de la ciorapi îmi amintea măcar că aveam o armă mortală la îndemână. Puteam să le sugrum și să le îndes în gură câte o jumătate din batonul de Snickers după ce își dădeau duhul și jur că amândouă ar fi murit înecate, plângând-o pe strămătușa Gert. Nimeni nu s-ar mai îndoi atunci de cuvântul bătrânei și șleampetei Trudy.

– Cum reziști? m-a întrebat Marty.

– Sunt bine, i-am răspuns eu.

– Dar arăți ca naiba, mi-a spus Betsy.

– Iar tu arăți absolut fabulos, i-am răspuns sarcastică.

Marty i-a luat apărarea.

– Nu-i vorbi așa, Trudy. Ce-ai pățit? Nu vrea decât să te facă să râzi. Nu știam că mătușa Gert a însemnat atât de mult pentru tine. Noi eram bucuroase că babornița a dat în sfârșit colțul și că putem merge la băcănie fără să dăm nas în nas cu ea printre rafturi.

– Nu așa se vorbește despre morți, le-am spus eu.

– De ce nu? Tu vorbești urât cu cei vii, a replicat Marty.

Am întors capul și m-am uitat pe fereastră.

Și-au dat seama că fie jeleam, fie eram într-o pasă proastă, așa că au revenit la ultimele bârfe: copilul cui avea probleme cu legea, cine cu cine se culca. Mie nu-mi păsa de ultimele bârfe, dar aș fi vrut să am lista acelor femei stricătoare de căsnicii despre care știau totul. Voiam să văd numele femeilor din Tishomingo, Oklahoma, și din zonele învecinate cu care se culcase soțul meu. Tihna pare întotdeauna să vină cu un preț mare, iar la cum mă durea stomacul, prețul pe care trebuia să-l plătesc ca să-mi țin gura avea să fie un ditamai ulcerul.

La cimitir, odată coborâte din limuzină, am fost conduse de trei bărbați de la biserica lui Gert. Se purtau de parcă se așteptau să izbucnim într-o criză de plâns și au fost puțin dezamăgiți când au văzut că n-am făcut-o.

Purtătorii de sicriu au așezat coșciugul roz pal pe ridicătura acoperită cu iarbă artificială și toată lumea s-a strâns în cort. Trei scaune așteptau chiar în fața coșciugului ca să fie ocupate de către strănepoatele îndurerate. Sudoarea îmi curgea șiroaie pe gât, inundându-mi fiecare rid găsit și îmbibându-mi banda lată de elastic a sutienului, care-mi intra în coaste. Gogoloii de grăsime de pe coapsă ieșea prin ciorapi și nici o mișcare nu ar fi putut să-l bage înapoi.

În ciuda durerii, nu mă puteam gândi decât la cum să le omor pe mesagerile acestor vești oribile potrivit cărora soțul meu mă înșelase încă de la începutul căsniciei noastre. Ar fi trebuit să-mi zică din ziua când aflaseră, în loc să râdă de asta pe la spatele meu.

– Ne-am adunat astăzi aici ca s-o pomenim pentru ultima oară pe Gertrude Elizabeth Martin. A trăit o viață lungă și fericită, iar acum s-a dus într-un loc mai bun. Și-a împachetat lucrurile și s-a mutat în casa lui Iisus, a spus preotul.

Sper că Iisus era pregătit să-și schimbe stilul de viață odată ce Gert avea să ajungă în rai, pentru că îl așteptau o mulțime de schimbări. Sfântul Petru putea să-și arunce registrul lui negru în care erau trecute numele celor drepți. Mătușa Gert avea să vină cu propria versiune, nouă și adăugită, la subsuoară.

Dascălii au început să cânte „Mărețul har“, dar eu n-am auzit nici un cuvânt. Preotul a spus o rugăciune și, de îndată ce a rostit „Amin“, oamenii s-au adunat în jurul nostru.

– Să fii tare, Trudy, mi-a zis Daisy Black. Gert nu și-ar dori s-o jelești mult timp. Agață-te de amintirile fericite.

Dacă aș fi făcut asta, aș fi aterizat numaidecât pe fundul meu gras. Femeia asta era sărită?

O altă doamnă mărunțică și cu păr cărunt a venit la mine să mă îmbrățișeze și mi-a șoptit:

– Gert a fost o femeie extraordinară. O să-ți fie greu să-i calci pe urme.

– Să mergem la masă, mi-a șoptit Betsy la ureche, îndreptându-se spre limuzina care avea să ne ducă înapoi la biserică.

– Sper că a făcut cineva salată picantă de pui, am zis eu.

Ea a avut bunul-simț să roșească.

– N-am știut că-ți place salata picantă de pui. Adică știu că o faci pentru Drew, pentru că mi-ai spus-o chiar tu, dar n-am știut că e preferata ta.

– Cum să nu-mi placă salata picantă de pui? O fac în fiecare săptămână pentru Drew. Dacă nu o găsește pe masă joi seara, e motiv de divorț.

Era uimitor cât de ușor îmi venea să-i torn cenușă în cap și cât de mult îmi plăcea acest lucru.

Aș fi putut jura că am auzit-o pe Gert șoptind că o doamnă adevărată putea să îndure tragedia și orice durerea cu mândrie și demnitate. Presupun că încerca să-mi spună să am grijă, dar chiar nu-mi păsa de toate chestiile acelea vechi din sud cu care îmi împuia tot timpul capul. Îmi venea să cobor geamul limuzinei și să urlu la singurul nor alb de pe cerul foarte albastru de vară: „Nu-mi vorbi mie de mândrie și demnitate! Îmi vine să omor pe toată lumea și aș începe bucuroasă cu Betsy sau cu Marty – nu contează cu care. Așa că ia-ți sfatul cu tine și du-te cu el în rai, să aranjezi acolo lucrurile! Nu-mi mai șopti la ureche! Probabil că știai că Drew mă înșală și nu te-ai deranjat să-mi spui!”

Dar n-am făcut-o. În schimb, m-am cufundat într-o tăcere adâncă. Ce naiba îmi rămânea de făcut? Cu salariul de la școală nu puteam plăti chiria și facturile nici măcar pentru o garsonieră ca vai de ea de pe malul râului Washita. Mi-am înghițit mândria, m-am înfășurat în roba demnității și am închis ochii. La urma urmelor, era evident că mă înșela de ani buni. Toată lumea din oraș știa asta, dorindu-mi zilnic „să mă ajute Dumnezeu”

Dacă mătușa Gert ar fi fost și ea în limuzină, mi-ar fi spus să nu mai dau vina pe verișoarele mele, ci pe singura parte responsabilă. Mi-ar fi spus să continui să-mi văd de treburi și să-mi țin capul sus. Mi-ar fi tras un șut în posterior pentru că voiam să omor mesagerii atunci când singura persoană care merita acest lucru era soțul meu mincinos, cu două fețe, care mă înșela.

Marty și-a dres glasul ca să-mi atragă atenția:

– La ce te gândești? Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

– La mătușa Gert, am răspuns eu.

Betsy și-a scos pudriera cu oglindă și și-a aplicat un strat proaspăt de ruj roșu aprins.

– Ce-o să faci dacă te alegi cu casa aia oribilă? Noi ne-am hotărât deja ce am face cu hidoșenia aia.

Eu n-am zis nimic.

– Ei bine? a făcut Marty, îmboldindu-mă să răspund.

– Probabil o s-o lase bisericii, iar noi o să ne alegem cu niște bijuterii de-ale ei. Biserica se poate ocupa de vânzarea casei și să folosească banii obținuți ca să cumpere un covor sau un pian nou, și-a dat Betsy cu presupusul. Nu-mi vine să cred că spun asta. Biata mătușă nici nu s-a răcit bine.

Marty și-a strâns buzele și a mijit ochii.

– Nu te mai purta de parcă îți pare rău c-a murit! A fost un ghimpe în coastă. Și sper că nu-mi lasă mie bijuteriile. E ultimul lucru pe care mi l-aș putea dori. O grămadă de prostii cumpărate de pe la târgurile de vechituri. Nu le-aș purta nici moartă!

Betsy a oftat zgomotos.

– Cel mai probabil o să ne alegem cu niște facturi neplătite de zece ani și cu o casă plină de termite pe care s-o împărțim la trei. O să sfârșim înglodate în datorii din cauza moștenirii noastre.

– Nu vinde pielea ursului din pădure, am izbucnit eu.

Marty a suspinat.

– Ai vorbit exact ca ea. Jur că până și la voce i-ai semănat. O fi intrat spiritul ei în tine?

Privirea urâtă pe care i-am aruncat-o trebuie să fi alungat orice îndoială. S-a cutremurat și s-a uitat pe fereastră tot restul drumului până la biserică. Când dricul-limuzină a oprit, Betsy a chicotit cu intenția de a detensiona atmosfera, însă nu i-a ieșit decât un chițait slab.

– Am ajuns! Masa și citirea testamentului. Suntem gata?

Nu știau cum să iasă mai repede din limuzină. Nu o crezusem pe nici una în stare să alerge cu pantofii lor cu tocuri de opt centimetri, dar chiar asta au făcut. Dacă aș fi încercat să țin pasul cu ele, aș fi căzut în nas chiar acolo, în parcare bisericii.

Am parcurs lent holul care ducea în sala de mese. Din câte îmi aminteam, Charity era casiera cu trup zvelt și cu părul blond drept. Păr blond și scurt, că tot veni vorba. Mie îmi plăcea să-mi port

părul scurt și creț, însă Drew îl ura, așa că l-am lăsat să crească, luptându-mă să-l îndrept cu placa și cu föhnul în fiecare zi.

„Du-te la bancă și lovește-l unde-l doare“, îmi spunea vocea mătușii Gert.

Aveam un cont comun de cheltuieli și cel puțin unul de economii. Dacă aș fi desființat acele două conturi, ar fi însemnat să-mi pun capăt căsniciei. El asta ar fi făcut.

Eram oare pregătită să locuiesc în același oraș cu el și să văd fiecare jucărie nouă a lui conducând un nou Thunderbird ? La naiba, eu conduceam un Chevrolet Impala vechi de cinci ani!

Unii oameni nu pot mânca atunci când sunt stresați. Nu e cazul meu. Pentru mine, mâncarea e răspunsul la toate. Depresie. Plictiseală. Furie. Tortul de ciocolată rezolva unghia crescută în carne, iar chipsurile mă scăpau de acnee. Le-am spus asta celulelor mele adipoase atât de mult timp, încât corpul meu a ajuns să mă creadă.

Doamnele de la biserică pregătiseră fiecare rețetă de-a mătușii Gert pe care o aveau în caietele lor. Era salată de cartofi. Pui la grătar. Curcan, copt la foc mic, cu o bucată de o sută de grame de unt înăuntru, ca să-l mențină fraged. Budincă de pâine din făină de porumb. Chifle proaspăt scoase din cuptor cu unt pe deasupra. Tort de ciocolată cu un strat de glazură de caramel gros de vreo trei centimetri. Tocană de fasole. Plăcintă de cartofi.

Oamenii stăteau la coadă pentru mâncare și vorbeau despre cum mătușa Gert gătise nu știu ce preparat de Ziua Recunoștinței sau despre cum aducea altul de fiecare dată când murea cineva. Era ca și cum încercau să se folosească de mâncărurile ei preferate ca să-i dea putere în viața de apoi. Bieții de ei nu știau că mătușa Gert nu avea nevoie de forțe proaspete. L-ar fi doborât și pe Lucifer dacă s-ar fi luat la trântă cu el.

Când am terminat-o de umplut, farfuria avea nevoie disperată de pereți laterali, dar eu eram *din ce în ce mai șleampătă pe zi ce trece*, așa că nu mai conta cum îmi consolam inima îndurerată. Până am reușit să ies de la coadă, singurul loc liber rămas era la dreapta lui Marty și Betsy. Iată-mă acolo, cu o farfurie plină cu cea mai bună mâncare de la Ziua Recunoștinței încoace și uitându-mă

cum vederea propriilor verișoare îmi face scârbă. Nu era drept ca ele să-mi distrugă întreaga lume și să-mi mai taie și pofta de mâncare.

– Te simți mai bine? a întrebat Betsy.

Eu am dat farfuria deoparte.

– Nu mi-e foame. Am nevoie de aer curat. Ne vedem când se citește testamentul.

– Ce-a apucat-o? a întrebat Marty în șoaptă, dar nu suficient de încet.

Strămătușa Gert abia fusese pusă în groapă, pământul de deasupra ei nefiind încă bătătorit și încă ar fi putut să-și croiască drum cu ghearele din coșciugul ei roz dacă aș fi făcut vreo scenă, așa că mi-am ținut gura și nu le-am spus ce-a apucat-o pe *grasa de Trudy*, *Dumnezeu s-o ajute*. Mi-am făcut drum spre biserică și m-am așezat în strana unde stătea ea de obicei. Cui îi păsa că aveam urme negre pe față de la rimel? Eram la o înmormântare, iar eu eram singură acolo, așa că am dat frâu liber lacrimilor și mi le-am șters cu dosul palmei.

Brusc, am simțit o prezență atât de puternică, încât am șovăit puțin înainte să mă întorc spre stânga. Firește, nu era nici o fantomă stând lângă mine pe banca din stejar; era mai degrabă o senzație, și nu una plăcută. Aceeași senzație pe care o avusesem atunci când mătușa mă prinsese cumpărând un curcan congelat pentru Ziua Recunoștinței. Îndurasem o tiradă de treizeci de minute despre cum ar trebui să cumperi curcanul direct de la fermieri și să-l jumulești chiar tu, dacă voiai o cină perfectă de Ziua Recunoștinței. Eu mă holbasem prostită la ea. Să jumulesc un curcan? N-aș ști de unde să încep cu o pasăre vie. Simțeam că avea o prelegere pregătită pentru mine, dar nu eram sigură că voiam s-o aud.

Am clipit, așteptând ca senzația să treacă. Lacrimile mi se uscașeră. Îmi venea să distrug ceva. Aș fi dăruit amvonul cu mâinile goale, după care aș fi continuat cu stranele din stejar. Lasă omorâtul mesagerilor, pe Betsy și pe Marty. De ele aveam să mă ocup mai târziu. Cu Drew Williams, era o altă poveste. El jurase în biserică să-mi fie credincios, chiar în fața părinților mei, a lui Dumnezeu, până și a strămătușii Gert. Înțelegeam să-i mintă pe ai mei, ba chiar și pe bunul Dumnezeu, dar era un prost de cea mai joasă speță să o mintă pe mătușa Gert. Avea să se răzbune, iar acum că era în lumea de

dincolo avea și mai multă putere. Ar face bine să-și pună treburile în ordine, pentru că erau șanse mari să ajungă cerșind mărunțiș la colț de stradă cu o cutie de conservă în mână înainte să știe ce l-a lovit.

Oare domnișoara Charity îl însoțea în călătoria de afaceri sau era la bancă? Chiar aveam de gând să golesc cele două conturi. N-ar fi fost haios să dau peste ea? Tocmai bine m-aș răcori înainte ca Drew să ajungă acasă.

– Scuză-mă, ești bine? m-a întrebat o voce masculină de undeva de lângă cotul meu drept.

Obrajii mi s-au aprins ca focul și m-am rugat să nu-mi fi dezvăluit nici unul din gânduri cu glas tare.

Vocea era gravă și ușor familiară. Mi-am întors capul ca să privesc drept în ochii albaștri și limpezi ai lui Billy Lee Tucker.

– Sunt bine, am zis eu.

– Stăteam și eu aici, gândindu-mă la mătușa Gert, când te-am văzut intrând și m-am întrebat dacă ești bine. Mi s-a părut că plângi, a spus el.

Pe vremea când eram la școală, Billy Lee Tucker fusese un toci-lar cu T mare, ca după aceea să devină ciudatul din Tishomingo. Începuserăm cu toții școala odată – Billy Lee purta întotdeauna salopetă și ochelari cu lentile groase. Eu și prietenii mei îl ignoram de cele mai multe ori, iar el găsea câte un colț liniștit unde să stea singur, de obicei cu o carte în mână.

Rămăsese la fel. Doar că se mai înălțase, iar lentilele ochelarilor i se mai îngroșaseră. Ceilalți băieți purtau blugi strâmți, dar el continua să poarte salopete de doc – mereu curate și călcate, la fel ca toate cămășile lui în carouri. Nu juca fotbal, așa că ăsta era încă un punct în minus pentru el în ochii celor din Tishomingo, Oklahoma. Nu juca nici baschet. Mai scade trei. Nu bea, nu fuma, nici nu dădea roată duminică seara prin oraș într-o camionetă. Minus patru, cinci, șase.

Mi s-a adresat în șoaptă, plin de respect:

– Te superi dacă stau și eu cu tine?

Eu nu i-am răspuns, dar el tot s-a așezat pe marginea banchetei.

– Nu pare deloc corect. Toți sunt acolo, mănâncă și râd. Cum pot fi atât de fericiți, de parcă ar fi o zi obișnuită?

Billy Lee nu se schimbase prea mult. Fața lui ascuțită avea puține riduri, deși era de vârsta mea, iar ridurile cam pe atunci începeau să apară. Era încă zvelt, dar lucrul care aproape m-a făcut să uit de Drew a fost costumul pe care îl purta. Dacă ăla nu era de la Armani, eu îmi mâncam pâleria, cu tul și trandafir negru de plastic cu tot.

– Dar cum crezi că ar trebui să fie? am întrebat eu.

– Gert a fost o doamnă. Ar trebui să stea în liniște și să se gândească la ea și la fericirea pe care a adus-o pe lume.

Gert, o doamnă? Sub ce piatră stătuse ascuns în toți anii ăștia? Săracul Billy Lee, n-avea prea multe țigle pe casă, binecuvântat fie. Mătușa Gert să aducă fericire pe lume? Era nebun? Adusesse ea multe lucruri pe lumea asta. Opinii. Arțag. Supărare. Dar fericire?

– Ar trebui să fie aici, cu noi, nu acolo, purtându-se de parcă se bucură că nu mai e, a răspuns el.

Poate că nu-i mai rămăsese nici măcar o singură țiglă pe casă. Oamenii *chiar* se bucurau că mătușa nu mai era.

– A fost cea mai înțeleaptă femeie pe care am cunoscut-o și cea mai bun vecină pe care și-o poate dori cineva, a continuat Billy Lee.

Se spune că cine se aseamănă se adună. El și Gert erau amândoi cam ciudăței.

– Nu mi-am dat seama că încă locuiești în casa bunicilor tăi.

Nu-mi era greu să fiu „drăguță”. Să fac față situațiilor conflictuale, da, iar acum mă întrebam cum să fac să ies din biserică fără să par nepoliticoasă.

El a ridicat din umeri.

– M-am născut în casa aia și acolo am trăit toată viața mea.

– Înțeleg. Deci, o cunoșteai foarte bine pe Gert?

– Cum să nu! Mi-a fost vecină și cea mai bună prietenă.

Deși îmi țineam capul în nisip și fundul meu mare și gras ajungea până la cer, știam cam ce se întâmplase cu fiecare dintre foștii mei colegi în toți anii ăștia – unde locuiau, unde lucrau, câți copii aveau sau dacă divorțaseră, câte aventuri aveau și de câte ori pe săptămână – aproape tot ce știau și Marty și Betsy. Sau cel puțin asta am crezut până azi-dimineață. Evident, nu știam nimic despre Drew Williams. Și nici despre Billy Tucker.

Numele soțului meu mi-a revenit în atenție. Uram din tot sufletul situațiile conflictuale. Cum aveam să mă adun ca să-l confrunt?

- Ar trebui să mă întorc la masă, am spus.
- Eu rămân aici.
- Trudy? Ești aici? a șoptit zgomotos Betsy.
- Sunt chiar aici.

Ce o să-i spună Betsy lui Marty despre biata, sărmana Trudy, pe care o găsisese stând cu Billy Lee Tucker în semiobscuritatea bisericii cufundate în liniște? Nu trebuia să aștept ca să acționez. Era un amvon în fața mea și o congregație întreagă în sala de mese. Poate îi chemam pe toți aici și le țineam o predică despre soții cu două fețe.

Betsy a continuat să vorbească prea repede și prea tare pe când înainta spre bancă.

– Ne adunăm în sala de clasă a școlii de duminică pentru copii în vederea citirii testamentului. Avocatul e unul cu pretenții din Dallas. Nu știu de ce Gert nu l-a ales pe Drew să facă treaba asta.

- Probabil știa prea multe despre el, nu m-am putut eu abține.
- Bună, Betsy, a spus Billy.
- Te cunosc de undeva?
- Probabil că nu. Sunt vecinul lui Gert.
- A, dar am crezut că era vecină cu Billy Lee Tucker.
- Eu sunt.

– Măi să fie! Nu te-am recunoscut în costumul ăsta, Billy Lee. Scuize pentru asta. E timpul judecății, Trudy. Te-ai rugat să nu-ți lase urâtenia aia de casă? Dacă n-aș fi fost lihnită de foame, aș fi venit cu tine, nu m-am mai rugat de ani de zile.

Betsy încerca să fie amuzantă.

- Nu-mi era foame.

Betsy mi-a aruncat o privire răutăcioasă.

- Ai fost întoarsă toată ziua. Te porți exact ca Gert.

Tristețea din ochii albaștri ai lui Billy Lee fu înlocuită de furie.

Eu am ridicat privirea către Betsy, care stătea sfidătoare cu mâinile în sold, și i-am spus:

– Ai dreptate. M-am rugat și nu văd să se schimbe ceva prea curând. Să mergem să ascultăm citirea testamentului. Billy, vii și tu cu noi?

– Mi-ar face plăcere.

Betsy mi-a aruncat încă o privire plină de ură.

– De ce ar vrea să fie și el de față?

– Cine știe? Poate că mătușa i-a lăsat lui casa și trebuie să decidă dacă să-i dea foc sau nu.

– Eu sper că ți-a lăsat-o ție, Trudy. Și că o să transpiri până nu mai poți făcând curățenie, a spus Betsy. Chiar ai fost îngrozitoare azi.

– Dar gândește-te, draga mea vară. Astăzi este abia prima zi din restul vieții mele și este posibil să nu mă schimb niciodată. Am ieșit din biserică și am intrat în camera unde așteptau avocatul și Marty.

Capitolul 2

– Dar asta e ridicol! a spus Marty.

Betsy și-a încrucișat mâinile la piept și a mormăit în barbă la vederea scăunelelor și a măsuțelor. Billy Lee și-a tras unul și s-a așezat, genunchii ajungându-i practic până la bărbie.

– Haideți să ne mutăm în biserică sau măcar în sala de clasă a școlii de duminică pentru adulți, a spus Betsy.

Avocatul nu a luat-o în seamă, și-a deschis servieta și a scos o singură foaie de hârtie.

– Eu sunt Steven McRae. Gertrude a cerut ca testamentul să fie citit în această încăpere. Nu o să dureze mult să rezolvăm lucrurile.

A ridicat foaia și și-a potrivit ochelarii de citit. Stomacul mi-a chiorăit zgomotos. Marty s-a uitat lung la mine. Betsy chiar a chicotit. Nu era drept să-ți fie foame și să nu poți înghiți o firimitură de pâine. Drew va trebui să plătească și pentru asta, pe lângă aventurile lui.

– Terminăm odată cu asta? Vreau o felie din checul ăla cu smântână înainte să se termine, a spus Marty nerăbdătoare.

– N-o să dureze mult, a repetat avocatul. Și a început să citească cu voce tare: „Bună, fetele mele. Aceasta este scrisoarea mea pentru voi, iar dacă Steven este cel care o citește, înseamnă că am murit. O să se termine totul cât de curând și o să vă puteți duce acasă, două dintre voi bucurându-se că nu vor trebui să-și bată capul nici cu casa, nici cu lucrurile din ea“.

Pentru prima oară pe ziua aceea, Billy Lee a chicotit.

Marty ne-a săgetat pe amândoi cu una dintre faimoasele ei căutături „mortale“.

Eu i-am întors privirea, așezându-mă ușor pe unul dintre scaunele de copii și sperând să nu se rupă sub mine. Destul de surprinzător, era mai solid decât arăta.

Steven McRae a continuat:

– „Întâi de toate, am ales camera asta pentru că aici am predat la școala de duminică în ultimii șaiszeci de ani. Nu că ar face câtuși de puțin diferență, dar chiar în timp ce scriu aceste rânduri, parcă le și aud pe Marty plângându-se și pe Betsy refuzând să se așeze într-un scaun de copii.

Toate trei ați fost botezate după mine, așa că pur și simplu nu am putut să mă decid să las toate bunurile mele numai aceleia care-mi poartă numele. Nu-mi place de nici una dintre voi, dar, ca să fiu sinceră, pe Trudy o displac cel mai puțin. Măcar ea nu se ascunde de mine la băcănie, iar pentru asta îi las totul ei. Tot calabalâcul. E mult mai simplu. Dacă ea se hotărăște să vă dea și vouă câte o bijuterie sau altă amintire, are binecuvântarea mea. Dacă nu, așa să fie. Duceți-vă acasă și stați îmbufnate. Chiar nu-mi pasă“. E semnat și legalizat la notar cu martori, deci e legal, a conchis Steven McRae. Doamnă Williams, dosarul acesta conține o copie a testamentului și a evidențelor financiare ale strămătușii dumneavoastră. Dacă aveți întrebări, dumneaei a plătit un onorariu firmei mele ca în următoarele treizeci de zile să vă stea la dispoziție cu orice veți avea nevoie, așa că nu ezitați să ne apelați.

– Mulțumim lui Dumnezeu. Hai să mergem acasă, Betsy! a spus Marty.

Betsy m-a străfulgerat cu o nouă privire plină de ură.

– Noroc.

– Puteți lua orice vreți.

Pe când le făceam oferta, mă întrebam dacă nu cumva mătușa Gert mai ținea arsenicul pentru șoarecii-de-câmp sub chiuveta de la bucătărie.

– N-o să mă vedeți nici ducând gunoiul cu vreo bijuterie din-aia ieftină, a spus Marty.

– Eu nu vreau absolut nimic. Trebuie să semnez undeva ca să fie legal? a întrebat Betsy.

Domnul McRae a pornit spre ușă.

– Nu, asta e între dumneavoastră și doamna Williams.

– Atunci, Trudy, să lămurim acum lucrurile. Noi nu vrem nimic, deci nu ne chema să te ajutăm să cureți locul ăla plin de vechituri, a spus Betsy.

Se grăbeau spre ușă, când le-am răspuns:

– N-o să vă cer nici uneia ajutorul. Ați făcut deja destule. Și îți mulțumesc, domnule McRae.

Billy Lee avea un rânjel mare pe față, iar ochii îi licăreau. Oare ce-l mai amuza acum? Cu doar câteva minute înainte, se plângea de veselia din sala de mese, fiind de părere că toată lumea din Johnston County ar trebui să-și smulgă părul din cap și să adune cenușă și să și-o pună pe hainele din pânză de sac din cauză că murise mătușa Gert.

– Deci, ce-ai de gând să faci cu casa? m-a întrebat Billy.

Eu mă hotărâsem deja.

– Mă mut acolo.

Aveam acum o proprietate în Tishomingo, Oklahoma, care le avea pe toate. O casă cu etaj cu vopseaua scorojită, o verandă în pantă, fără aer condiționat și un vecin ciudat.

Pe chipul lui a apărut o expresie uimită.

– Se mută și Drew cu tine?

– Nu, nu se mută. Dar presupun că o să ne vedem mai des, eu și cu tine, de vreme ce o să fim vecini.

– Probabil că da, a spus el, zâmbind larg.

Am traversat sala de mese, neluând-o în seamă pe Betsy, care mă striga, și m-am îndreptat spre ușă, fără să arunc vreo privire în urmă. Ea nu m-a urmat, dar, chiar și așa, m-am grăbit să ajung la mașină, în caz că s-ar fi răzgândit. Douăzeci de ani de căsnicie duși pe apa sâmbetei. Tristețe, plânsete, furie, supărare și durere, toate se învâlmășiseră într-un ghemotoc uriaș și nesănătos care-mi zdruncina nervii.

Aș fi putut rămâne cu Drew. Asta era cea mai la îndemână opțiune. La urma urmelor, nu era ceva nou. Dar nu puteam! Mândria mea era deja făcută praf. Dacă aș fi rămas, același lucru s-ar fi întâmplat și cu demnitatea mea.

Conduceam încet, fiindcă punctulețe roșii îmi jucau în fața ochilor. Nu știam dacă furia puternică putea duce la infarct sau la atac cerebral, iar eu mai aveam lucruri de făcut înainte să mor. Am parcat în curte și m-am holbat la casa în stil ranch. Îmi fusese cămin mai bine de douăzeci de ani și aici o crescusem pe Crystal. Cum putea oare să-mi treacă prin minte s-o părăsesc?

Am coborât din mașină, am descuiat ușa din față și am traversat holul care ducea la dormitorul mare. Am deschis șifonierul și am dat jos de pe raft cea mai mare valiză pe care o aveam, după care am rămas acolo, în fața umerășelor cu haine, în timp ce lacrimile mi se prelingeau de pe obraji pe reverul sacoului negru.

Ce să iau, ce să las? Nu mă puteam hotărî, dar mi-era foame, așa că m-am dus la bucătărie, mi-am făcut un smoothie cu banană și căpșune și am apăsât butonul de mesagerie al telefonului. Betsy voia să știe de ce fusesem atât de țăfnoasă la pomană. Marty îmi spunea că ar trebui să treacă pe la mine și să-mi tragă un șut în fund pentru cât de urât mă purtasem la înmormântare. Drew sunase să-mi spună că-și prelungește călătoria cu o zi.

Am sorbit din smoothie. Avea un gust oribil. Am lăsat paharul pe bufet și mi-am dat fusta jos, chiar acolo, în bucătărie, lăsând-o grămadă pe podea. Acest simplu act de rebeliune mi-a insuflat curajul de a merge mai departe.

Au urmat ciorapii rupți. Mi-am dat jos verigheta lată din aur, am legat-o de cracul cu gaura uriașă, și m-am dus înapoi în dormitor. M-am așezat pe pat și am atârnat ciorapii de una dintre elicele ventilatorului din tavan. Speram ca Drew să-l pornească, iar inelul să-l izbească drept în frunte. Mi-am scos sacoul, azvârlindu-l pe podea, iar pălăria mi-am aruncat-o în celălalt colț al camerei. Când Drew venea acasă, avea să găsească dezordine în casă pentru prima oară de când ne căsătoriserăm. Soțioarele bune țineau casa curată și îngrijită pentru soții lor. Le călcau cămășile la dungă. Îi așteptau cu masa pusă.

Aparent, soțiorii buni înșelau, și toată lumea din Tishomingo știa acest lucru. Mai puțin nevasta lui. Bine, mi se păruseră și mie suspecte niște telefoane sau când Drew stătuse peste program, dar nu la fel se întâmplă cu toate femeile?

Gândindu-mă la toate acele cămăși pe care le călcasem și pe care le purtase în timp ce flirta cu alte femei m-am înfuriat de-a dreptul. M-am năpustit asupra hainelor lui ca o femeie ieșită din minți, smulgându-le de pe umerase, făcându-le ghem și dându-le de pereți. Am trecut apoi la dulapul în care-și ținea costumele și i le-am aruncat pe toate în hol. După aceea, m-am trântit pe pat și am urmărit cu privirea cum verigheta mea se învâрте leneșă prin aer.

Nu aveam să iau nimic din casă. Oricum rămânea aici o părticică prețioasă din mine. M-am uitat la ceas: unu și jumătate. Nu-mi venea să cred că, doar cu trei ore în urmă, mă foiam în strana bisericii. Dacă aș fi putut să dau timpul înapoi și să trăiesc în acea binecuvântată ignoranță, aș face-o? Nu, nici vorbă! Ar fi trebuit să mi se spună cu ani în urmă, și verișoarele mele ar fi trebuit să fie cele care să-mi fi spus!

Am deschis din nou șifonierul. N-ar fi fost de pomină să ies în public îmbrăcată într-o salopetă? Nu aveam nici o salopetă, dar puteam improviza. Am ales niște blugi trei sferturi decolorați, pe care îi purtam când lucram în grădină, și un tricou galben aprins, cu o gaură la una dintre mâneci și cu o pată de spaghete în față. Am ales o pereche de șlapi verzi și mi-am dat părul pe spate cu o bandană roșu cu alb, pe care scria Universitatea din Oklahoma. Mă tenta să-mi pictez și niște pistrui pe nas cu un creion de sprâncene și să-mi fac două codițe împletite, dar m-am gândit că cineva i-ar putea suna pe băieții în halate albe să vină să mă ducă la vreun spital de nebuni dacă mergeam atât de departe. M-am privit în oglindă și am fost mulțumită de rezultat. Undeva între apariția mea prin oraș ca o boschetară și pierderea unei sume suficiente de bani cu care să cumpere și mai multe mașini șmechere pentru pițipoancele lui, Drew ar trebui să ajungă în pragul unui infarct de toată frumusețea. Speram totuși să nu moară pe loc, ci să fie pe deplin conștient când aveau să-i lipească defibrilatoarele acelea pe piept.

Mi-am luat geanta, am ieșit pe ușa din față și m-am uitat lung la tot ce lăsam în urmă. După care am trântit ușa suficient de tare încât să fac să se cutremure toate ferestrele și nici că am mai privit înapoi. În zece minute, eram la bancă, stând la coadă la ghișeul casei-erei Charity. Era foarte drăguță. Nici nu-i dădeai vârsta necesară ca

să intre într-un bar fără buletin. Părul blond era tuns în stilul acela în trepte care era mai scurt în spate și-i încadra chipul delicat. Nici celulita, nici gravitația nu-i afectaseră corpul, fiecare centimetru din el arătând ferm și tonifiat. Îi va călca oare cămășile și îi va găti două mese pe zi? Dacă nu, ar face bine să învețe, pentru că Drew Williams nu plătea nici menajeră, nici bucătăreasă.

– Cu ce pot să v-ajut? a întrebat când am ajuns în dreptul ei.

– Puteți să-mi spuneți suma totală din contul de economii al familiei mele?

Eram mândră de mine însămi pentru că nu îmi înfipsesem mâna în clauza de păr blond, ca s-o trag afară prin ferestruica ghișeului. Nu mi-ar fi fost greu s-o azvârl prin geam ca pe un frisbee uriaș.

– Numărul contului, vă rog.

I l-am spus. Ea a apăsat câteva butoane, apoi a tras o gură de aer în piept înainte de a se uita din nou la mine.

– Doamna Drew Williams? Un act de identitate, vă rog.

Mi-am deschis portofelul și i-am arătat cardul bancar.

– Poftim. Cât este în cont?

– Cincizeci de mii, patru dolari și doisprezece cenți, a răspuns ea.

– Momentan, vreau să retrag întreaga sumă, în afară de cei doisprezece cenți.

– Dar, dar... va trebui să dau un telefon, a spus, întinzându-se după receptor.

Mi-am pus mâna peste a ei, privind-o fix în ochi.

– Vreau un cec pentru cei cincizeci de mii patru dolari. După care verificăm cât am și în contul curent. Vreau să scot totul în afară de treisprezece cenți. Înțelegi, Charity?

– Cred că mai bine ați discuta cu președintele băncii. Nu pot autoriza o retragere atât de mare.

Am strigat la casiera de la celălalt ghișeu:

– Hei, Mindy, adu-l pe Horace! Vreau să retrag bani din cont și Charity nu mă poate ajuta!

Mindy i-a făcut semn din cap lui Charity.

– Dă-i ce vrea. E Trudy Williams. Ea și soțul ei sunt printre clienții noștri fideli.

Charity a scos un oftat de parcă ar fi fost aruncată de pe pod în râul Washita doar în chiloți tanga, cu un bloc de ciment legat de picioare. Era două fără zece și toate tranzacțiile bancare trebuiau încheiate până la două fix. Voiam să mă asigur astfel că tranzacțiile aveau să fie înregistrate în ziua aceea și că ea nu putea să-i telefoneze lui Drew ca să-l avertizeze decât după ce treaba va fi fost rezolvată.

– Mindy, spune-i să se grăbească. Vreau să facem tranzacția înainte de ora două, am zis eu.

– Mișcă-te, Charity, i-a spus ea.

Charity mi-a înmănat cele două cecuri exact când ceasul arăta ora două.

– Îți mulțumesc pentru ajutor. Acum poți să-l suni pe Drew pe mobil. Spune-i că e un bărbat norocos. N-am scos decât ce-am putut. Cei douăzeci și cinci de cenți rămași sunt pentru voi. Mi se pare corect, nu?

Sonerie telefonului îmi dădea de știre că mă suna Drew, chiar când mă urcam în mașină. Domnișoara Charity Douăzeci-și-cinci-de-cenți nu pierduse vremea. Secretul fusese dezvăluit și nu mai era cale de întoarcere. Dacă, peste zece ani, când m-aș fi trezit locuind într-o cocioabă din carton bituminos pe malul râului Wachita, aveam să-mi regret decizia impulsivă, numai temperamentul meu nestăpânit, pe care doar ce-l descoperisem, avea să fie de vină. Am aruncat telefonul pe geam.

Președintele celeilalte bănci din Toshomingo m-a întâmpinat în hol și m-a condus în biroul lui.

– Trudy Williams, speram să vii pe la noi după înmormântare.

Era nou-venit în oraș, așa că primirea lui călduroasă m-a speriat de moarte. Dacă Drew îl sunase și îi spusese să mă țină acolo până când cei de la spitalul de nebuni trimiteau un elicopter care să mă ducă într-o cameră capitonată în Norman?

El mi-a făcut semn către unul dintre scaunele din piele.

– Vă rog să luați loc, doamnă Williams.

Eu nu voiam nici să mă mai gândesc la numele de *Williams*, darămite să mi se mai și spună așa

– Trudy. Mă cheamă Trudy.

– Mulțumesc. Sperăm să nu renunțați la serviciile noastre. Gertrude se număra printre clienții noștri cei mai importanți, dar știu că dumneavoastră și soțul dumneavoastră preferați cealaltă bancă din oraș.

Eu am pus cele două cecuri pe birou.

– De-acum încolo, vreau să țin totul aici. Am două cecuri, aș vrea să deschid un cont curent și unul de economii la această bancă.

El a zâmbit.

– Dar asta e nemaipomenit. Nemaipomenit! Am pregătit o listă cu bunurile lui Gert, întocmai cum mi-a spus să fac.

Eu mă întrebam de ce era atât de entuziasmat să țină sumele modeste de bani ale mătușii Gert în banca lui. Abia trăia din ajutorul social. Purta haine și bijuterii la mână a doua. Cumpăra de la băcănie pe cupoane de reduceri. Nici nu investise într-o instalație de aer condiționat.

– Nu vreau să mut nimic de aici, l-am liniștit eu.

Hârțile pe care mi le-a întins pe deasupra biroului se aflau într-un dosar galben. L-am deschis cu grijă, așteptându-mă să găsesc o sută de dolari în contul ei curent și nici măcar pe jumătate în cel de economii. Dar ce-am văzut aproape că mi-a făcut inima să se oprească. Ce adusesem eu din cealaltă bancă nu era decât o picătură într-un ocean în comparație cu cifrele pe care le aveam în fața ochilor.

– După cum poți vedea, mătușa Gertrude era o femeie foarte înstărită. Părinții ei au avut bani, i-au investit înțelept și i-au lăsat totul. Împreună cu avocatul, a venit aici acum câteva luni cu instrucțiuni conform cărora eu urma să îți înmânez acest dosar după moartea ei și după citirea testamentului.

Eu eram în șoc. M-am pișcat de picior. A durut ca naiba, deci nu visam.

– Dobânda ar trebui să îți aducă un venit lunar frumușel. Dorești să vinzi casa de pe Broadway Street?

Eram prea surprinsă ca să mai pot scoate vreun cuvânt.

– Nu. Mă mut în ea începând cu seara asta.

– Bun. Sunt sigur că vei fi foarte fericită acolo. Mătușa ta spera să... dă-mi voie să văd dacă-mi amintesc exact cuvintele... să îți vină mintea la cap și să deschizi ochii la ce se întâmplă chiar sub nasul tău sau ceva asemănător – deși nu știu sigur la ce se referea.

– Eu da.

– Bun. Atunci am transmis și acest mesaj. Dorești să retragi bani pentru repararea casei?

– Da, vreau. Și îți mulțumesc pentru ajutor. Vrei să te ocupi și de aceste două depozite?

– Da, mă voi ocupa. Mă voi ocupa personal de ele. Cum vrei să faci?

– Pot scrie cecuri din contul mătușii Gert începând de-acum?

– Trudy, puteai să scrii cecuri din contul ei de acum șase luni, când a aflat că are cancer. S-a ocupat de tot încă de atunci.

– Atunci pune-le pe amândouă într-un singur cont de economii. El a scos niște formulare din sertar și mi-a arătat unde să semnez. Apoi a dus cecurile la un ghișeu și le-a depozitat într-un cont nou. S-a întors cu o recipisă de depunere, pe care mi-a înmănat-o împreună cu cartea lui de vizită.

– Mulțumesc că ai ales banca noastră. Vom face tot ce ne stă în putință să-ți fim de ajutor. Poți să ne suni oricând.

În timp ce mă ridicam, am făcut un semn din cap către dosar.

– Mulțumesc. Pot să-l iau cu mine?

– Da, doamnă. Gert venea aici în prima zi a fiecărei luni după un dosar ca ăsta. Probabil o să găsești casa plină de ele, aranjate frumos, după an. Era obsedată să țină lucrurile în ordine.

Eu am dat mâna cu el.

– Pare ceva ce ar face mătușa Gert. Îți mulțumesc încă o dată.

Cred că am stat în mașină, cu geamurile închise, transpirând în căldura sufocantă, vreo zece minute înainte să pun cheia în contact și să pornesc atât motorul, cât și aerul condiționat. Ba chiar am început să tremur când aerul rece ca gheața mi-a evaporat toată sudoarea de pe brațe și de pe față.

Am făcut doar cinci minute de la bancă la casa mătușii Gert de pe Broadway Street. Părinții ei construiseră clădirea cu două etaje undeva prin 1910, imediat după instaurarea statalității, iar pe atunci era una dintre cele mai înfloritoare case din zonă. Dar, prin anii 1960, lucrurile au început să se degradeze, iar ea nu le-a luat în seamă. Timp de cincizeci de ani, locului i-au fost aduse foarte puține îmbunătățiri, iar asta se vedea.

Am parcat pe alea cu pietriș și m-am holbat la noua mea locuință. Preț de un minut, aproape îmi doream ca băieții în cămăși albe să apară cu elicopterul lor pe pajiștea năpădită de buruieni a mătușii Gert. O cameră capitonată, fie într-un spital de stat, fie într-unul privat, devenea o perspectivă mai bună cu fiecare minut care trecea. Am lăsat toată hârțogăraia adunată în acea zi pe scaunul din dreapta și am deschis ușa, lăsând valul de căldură să mă izbească. Dacă așa era la sfârșitul lui mai, cum avea să fie iulie și august fără aer condiționat?

Am traversat hotărâtă curtea neîngrijită și nici n-am ajuns bine pe verandă, că totul a început să arate ca un film redat cu încetinitorul. Leșinasem o dată în viața mea, când fusesem însărcinată cu fiica mea, așa că recunoșteam simptomele. M-am așezat pe treptele verandei și mi-am pus capul între picioare. Era miezul zilei, iar eu nu mâncasem de la micul dejun. Scăpasem de cafea, de băuturile răcoritoare și de ignoranța mea în toaleta femeilor de la biserică.

Când mi-am ridicat capul, Billy Lee Tucker stătea lângă mine.

– Tot mai vrei să te muți aici cândva, în viitor?

– Mă mut aici chiar acum și sper că are o conservă de supă în cămară, pentru că mi-e foame.

– Când vin cei de la mutări să-ți aducă lucrurile?

– Nu am lucruri. Doar geanta și un teanc de hârtii în mașină, asta e tot.

El a ridicat o sprânceană și a întins mâna.

– Uite cheile de la casă și de la mașina ei. Voiam să trec diseară pe la tine să ți le dau, dar te-am văzut venind, așa că iată-mă aici. Ți-e bine? Ești albă ca varul.

– Mi-e doar foame. Mulțumesc pentru chei. E o debandadă totală înăuntru, nu-i așa?

– Momentan, dar n-o să rămână așa multă vreme. Am fost angajat să repar casa de sus până jos atunci când vei decide să te muți, deci aș zice c-o să lucrăm împreună cât de curând, a spus el.

– De cine ai fost angajat? am întrebat eu.

– De Gert. Mi-a dat un plic pe care trebuia să-l deschid numai după moartea ei. M-a însărcinat pe mine să renovez în cazul în care

te mutai. Dacă nu, puteam să iau ce vreau dinăuntru și să le consider moștenire pentru faptul că am fost vecinul ei preferat.

– Ei bine, îți mulțumesc.

Am găsit suficientă putere cât să mă ridic și să traversez veranda. Trebuia să-mi mențin forțele suficient de mult cât să-l scuip pe Drew între ochi și să mă răzbun pe verișoarele mele.

El m-a condus până la ușă.

– Fundația e bună. Casa a fost construită chiar la începutul secolului. Are potențialul de a deveni o adevărată frumusețe.

Să-l invit înăuntru ar fi însemnat să abuzez prea mult de rezervele mele de amabilitate, și așa împruinate. Până acum, să fiu drăguță îmi adusesese nefericire dincolo de orice închipuire. În plus, fusesem deja suficient de drăguță în acea zi ca să le las în viață pe verișoarele mele. Unde mai pui pe păpușica fandosă de la ghișeul băncii, care încă își avea tot părul în cap și nici un semn pe față. Fusesem destul de „drăguță” pentru o singură zi.

M-am oprit în ușă.

– Mă bucur s-aud asta, Billy Lee. Vino peste câteva zile, după ce voi fi avut răgaz să mă gândesc, și vorbim atunci.

El a încuviințat din cap.

– Găsești numărul meu pe frigider. Anunță-mă când vrei să mă apuc de lucru. O să-ți spun în linii mari ce m-am gândit să fac în privința exteriorului. Cred că putem s-o facem s-arate ca în zilele ei de glorie. Mă bucur c-o să fii vecina mea, Trudy.

A plecat fluierând. Îmi venea să-l plesnesc. Nimeni n-ar trebui să fie fericit când lumea mea se făcea țandări.

Nu se schimbase absolut nimic de când intrasem ultima oară pe ușa din față a casei mătușii Gert. Fiecare centimetru era ticsit de mobilă desperecheată și de lucruri ieftine. Pe fiecare masă se găsea câte o lampă, așezată pe câte un milieu. Nici una dintre lămpi nu era băgată în priză, din cauză că erau foarte puține prize. De jur împrejurul lămpilor erau o mulțime de rațe din ceramică, vaci și multe, multe păsărele. Scaunele și canapelele aveau prosoape puse pe spătar și șervete de vase neasortate pe mânere.

Am trecut pe lângă ele fără să mă cutremur măcar o dată. Cine spunea că o persoană, fie ea și supraponderală, poate să trăiască săptămâni fără să mănânce, avea bolovani în loc de creier. Eu mai

aveam puțin și îngroșam rândurile celor răposăți de curând, dacă nu găseam ceva de pus în gură. Când am ajuns în bucătărie, am fost uimită de ce am găsit în frigider. Lapte cu termenul de valabilitate încă neexpirat. Mezeluri. O pâine întreagă. Salată. Roșii. Brânză. Maioneză adevărată, și chiar marca mea preferată.

Mi-am făcut un sendviș pe care l-am dat gata pe nerăsuflăte, apoi mi-am făcut încă unul. L-am terminat și pe ăsta, după care am băut un pahar cu lapte, înainte să mă duc la mașină ca să iau hârtiile. Le-am adus în casă, întrebându-mă de ce mătușa Gert lăsase lucrurile să putrezească și să se ducă de râpă cu toți banii ăia în bancă.

Am urcat scările și am pus hârtiile pe patul din camera de oaspeți, unde aveam de gând să dorm la noapte. La etaj erau trei dormitoare și o baie. Când fusese construită casa, baia era tocmai în capătul curții. Din ce-mi spusese mama, familia a modernizat locuința după moartea bunicului ei. Căldura era de nesuportat, așa că am deschis un geam și m-am rugat să adie puțin vântul, dar nu exista pic de vânt între mine și golful Mexic.

Curgea transpirația pe mine atât din cauza vremii, cât și a nervilor. Un duș rece m-ar fi putut împiedica să mă topesc într-o baltă de grăsime pe podea. Am deschis ușa băii și aproape că am izbucnit în plâns. Chiuveta prinsă în perete era aplecată în față. Toaleta era ciupită și crăpată. Cada era de pe vremea Vechiului Testament și spartă. Nu era nici un duș. Clar, cu asta aveam să încep discuția despre reparații cu Billy Lee.

După ce m-am spălat, m-am înfășurat într-un prosop și am luat la rând și celelalte camere. Dormitorul mătușii Gert era ticsit cu lucruri, la fel ca restul casei, de altfel. Tot felul de nimicuri și fotografii vechi. Camera de oaspeți unde lăsasem eu actele era curată, dar mirosea a stătut și se simțea un iz vag de mucegai. Camera unchiului Lonnie era încuiată pe dinafară cu lacăt.

Nu-mi amintesc să fi văzut lacătul acolo ultima oară când fusem aici, dar probabil că asta se întâmplase pe vremea când Lonnie mai trăia încă. De ce încuiase mătușa Gert camera și de cât timp avea lacătul pus?

Mătușa Gert era cu câțiva centimetri mai înaltă decât mine, dar blugii ei cu elastic în talie și bluzele mi se potriveau de minune.

Cămășile de noapte din dulapul ei mă ispiteau, dar nu era încă momentul să merg la culcare. Aveam o grămadă de citit ca să înțeleg tot ce lăsase mătușa Gert în urma ei.

M-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de-ai mătușii și cu un tricou spălăcit, mi-am făcut un ibric de cafea și m-am așezat la masa din bucătărie ca să mă pun la punct cu toată documentația. Numai că ușa încuiată a dormitorului îmi stătea pe creier. De ce pusese un lacăt pe afară? Ce trebuia ea să protejeze?

Am oftat și am început să-mi repet în minte ce voiam să-i spun lui Drew când avea să se întoarcă în oraș, însă curiozitatea nu-mi dădea pace. M-am dus la măsuța din hol unde aruncasem cheile pe care mi le dăduse Billy Lee. Trebuia să fie printre ele și cheia de la lacăt.

N-am simțit nici un curent de aer rece stârnit de fantoma lui Lonnie ieșind din cameră când am deschis ușa. Nimic n-a sărit din pat ca să mă sperie. Nu mi s-a făcut părul măciucă și nici n-am auzit vreo melodie lugubră cântându-mi în cap. Dormitorul arăta exact așa cum mi-l aminteam de când eram fetiță. Adică nu se potrivea deloc cu restul casei. Toate celelalte încăperi erau pline de nimicuri, însă camera asta era goală, austeră, doar cu câte o noptieră de o parte și de alta a patului dublu. Nici un flecușteț pe nicăieri. Un calendar din anii nouăzeci, cel în care murise, era singurul lucru care atârna pe pereți. Niște perdele simple, albe, încadrau singura fereastră, care dădea spre curtea din față. Lângă, se afla un balansoar cu o pernuță roșie și roasă. Pantalonii de poliester și sacourile unchiului Lonnie încă atârnav în dulap, laolaltă cu cămășile din bumbac, pantofii și papucii de casă fiind frumos aliniați pe podea.

Camera era curată lună, nici măcar un ghemotoc de praf nu se ascundea pe sub pat. De ce-ar fi făcut mătușa Gert curățenie într-o cameră pe care o ținea încuiată cu lacăt? Dar numai pentru cazul în care acolo era o fantomă care ieșea doar la un anumit interval de timp, am pus lacătul la loc după ce am ieșit. În timp ce coboram scările, am auzit telefonul sunând.

– Ce naiba faci? m-a întrebat Marty după ce am răspuns.

– Îmi evaluez moștenirea, am spus eu.

– Nu la asta mă refer. De ce umblai prin oraș arătând mai oribil decât un gunoier?

– Asta nu te privește câtuși de puțin.

– Drew o să te omoare. Am auzit că te-ai dus la bancă și ai scos mulți bani din conturile lui, după care ai plecat să-i depui la altă bancă. E adevărat?

Eu am întins de firul telefonului, dar nu ajungea până în bucătărie, unde voiam să verific dacă otrava de șobolani mai era sub chiuvetă.

– Lumea nu mai are și alte subiecte de bârfă astăzi? Ar putea să vorbească despre biata mătușă Gert, de exemplu.

– O să vorbească despre înmormântarea ta după ce Drew ajunge acasă.

– Sunt sigură că tu și Betsy o să-l consolați numai bine după ce-mi face de petrecanie. Și poate că ați putea să-i faceți și niște salată picantă de pui așa cum i-a făcut Lori Lou.

O tăcere mormântală s-a așternut la capătul celălalt al firului.

– Marty, mai ești acolo?

– Despre ce vorbești?

– Nu o să aibă prea multe pretenții, mai ales după ce treaba cu Charity o să se ducă pe apa sâmbetei. Pentru că așa o să se întâmple. O să se plictisească de el. Poate dacă îi faci niște salată de pui, o să-ți cumpere o mașină nouă. Cred că trebuie să fii cam de vârsta lui Crystal ca să primești un Thunderbird, dar posibil să mă înșel.

N-am avut nicicând o satisfacție mai mare decât atunci când am auzit-o oftând înainte să închid telefonul.

Capitolul 3

– Se vorbește despre tine, mi-a șoptit mama a doua zi de dimineață, când am trecut pe la căminul de bătrâni în drum spre Durant.

Dormisem prost. Altă casă. Alt pat. Aveam nevoie să petrec o zi bună cu mama.

– Cine vorbește? am întrebat eu.

– Știi tu. Au spus că te-ai mutat în casa lui Gert. Dar știi că a murit. Nu mai e acolo să-ți țină companie.

– Știu, mamă. Am fost ieri la înmormântare și mi-a lăsat mie casa. Am de gând s-o renovez și să locuiesc în ea.

Stăteam în grădinița din spatele căminului. Un porumbel a trecut pe deasupra noastră, s-a așezat pe creanga joasă a unui dintre copaci și și-a întors căpșorul cenușiu spre noi. Termometrul de pe verandă arăta deja treizeci de grade, iar meteorologul spusese că temperatura avea să depășească treizeci și cinci până la sfârșitul zilei. Un vânticel cald sufla prin grădină. Mama stătea cu capul dat pe spate ca s-o prindă soarele. Avea încă un ten minunat, iar cosmeticiana de la cămin îi vopsea părul în aceeași nuanță de șaten-închis pe care o avusese când era tânără. Ochii ei aveau aceeași culoare ca ai lui Crystal, albastrul senin al cerului de vară. Purta 36 înainte de a se căsători cu tata, mărime pe care și-o menținuse toată viața.

Când și-a coborât privirea, aceasta era goală. Trecut, prezent, viitor, toate se amestecau laolaltă ca aruncate într-un blender și făcute pastă.

– Gert n-ar fi trebui să se mărite cu Lonnie, a spus ea în șoaptă. La patruzeci ești prea bătrână să fii mireasă, iar el era cu zece ani mai tânăr. Îi vrea banii, dar Gert e fată deșteaptă.

– Ce dimineață frumoasă și călduroasă, a spus Lessie, așezându-se în scaunul de lângă mama.

Spatele îi era la fel de drept ca atunci când avusese cincisprezece ani, iar părul nu-i încărunțise decât foarte puțin.

Mama i-a zâmbit lui Lessie.

– Într-adevăr. Știai că Gert a murit și că i-a lăsat lui Trudy casa? Trudy a fost căsătorită la un moment dat, dar soțul ei a murit. Îi ține dormitorul sub lacăt. N-am aflat niciodată motivul, ea știe mai bine.

Lessie s-a așezat lângă mama, făcându-mi cu ochiul.

– Da, îmi pare rău de moartea lui Gert. Marty ne-a mai spus și că te-ai mutat în casa ei.

– Marty a fost aici? am spus eu uimită.

Lessie a încuviințat din cap.

– Da, aseară. S-a interesat de un post. Locul ăsta are nevoie de un manager de activități. Cineva care să organizeze câte o petrecere pe lună și să ne ajute pe noi, boșorogii, să vopsim ghivece de flori. Eu și mama ta stăteam în pat, urmărind o reluare de la *The Golden Girls*. Era episodul în care tatăl lui Blanche moare, ea se ceartă cu soră-sa și nu vrea să se ducă la înmormântare. Înainte să plece, a trecut un minut pe la noi. Cred că a ajuns prea târziu. Angajaseră pe cineva ieri-dimineață.

Mintea lui Lessie era încă întreagă, dar avea diabet, insuficiență cardiacă cronică, artrită și o mulțime de alte probleme de sănătate. Trupul fragil al mamei era în perfectă stare, doar că Alzheimerul îi răpise mintea.

– Lui Blanche i-a părut rău că nu s-a dus la înmormântarea tatălui ei. Mie îmi pare rău că n-am ajuns la înmormântarea lui Drew, dar nu mi-a plăcut niciodată de el. Aș fi fost în stare să-l scuip în față și mort fiind, a spus mama serioasă.

– Mamă, dar mereu ți-a plăcut de Drew, i-am amintit eu.

– Mă prefac bine. Atunci mi-a aruncat o privire confuză: Dar tu cine ești? Eu pe Trudy o aștept. Trebuie să ajungă acasă de la școală pentru masa de prânz. Îi fac sendvișuri cu brânză și cartofi

prăjiți adevărați. Apoi s-a întors spre Lessie: Tu ești noua menajeră? Dacă ești, ai grijă să cureți toaleta mai bine decât ai curățat-o săptămâna trecută.

Lessie a luat-o de braț:

– Da, doamnă, eu sunt noua menajeră. Dacă veniți cu mine, putem să aruncăm chiar acum o privire la toaletă. Apoi mi-a zis în șoaptă: O duc înapoi în cameră. Poate că mâine o să aibă o zi mai bună.

– Așa sper și eu, am spus.

– Mă bucur să aud că vrei să locuiești în casa lui Gert. N-are rost să mai discutăm motivele, odată ce te-ai decis. Mergi înainte. Încă ești tânără și drăguță.

La cei peste nouăzeci de ani ai ei, probabil că Lessie ar fi considerat orice femeie de patruzeci ca fiind tânără și drăguță, dar am apreciat complimentul.

Am apăsat butonul ușii din spate care ducea în camera de activități și terapie fizică, intrând toate trei în cămin. Lessie și mama au traversat încăperea și au făcut dreapta la capătul holului. Eu am mers înainte prin camera de zi a vizitatorilor și am tastat cu furie codul de activare al ușii de la intrare, ca să constat că fusese schimbat. O asistentă a venit și a introdus codul corect, lăsându-mă astfel să plec.

În timp ce ea apăsa butoanele, eu mi-am verificat reflexia în ușa de sticlă. Abia dacă am recunoscut-o pe femeia care mă privea înapoi. Purta blugii mătușii Gert suflecați jos și un tricou cu un fluture din paiete pe tot pieptul. Câteva paiete zburaseră demult în vântul din Oklahoma, dar cele câteva fire ieșite erau mărturie că sclipiseră cândva acolo. Părul castaniu lung era prins la baza cefei în coadă cu o eșarfă roșie din mătase, iar ochii ei verzi arătau obosiți. Îmi plăcea femeia asta nouă, străină, din reflexie, chiar și cu ochii ei obosiți, dar nu era de mirare că mama nu mă recunoscuse.

– Mulțumesc, i-am spus asistentei.

Ea mi-a zâmbit.

– Cu plăcere. Mama ta e o scumpă. Îi ador stilul.

– Îmi doresc doar să aibă parte de mai multe zile bune.

– Chiar și atunci când nu ne recunoaște pe nici una dintre noi, tot arată ca o regină a modei. Faci bine că o îmbraci așa frumos, a spus ea.

Îmi venea s-o îmbrățișez pe femeia asta.

– Apreciez c-ai observat acest lucru. O zi frumoasă!

– Și ție! mi-a răspuns, în timp ce ușa se închidea între noi.

Când am deschis portiera, un val de căldură m-a izbit în față, împrăștiindu-mi șuvițele de păr și făcându-le să se lipească de obraji și de frunte. Nu a durat mult până să pornesc motorul, cu aerul condiționat la maximum, și să decid că vreau să mă tund. Singurul motiv pentru care îmi lăsasem părul lung era Drew.

Am trecut prin Milburn, Emit și Nida, care practic nu erau mai mult decât o biserică și câteva case răzlețe. Apoi a urmat Durant. M-am gândit să opresc ca să vorbesc cu Crystal despre ideea de a se mărita pe ascuns, dar începusem un război cu tatăl ei și nu puteam să lupt pe două fronturi odată.

Când am ajuns la Walmart, nu aștepta nimeni la coadă în fața salonului de înfrumusețare. Am intrat cu pași mari, m-am urcat pe scaun și am arătat cu degetul fotografia de pe perete care înfățișa o tânără cu mult prea mult fard de ochi și cu un ruj roșu aprins. Era îmbrăcată în piele neagră și arăta ca un star rock.

– Vreau o tunsoare ca aia.

Coafeza mi-a acoperit umerii cu o pelerină de plastic.

– Ești sigură?

– Foarte. Dar nu lăsa atât de mult în părți. Taie-l chiar de deasupra urechilor. Vreau să mă spăl pe cap și să fiu gata de plecare. M-am săturat de plăci de îndreptat părul și de föhnuri.

– Ai părul cam creț pentru tunsoarea aia. O să ți se ridice în vârful capului.

– Și o să-mi placă la nebunie. Așa îl purtam când eram la liceu.

Coafeza mi-a dat jos eșarfa roșie și a început să perie smocul încâlcit de bucle lungi și aspre.

– Și atunci de ce l-ai lăsat să crească?

– Fiindcă soțului meu îi plăcea părul lung.

Ea a chicotit.

– Te-ai certat cu el, nu?

– Nu, dar am s-o fac cât de curând.

Am tresărit când mi-a ridicat părul și a apropiat foarfeca de el.

– Încă te poți răzgândi.

– Nu. Taie-l.

În douăzeci de minute era scurt și obraznic. Îmi simțeam capul mai ușor ca niciodată. Păcat că inima îmi era încă un bolovan care-mi atârna greu în piept. I-am plătit femeii, lăsându-i și bacșiș, am găsit un cărucior și, tocmai când mă îndreptam spre raionul de îmbrăcăminte, am auzit vocea fiicei mele.

– Mamă, ce-ai făcut? a zis Crystal uimită.

– M-am tuns, ce ți se pare c-am făcut?

– Tati o să aibă o criză de nervi. Urăște când ai părul scurt. Țsta e și motivul pentru care poza ta din liceu nu atârna pe hol, lângă celelalte. Nu mai vin pe acasă în vizită până când nu-ți crește la loc.

Bătălia începuse, fie că eram pregătită sau nu. Fie intram în luptă, fie mă furișam într-un colț, dar, sincer, mă cam săturasem de asta.

– Păcat. Pentru că așa o să rămână.

Ea și-a încrețit nasul dezgustată.

– Și ce-i cu hainele? Arăți ca mătușa Gert.

– Asta pentru că au fost ale ei. Ți-am simțit lipsa ieri la înmormântare.

Fiica mea purta o pereche drăguță de blugi scurți, un tricou cu Vegas, niște sandale fistichii și o geantă care cel mai probabil costase cât jumătate din salariul meu de ajutor de învățătoare¹. Părul ei șaten-deschis fusese tuns de curând și își făcuse şuvițe blonde.

– Ieri a fost? N-aș fi venit nici dacă mi-aș fi adus aminte. Urăsc înmormântările. Dar de ce îi porți hainele?

– Ai timp să iei prânzul cu mine? Îți povestesc totul.

Când ți se ivește ocazia, n-o lași să aștepte în prag. O inviți și o servești cu tort de ciocolată. Așa obișnuia să spună mătușa Gert.

Ea a roșit.

– Nu, am... De fapt, venisem după șampon și balsam de păr și...

– Ei, haide, nu te supăra așa. Știu că tu și Jonah ați fost în Vegas și v-ați căsătorit. Nu-mi convine, dar, evident, părerea mea nu contează.

Ea și-a lăsat capul într-o parte și m-a privit de sus cu aerul ei aristocratic.

¹ *Teacher's aide*, o persoană care ajută învățătorul de la clasă, dar nu este cadru didactic calificat, funcție care nu există în sistemul românesc de învățământ

– N-am chef să vorbesc despre asta acum.

– Nici eu. Am niște lenjerie de cumpărat. Stau la mătușa Gert – nu, nu mai pot spune asta. E casa *mea* acum, dar tot e trecută pe numele de Gertrude Martin în cartea de telefon. Sună la numărul ăla dacă ai nevoie de mine, am zis, trecând pe lângă ea cu căruciorul.

Ea m-a oprit și s-a uitat urât la mine, ochii aceia frumoși și albaștri fulgerând suficientă furie, încât să lumineze tot magazinul Walmart.

– Spune-mi ce se întâmplă în momentul ăsta!

Eu am împins mai departe căruciorul.

– Nu vreau să discut despre asta aici. Dacă vrei să vorbim, vino să iei prânzul cu mine. Dacă nu, du-te și cumpără-ți șampon. Discutăm altă dată.

Am lăsat-o scotocindu-și prin geantă după mobil, mai mult ca sigur vrând să-și sune tatăl, dar, momentan, ar fi putut să mă părăsască și Sfântului Petru, că tot nu mi-ar fi păsat. În drum meu spre raionul de lenjerie, am trecut pe lângă aparatele portabile de aer condiționat, l-am înhățat pe cel mai aproape de mine de pe raft și l-am pus în coș. Aveam să mă bucur de răcoare noaptea în camera de oaspeți până când urma să-mi fie instalată centrala și aerul condiționat. Cel mai probabil, Billy Lee avea să-mi spună că trebuia schimbată instalația electrică în toată casa înainte să ne putem gândi la ceva atât de luxos.

Magazinul de haine Cato era chiar lângă Walmart. După câteva minute petrecute acolo m-am ales cu două rochii de purtat la biserică: una de un roșu aprins, cu un papagal brodat pe poale și pe sacou, și încă una, galben canar, cu un sacou cu imprimeu hawaiian, cu mâneci scurte. Gata cu mătășurile de culoare neagră. Lessie îmi spusese că sunt tânără și drăguță. În plus, uite ce-mi aduseseră costumele negre scumpe: un soț care mă înșela cu fetișcane ce purtau culori stridente.

Am cumpărat niște sandale din piele roșie cu toc jos și o pereche de balerini drăguți, roz aprins, care se asortau cu florile de pe imprimeul hawaiian. A doua zi, la biserică, nu aveam să mai trec neobservată. Vechea Trudy murise în toaleta femeilor. Acum eram o femeie nouă, care nu mai trebuia să fie nici „biată”, nici „ajutată de Dumnezeu”. Și atunci am văzut o pălărie frumoasă, roz aprins. Avea să-mi încoroneze cu glorie noua mea ținută, așa că am cumpărat-o și pe aceea.

Nu aș fi observat salopetele cu pieptar și pantaloni trei sferturi dacă nu ar fi fost înșirate lângă casa de marcat. Am găsit două mărima 44 și am mai luat și două bluze fără mânecă pe care să le port pe dedesubt, una portocalie și una turcoaz.

Se făcuse ora două când am ajuns înapoi la Tishomingo, iar eu nu mâncasem nimic de la micul dejun. Am oprit la SONIC și am comandat un hotdog de-o jumătate de cot cu chilli și brânză și o porție de găluște de cartofi Tater Tots. Am coborât geamul și am mâncat în mașină, în loc să le iau acasă.

Tocmai când parcam sub copertina din curtea din spate, Billy Lee intra prin deschizătura din gard cu un carnetel în mână. Eu am privit lung casa și m-am gândit cum ar fi să cumpăr o cutie de dinamită, să arunc în aer locul și să las să se împrăstie resturile prin tot orașul. Apoi să încasez toate acțiunile pe care mi le lăsase mătușa Gert și să dispar pe o plajă cu nisip alb și fără semnal la telefon. Așa n-aș fi fost nevoită să vorbesc nici cu Drew, nici cu Crystal, nici cu verișoarele mele sau cu Billy Lee.

– Hei!

Ochii albastru-deschis ai lui Billy Lee s-au luminat.

S-a oprit în dreptul mașinii și și-a așezat carnetul deschis pe capotă.

– Deci, ești gata să vezi ce idei am?

– Cred că da.

Am aruncat o privire la aerul condiționat portabil de pe bancheta din spate. Tânjeam după o adiere răcoroasă. Vântul din Oklahoma sufla neabătut până în prima zi din iunie, după care nimeni nu-l mai vedea și nu-l mai simțea până în septembrie. Și asta pentru că e atât de cald în iunie, iulie și august, că orice pală de vânt ne-ar fierbe până când ni s-ar lua pielea de pe os. Tata obișnuia să spună că până și șopârlele umblă cu câte o ploscă pe un umăr și cu o mitralieră pe celălalt în timpul lunilor de vară. Mitraliera era pentru cei care se uitau pieziș la urcioarele cu apă.

Billy Lee a făcut semn din cap spre casă în timp ce arăta spre desenele lui.

– După mine, ar trebui să chemăm pe cineva care să vină și să se ocupe de toate ferestrele. Sunt mai vechi decât Matusalem, și avem nevoie de centrală și de aer condiționat. Tot aerul ăla cumpărat ar

ieși prin cercevelele vechi de lemn. Am calculat cam cât ar costa unele noi, care se deschid pe interior, pentru o curățare mai ușoară, și care să păstreze totuși aspectul casei.

Deja avea toată treaba „noastră” pusă la punct. Am uitat cu totul de dinamită când a dat câteva pagini și mi-a arătat fotografia dintr-o broșură a unei case înainte și după montarea celui tip de ferestre. Începând din acel moment, s-a bucurat de atenția mea neabătută.

– Cât timp sunt aici tipii cu ferestrele, electricienii ar putea schimba instalația din toată casa, așa încât să poată funcționa aerul condiționat. Ți-am văzut micul aparat de pe bancheta din spate. Presupun că e pentru dormitorul tău. Va trebui să-l conectăm la un prelungitor care să ducă până la lustră, de vreme ce nu există prize pe nici un perete din camerele de la etaj. Gert a pus unul în bucătărie, ca să poată folosi cuptorul cu microunde. În rest, casa nu are trase fire decât pentru iluminat.

– Dumnezeule mare!

Mă bucuram că mă tunsesem. Ar fi însemnat să scot cuptorul cu microunde din priză în fiecare dimineață ca să bag în loc placa de păr.

– Dacă ai încredere să lași totul pe mâna mea, probabil că aș putea pune lucrurile în mișcare începând de luni dimineața.

– Bun, am încuviințat eu.

Și așa, cu un singur cuvânt, mi-am pus toată încrederea în Billy Lee – asta după ce jurasem să nu mai am încredere în nici un bărbat pentru nimic în lume.

– Și în timp ce se ocupă de astea, eu o să încep reparațiile la verandă. E o minune că Gert n-a căzut prin scândurile alea putrede. Și trebuie date jos toate ornamentele din jurul streșinilor, iar vopseaua aia urâtă de pe frontoane, curățată și înlocuită. Va trebui să hotărăști ce culoare vrei să fie exteriorul și finisajele, ca să mă apuc de zugrăvit. Cu puțin noroc, terminăm până la toamnă, apoi putem trece la interior. Așa o să ai o grămadă de timp ca să golești casa. Apropo, de ce te-ai mutat aici fără soțul tău?

– Exteriorul îl vreau galben pal, iar finisajele albe, cum au fost la început. Vreau să dau jos peretele dintre sufragerie și bucătărie, ca să fie mai mult spațiu și mai multă lumină. Vreau o baie nouă la etaj, deci vom avea nevoie și de un instalator, și încă una la parter.

O parte din veranda din spate dinspre bucătărie poate fi transformată în baie, nu-i așa? Și divorțez de soțul meu, Billy Lee.

– Îmi pare rău dacă am atins un subiect sensibil. Ești sigură că vrei să te muți aici?

– Foarte, foarte sigură.

– Vrei să duc aparatul de aer condiționat la etaj și să ți-l montez?

Îmi venea să-l sărut drept între ochii lui frumoși și albaștri. Billy Lee pur și simplu îmi acceptase decizia și trecuse mai departe. Și toată lumea îl considera un ciudat!

A ridicat cutia aparatului de aer condiționat de parcă era o pernă cu fulgi și a pornit spre casă.

– Mâine e slujbă la biserică. Vrei să ne apucăm de treabă de poimâine?

Eu am luat celelalte pungi și i-am deschis ușa.

– Da, așa aș vrea.

A găsit un prelungitor maroniu într-un sertar din bucătărie, l-a pus pe cutia de aer condiționat și le-a cărat pe amândouă la etaj, unde a conectat prelungitorul la un dispozitiv care avea câte un ștecher de-o parte și de alta, prins cu șuruburi de lustră. A trecut cablul prelungitorului după tăblia de fier a patului, pe sub covorul țesut de pe podeaua din lemn și peste fereastră. În câteva minute, încăperea a fost inundată de aerul rece.

– Ține ușa închisă și camera o să se răcească până diseară. Am coaste afumate la cină. Pe la șase e bine?

Probabil că pe fața mea a apărut o expresie speriată, ciudată sau de-a dreptul nebună, pentru că el și-a ridicat mâinile în aer într-un gest de autoapărare:

– E vreo problemă? Am spus ceva greșit? Nu-ți plac coastele? Lui Gert îi aduceam tot timpul de mâncare.

Evident, îi luasem locul lui Gert în schema lucrurilor. Ca soție a unui avocat de provincie mă aflasem pe primele trepte ale scării sociale, însă acum căzusem la același nivel cu nebuna de mătușa Gert. Asta mi-a dezumflat egoul la fel de mult ca veștile din toaleta femeilor.

– Nu, Billy Lee, nu ai spus nimic greșit. Mi-ar plăcea să mănânc coaste la cină. Mulțumesc.

– Bun. Atunci mă duc acasă să văd în ce stadiu sunt. Le-am pus la afumat. Atunci, mă întorc la șase?

Eu am încuviințat din cap.

El a închis ușa în urma lui.

M-am aruncat pe pat, bucurându-mă de senzația aerului rece care-mi învăluia trupul. După o vreme, m-am întors pe burtă. Atunci am observat vechea cutie de bijuterii din lemn de pe noptieră. M-am dat jos din pat și am luat-o în mâini. Era destul de grea cât să fi avut înăuntru aripioare de pui din aur, dar, după vizita la bancă, nimic nu m-ar mai fi surprins. Am deschis-o cu grijă. Era plină cu bijuterii superbe, cum n-am văzut-o niciodată pe Gert să poarte și care, cu siguranță, nu proveneau de la un magazin de chilipiruri.

Am luat o broșă în formă de margaretă, cu un pistil lung, din aur. Petalele erau din opal alungit, în mijlocul lor sclipind o piatră de topaz aurie de cel puțin trei carate. Am întors-o și am văzut că pe o bucățică de hârtie de pe spate era trecută o dată: 3 iunie 1958. La un an după ce se măritase cu unchiul Lonnie. De ce nu purtase niciodată frumusețea asta?

Al doilea lucru pe care l-am scos de acolo a fost un pandantiv superb, în formă de inimă. Diamantele de pe margine străluceau în lumină. Numai diamantul din mijloc trebuie să fi avut cel puțin un carat. Era datat august 1959. Unchiul Lonnie murise în anul în care ne-am căsătorit eu și Drew, și exista câte o bijuterie pentru fiecare an până atunci.

De ce îi dăduse în fiecare an lui Gert câte o bijuterie atât de scumpă și de ce ea nu purtase niciodată nici una? Nu puteau fi cadouri aniversare, pentru că ei se căsătoriseră în iunie 1957, și nu toate datele înscrise pe bijuterii erau din iunie. Chiar mătușa îmi spusese la nunta mea, care a fost tot în iunie, că și ea se măritase în aceeași lună și să nu mă aștept la un mariaj fericit doar pentru că am ales cea mai populară lună pentru cununie.

Am împrăștiat bijuteriile pe pat. Broșa cu topaz și opal îmi părea cunoscută; văzusem ceva asemănător cândva, dar unde? Am ridicat-o și atunci mi-am dat seama. Daisy Black purta una la fel, prinsă de reverul costumului ei negru, aproape în fiecare duminică. De ce ar avea mătușa Gert și Daisy broșe identice?

Am descurcat un pandantiv prins la un lăntișor fin din aur și, privind de aproape cruciulița din diamante, mi-am amintit că și Patsy Banner avea una la fel. Murise acum câțiva ani și i-o lăsase fiicei sale, Loretta, care o purta tot timpul, în amintirea mamei.

Atenția mi-a fost atrasă de un inel cu un smarald pătrat. Când l-am așezat înapoi, am observat un colțișor de hârtie ieșind de sub fundul din pânză de fetru al cutiei. Era un certificat pentru pandantivul cu diamant de la un magazin faimos de bijuterii din Oklahoma City.

Ce mister! Fie unchiul Lonnie Martin cumpărase lăntișorul pentru Gert, iar ea fusese prea meschină ca să-l poarte vreodată, fie și-l cumpărase singură și ținuse acest lucru secret față de Lonnie. Dacă bijutierul încă trăia, poate că cineva de la magazin ar putea să-mi spună ceva despre el. Găsirea bijutierului mi-a luat ceva mai mult decât simpla tastare a adresei în laptopul pe care mi-l lăsasem în fosta locuință, împreună cu celelalte lucruri ale mele, însă operatorul a reușit în cele din urmă să-l localizeze.

La al doilea țărâit, o voce plăcută m-a întrebat dacă mă poate ajuta cu ceva.

– Bună ziua, mă numesc Trudy Williams. Tocmai am moștenit mai multe bijuterii de la mătușa mea, Gertrude Martin...

– Un minut, doamnă. Va trebui să vorbiți cu soțul meu. Așteptați puțin până vă fac transferul în biroul lui.

O voce gravă a răspuns apoi:

– Bună ziua, doamnă Williams. Numele meu e Paul Fisher. Înțeleg că ați moștenit o colecție de bijuterii de la mătușa dumneavoastră. Nici nu știam că Gert a decedat. Vă rog să primiți condoleanțele mele.

– Ați cunoscut-o pe Gert?

Eram uimită.

– O, da. Nu am întâlnit-o decât o singură dată, dar am vorbit la telefon de mai multe ori. Am tot încercat să răscumpăr piesele acelea încă de când a murit Lonnie. Este singurul set întreg din tot ce am făcut. Spuneți-mi cât doriți pe ele.

– Domnule Fisher, mai știu cel puțin încă două piese făcute de dumneavoastră chiar aici, în Tishomingo. Două femei diferite, fiecare cu o piesă aidoma acesteia, am spus eu.

– Da, într-adevăr. Sunt treizeci și șapte de piese în total, iar eu am făcut câte două din fiecare model. Dar numai Gert are setul complet.

– De ce Gert le are pe toate, iar femeile celelalte doar câte una?

– Pentru că Lonnie comanda câte două bucăți de fiecare dată când venea. Nu puneam întrebări. Treaba mea era să creez modele și să vând bijuterii.

– Afurisitul! am izbucnit eu.

Mă răzgândisem în privința lui Gert.

– Posibil. Nu l-am întrebat ce face cu cele două piese după ce pleacă din magazinul meu. Știu doar că, după ce Lonnie a murit, Gert a venit aici cu o cutie de lemn în care erau toate acele bijuterii și m-a întrebat cât valorează. I-am făcut o ofertă generoasă, dar ea mi-a râs în nas. În fiecare an mă rog de ea și în fiecare an îmi zice același lucru.

– Și anume?

– Vreți cuvânt cu cuvânt?

– Mi-ar plăcea.

– Am să le păstrez până la moarte. Banii se duc pe apa sâmbetei. Dar astea o să-mi salveze familia de la a muri de foame. Deci, vindeți sau nu?

– Nu azi, dar, dacă mă hotărâsc s-o fac cândva, la dumneavoastră o să vin. Aveți cuvântul meu.

– Cuvântul dumneavoastră e la fel de bun ca al lui Gert, nu am nevoie de altceva. Sunați-mă când sunteți pregătită să renunțați la ele.

Ceasul cu cuc din sufragerie a sunat de șase ori, iar eu l-am auzit pe Billy Lee bătând la ușă exact când închideam telefonul. Când am deschis-o, aștepta în prag cu o caserolă de mâncare în mână.

– Ora cinei, a spus el.

– Tu ai mâncat?

O roșeață i-a năvălit în obraji.

– Nu, eu și Gert mâncam întotdeauna împreună.

– Atunci intră. Am ceai dulce în frigider.

– Eu și Gert mâncam pe blatul din bucătărie. E în regulă și pentru tine?

M-a urmat prin camera de zi, prin sufragerie, apoi prin bucătărie.

– Cum de te suporta Gert? Ești prea de treabă ca să te fi putut înțelege cu ea.

El a ridicat din umeri și a încuviințat din cap.

– Nu sunt întotdeauna de treabă. Îmi exprim părerea. Dar nu vreau să te jignesc cumva din prima ta zi aici.

– Eu nu o să fiu de treabă mereu, așa că nu vreau să fii nici tu. Prefer să fii sincer decât amabil. Deci, o să ne spunem ce avem de spus. Ne-am înțeles? am zis eu, întinzându-i mâna dreaptă.

– Înțeles.

A pus mâncarea pe blat și am dat mâna.

A deschis caserola, eu am scos gheață din niște tăvițe vechi de aluminiu, cu mâner în părți, am umplut două pahare, după care am turnat ceai. Mirosul de grătar și de mâncare de fasole a umplut bucătăria, lăsându-mi gura apă. El a deschis un dulap din care a scos două farfurii, a luat niște tacâmuri dintr-un sertar și a așezat un suport de șervețele pe mijlocul blatului.

– Dă-i bătaie, mi-a spus.

Coastele erau afumate atât cât trebuie, iar sosul era numai bun. Mâncarea de fasole fusese lăsată la foc mic până când căpătase o consistență groasă, iar biscuiții erau ușori și pufoși.

– Spune-mi ceva, i-am zis eu printre îmbucături.

– Gătit încet, la foc mic.

– Nu, nu despre cină. E mai bună decât una de la un restaurant de cinci stele, ar trebui să-ți deschizi un local. Dar nu asta voiam să aflu. Ce știi despre relația dintre unchiul Lonnie și mătușa Gert?

El a scuturat din cap.

– Eram plecat la facultate când a murit Lonnie. Înainte de asta nu o știam prea bine pe Gert. Nu vorbea prea mult despre el. De fapt, singura dată când a vorbit despre Lonnie a fost acum vreo doi ani. Îi reparam niște țevi și am observat lacătul de la ușa de sus.

– Și ce a spus?

– A spus că trecutul e trecut și ca să vorbești despre el e ca și cum ai răscoli o grămadă de bălegar cu o lingură de lemn. Nu rezolvi nimic și nu faci decât să împrăștii putoarea și muștele și să strici lingura. După, am coborât la parter, am desfăcut o bere și am vorbit despre noul președinte. Inaugurarea lui era transmisă la televizor.

– Îți amintești precis despre ce ați vorbit? am întrebat uimită.

El a ridicat din umeri.

– Firește. Am atins un subiect destul de sensibil, așa că îmi amintesc bine. Gert era o femeie tare de treabă.

– Ce mai are să-mi spună casa asta veche?

El a zâmbit, și tot chipul i s-a luminat.

– Orice ar fi, sper c-o să-ți placă.

Atunci a sunat telefonul, iar eu m-am năpustit spre măsuța din hol, unde se afla obiectul antic și albastru.

Speram să fie Crystal, dar de cum am ridicat receptorul, Drew a început să urle de la celălalt capăt al firului:

– Ai luat-o razna ca maică-ta, femeie? Luni ajung acasă, așa că mai bine ai avea o scuză bună pentru ce-ai făcut. De ce ai scos toți banii din bancă?

– Nu vreau să discut acum despre asta, și i-am închis telefonul.

A sunat aproape instantaneu. Am ridicat receptorul.

– Am scos banii din bancă și i-am îngropat la rădăcina caisului din grădina din spate a mătușii Gert. Am lăsat douăzeci și cinci de cenți pentru tine și noua ta jucărie. Acum iau cina cu un prieten, așa că lasă-mă în pace.

Drew țipa și înjura în continuare când i-am închis din nou telefonul. M-am gândit să sun la compania de telefoane și să-mi instaleze opțiunea de afișare a apelantului când veneau să-mi pună câte o priză în fiecare cameră.

M-am întors în bucătărie și m-am servit cu încă o porție de costițe.

– Hei, am uitat să-ți spun în după-amiaza asta. Îmi place mult noua ta tunsoare. Arăți ca în liceu, mi-a zis Billy Lee.

– Mulțumesc. Am zâmbit.

Mă simțeam al naibii de bine că își amintea.

– Era Drew?

– Da.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Nu.

– Atunci n-o s-o facem.

N-am apreciat nicicând mai mult o persoană decât l-am apreciat atunci pe Billy Lee.

Capitolul 4

Nu suferisem de claustrofobie în viața mea, asta până când nu am închis ușa de la dormitor în cea de-a doua mea noapte petrecută în casă. Fiecare flecușteț din încăpere părea să se holbeze la mine cu ochii ăia care nu se închid niciodată. Rafturile erau pline de bibelouri, de la pisici la elefanți, care așteptau să adorm ca să se poată trezi la viață, așa cum se întâmplă în filmele SF. Pe pervaz erau rațe din ceramică prost pictată care aveau cactuși ce creșteau din găurile din spinare. Mi le închipuiam că sar de acolo și încep să arunce cu ace în mine ca niște porci spinoși.

Aerul rece care venea de la aparatul de aer condiționat făcea să se miște mosorul de lemn care atârna de la firul de la lustră. Oare dacă trăgeam de el, menajeria cu ochi de sticlă avea să clipească și să înceapă să se miște? De ce mi se făcuse brusc teamă să sting lumina?

Un scurt moment de introspecție m-a făcut să-mi dau seama că nu nimicurile alea mă deranjau de fapt, ci faptul că Drew urma să se întoarcă acasă peste două zile. Nu ne certaserăm niciodată. Nici măcar o dată. Îmi dădusem repede seama cum trebuia să procedez ca să fie fericit și făcusem din asta preocuparea mea principală. Ceasul mecanic de pe noptieră ticăia amenințător: „Drew vine acasă. Ești ca și moartă. N-o să poți să te pui cu un avocat. O să te convingă să te întorci la el... da, așa o să facă!”

Mi-am jurat că a doua zi de dimineață toate animalele, inclusiv ceasul, aveau să ajungă direct la gunoi sau date de pomană. Era ultima noapte în care se puteau holba la mine cu ochii lor negri și

lucioși, să-mi arunce rânjetele lor răutăcioase și în care ceasul să-mi ticăie mesaje. Eram stăpâna propriului viitor, iar Drew nu avea să câștige, fie el avocat sau nu.

Am tras cordonul, însă întunericul n-a făcut decât să-mi provoace o insomnie severă. M-am întors pe toate părțile, până când, în cele din urmă, am apucat cordonul și am aprins la loc lumina. Toate animalele erau acolo, exact unde le lăsasem, iar Drew tot urma să vină acasă. M-am dus în bucătărie și am mâncat un fursec. Care a dus la un al doilea fursec și la un pahar cu lapte. În timp ce-mi turnam lapte, am scăpat carafa, udându-mi toată partea din față a cămășii de noapte. Am curățat mizeria, după care m-am dus la etaj ca să iau altă cămașă de noapte din dulapul mătușii Gert. Le-am dat la o parte pe cele din flanelă, scotocind după una de vară, din bumbac, când am dat peste un plic mare, adresat lui Gert.

Cutia de bijuterii mă învățase să nu arunc nimic fără să-l examinez mai întâi, așa că am luat plicul cu mine în dormitor. Mi-am dat jos cămașa de noapte udă, am îmbrăcat-o pe cea uscată și m-am urcat în vârful patului. Plicul avea o dată din martie anul trecut, iar timbrul poștal spunea că fusese trimis din Hollis, Oklahoma. La expeditor era trecut „Harriet Stemmons“, însă scrisul de mână era mare și masculin.

Am întors plicul cu susul în jos și mai multe scrisori au căzut în fața mea. Scrisul micuț și precis al mătușii Gert se adresa fie lui Harriet O'Brien, fie lui Harriet Stemmons. O singură foaie de hârtie dintre ele explica faptul că Harriet prețuisese prietenia lor și că păstrase câteva scrisori primite de-a lungul anilor. Însă Harriet murise cu o lună în urmă, iar expeditorul înapoia acum scrisorile la adresa lui Gertrude. El spera să-i facă plăcere să-și aducă aminte de vremurile bune pe care le trăiseră când ele erau cele două profesoare noi de la școala din Milburn și de corespondența pe care o purtaseră de atunci. Foaia era semnată *Thomas O'Brien, fiul lui Harriet*.

Le-am aranjat după dată și am deschis-o pe cea din 10 decembrie 1944. În ea, mătușa Gert scria cum călărea câte cincisprezece kilometri în fiecare zi, ca să nu fie nevoită să-și consume cupoanele de benzină. Pomenea de sora ei, bunica mea, după care îi spunea lui Harriet cât de dor îi era de drăguțul ei, Miles, care lupta în război.

Era greu de crezut că mătușa Gert fusese vreodată atât de tânără și de fericită, însă iată dovada, scrisă negru pe alb. O scrisoare s-a transformat în două, în trei, în patru, până când le-am citit pe toate.

Gert nu intra prea mult în detalii, dar, pe una dintre scrisori era o pată care arăta ca o lacrimă, cea în care spunea că Miles murise în război și că nu avea să se mărite niciodată.

Scrisoarea numărul doisprezece era din mai 1957 și avea un ton aproape copilăresc. Era îndrăgostită și urma să se căsătorească. El lucra la concesiunea Chevrolet din oraș și era cu zece ani mai tânăr decât ea. Spera ca în viitorul apropiat ea și Lonnie Martin să facă un drum până în vestul statului Oklahoma ca să-i viziteze pe Harriet și Rick.

Numărul treisprezece era scrisă în decembrie 1957 și era o scrisoare cât se poate de diferită. Tonul lui Gert se schimbase dramatic. Îi cerea scuze lui Harriet pentru faptul că nu-i mai scrisese de la nuntă și îi mărturisea că mariajul ei fusese o greșeală enormă.

Cea de-a paisprezecea m-a făcut să casc ochii mari. Era din iunie 1958, la un an după ce se căsătorise cu Lonnie. Începea așa:

Dragă Harriet,

Am făcut o greșeală. Dacă aș găsi o modalitate prin care să-miucid soțul, aș face-o fără tăgadă, dar o să rămân cu el pe cap până în ziua când o să mor. S-a însurat cu mine pentru că a crezut că am bani, mă înșală și, partea cea mai nebunească, majoritatea femeilor cu care umblă sunt prietene de-ale mele. Eu și Daisy Black suntem prietene din copilărie, iar acum se culcă cu soțul meu. Ba chiar i-a dăruit o bijuterie frumoasă cum mi-a dat și mie. Am văzut-o purtând-o la biserică și mi-am dat imediat seama ce se întâmplă. Când l-am întrebat, mi-a râs în față și mi-a spus că, atunci când o să-i dau acces la toți banii mei, în loc de o alocație lunară, o să înceteze să le mai dăruiască amantelor lui aceleași bijuterii ca mie. Dar, până atunci, să mă aștept să văd și alte bijuterii ca ale mele prin Tishomingo. Ce să mă fac? Dacă îl dau afară, toată lumea o să creadă că sunt o femeie bătrână și prostută, care a intrat pe mâinile unui escroc. Dacă nu, sunt nefericită.

Îmi doresc să nu mă fi măritat niciodată cu el.

Am tras adânc aer în piept. Era de mirare că bărbatul mai trăise încă treizeci de ani. Dar nu și că ea ajunsese așa acră. Am căscat de două ori și am stins lumina. Luna plină pătrundea printre perdelele de dantelă, iar gândul mi-a fugit la spiritul lui Lonnie închis în camera de la capătul holului. Dacă auzeam lanțuri zornăind în fostul dormitor al unchiului Lonnie, o zbugheam afară din casă și cumpăram dinamită la prima oră a dimineții.

Abia închiseseam ochii când am auzit un zgomot ca un tren de marfă îndreptându-se spre perna mea.

Cum Dumnezeu deraiașe de pe șinele din Ravia și mersese cinci kilometri până în Toshomingo era un mister, dar evident se afla pe Broadway Street și se apropia cu viteză.

M-am ridicat atât de repede, încât am amețit și, când am dat să sar jos din pat, picioarele mi s-au împleticit printre cearșafuri. Viața mi s-a derulat dinaintea ochilor, în timp ce mă pregăteam pentru impact.

Dacă muream, Drew avea să primească automat tot ce-mi lăsase mătușa Gert. Preferam să îndur mânia lui Lucifer decât pe cea a mătușii Gert, dat fiind circumstanțele. Am lovit podeaua și am țâșnit spre ușă, când mi-am dat seama că nu era nici un tren, ci alarma de la ceasul mătușii Gert pe care o pusesem cu o seară înainte ca să nu întârzii la biserică.

Blestemăția avea două sonerii deasupra și nici un buton de reglare a volumul. Mi-a luat câteva minute să găsesc butonul de oprire din spate, dar reducându-l la tăcere nu mi-a anulat și țiuitul din urechi. Am apucat ceasul și l-am azvârlit în peretele opus, dar a continuat să ticăie. Am dat un șut în el ca într-o minge de fotbal, aruncându-l în alt perete, însă ticăitul nu a încetat.

L-am luat de jos, am coborât la parter și am ieșit pe ușa din spate care dădea în garaj. Blestemăția nu avea să mai prindă o nouă zi. Zgomotul pe care l-a făcut când a lovit podeaua de ciment a fost unul demn de toată mila, însă nu suficient cât să-l omoare. Până atunci, nu crezusem vreodată că obiectele neînsușite pot fi nemuritoare.

Am căutat ceva cu care să-l distrug. Am găsit niște otravă de furnici într-un sac cu capetele răsucite și prinse cu două cârlige. Oare ceaurile cu alarmă erau sensibile la otrava de furnici? Probabil că

nu. Am dat la o parte vreo zece cutii cu vopsea care aveau etichete vechi de cel puțin cincizeci ani. Aveam nevoie de o minune de la Dumnezeu ca să pot scoate capacele alea, așa că intoxicația cu plumb ieșea și ea din discuție. Trebuia să fie un ciocan pe undeva. În cele din urmă, am zărit o trusă de scule îndesată sub o masă de bucătărie veche din crom. Mi-am învinețit un deget încercând s-o deschid, dar, cu o înjurătură zdravănă, capacul s-a deschis într-un final, și iată un ciocan, chiar deasupra. Am luat ceasul, l-am așezat pe masa de lucru a unchiului Lonnie și l-am zdrobit dintr-o singură mișcare.

M-am simțit atât de bine, încât mi-am luat avânt și l-am mai lovit o dată, apoi încă o dată, imaginându-mi fața lui Drew între cele două sonerii. Încă zâmbea, așa că i-am mai tras câteva, ca să știu o treabă.

– Ceasul acela te-a supărat cu ceva? a întrebat Billy Lee din ușă.

Eu eram îmbrăcată cu una dintre cămășile de noapte din bumbac ale mătușii Gert, roz. Părul îmi era ciufulit, picioarele, goale și murdare, după ce traversasem curtea prăfuită și, mai mult ca sigur că, de la tensiunea ridicată, față îmi era plină de pete roșii. Dar nu-mi păsa. Pentru prima oară în viață mă simțeam liberă.

Am arătat cu degetul spre el.

– Tu! M-ai speriat de moarte. Să nu se mai întâmple.

– Nu ești genul care să dea și o a doua șansă? m-a întrebat rânjind.

– Am fost, nu mai sunt.

A pășit în lături și am presupus că se întoarce în tihna propriului cămin. Am trecut pe lângă el și m-am întors în casă. Nu aveam să mai trăiesc nici o secundă după cum îmi dicta societatea. Asta îi adusese mătușii Gert o viață plină de nefericire până la moartea lui Lonnie, moment în care obiceiurile se înrădăcinaseră atât de adânc în ea, încât nu s-a mai putut schimba vreodată. Eu tocmai distrusesem primul lucru care-mi deranja noua mea viață. Eram suficient de curajoasă cât să-l înfrunt și pe Drew.

Mi-am pus un plasture pe deget și am mâncat la micul dejun costițele rămase – reci, direct din frigider, lingându-mi sosul lipicios de pe degete, în loc să folosesc un prosop sau măcar un șervețel din hârtie. Telefonul a început să sune tocmai când urcam scările ca să mă pregătesc să plec la biserică. Am răspuns la al treilea țârâit.

– Alo?

– Trudy, tot acolo ești? Treci imediat acasă, *acum!* Mama e îngrozită. Tata e gata să te ducă la spitalul de nebuni. Ai demonstrat ce-ai avut de demonstrat. M-ai făcut de râs. Măine vin acasă și ai face bine să te gălesc acolo, a spus Drew.

– Poți să mă pupi în dosul meu de sudistă sadea, Drew Williams, am zis eu și i-am închis.

M-am simțit chiar mai bine decât să omor ceasul cu alarmă.

Telefonul a sunat din nou, însă eu i-am aruncat o privire amenințătoare, amintindu-i că încă aveam ciocanul în trusa de scule. S-a oprit din sunat la al patrulea țârâit. L-am învățat eu minte, mi-am zis.

Am luat cele două rochii din dulap și m-am decis asupra celei roșii. Îmi plăcea cea galbenă cu sacoul cu imprimeu hawaiian, însă aș fi vrut să port și pălărie la ea, iar astăzi nu aveam să-mi acopăr părul. Nici măcar un locuitor din tot ținutul Johnston, Oklahoma, nu va putea spune că purtam pălărie din cauză că mi-era rușine de o decizie greșită.

Mi-am tras peste cap rochia roșie. Era la fel de comodă ca una dintre cămașile de noapte ale lui Gert. Jacheta nu mă strângea, iar pantofii aduceau al naibii de mult cu niște papuci de casă.

Billy Lee stătea pe verandă când am deschis ușa. Era îmbrăcat cu pantaloni cu pieptar și cu o cămașă din batist. Hainele îi erau perfect călcate, iar pantofii, lustruiți.

– Te duci la biserică? a întrebat el.

– Da, mă duc.

– La care?

– La care mă duc de obicei. Cea de pe Main Street. Tu?

– La cea la care mă duceam de obicei cu Gert. Cea de pe Broadway Street. M-am gândit că am putea merge împreună.

Părea că proprietatea venea la pachet cu Billy Lee, în toate accepțiunile lui – lucrat, mâncat și biserică.

– Poate altă dată. Vrei să vii azi cu mine?

A scuturat din cap cu atâta hotărâre, încât, dacă ar fi purtat ochelari, aceștia i-ar fi zburat tocmai în celălalt capăt al curții.

– Nu, mulțumesc. Invitația rămâne deschisă, dacă vei dori vreodată să mergi cu mine.

– Mulțumesc. Foarte posibil s-o fac într-o bună zi.

M-a condus până la mașină și mi-a deschis portiera.

– Arăți bine. E o rochie nouă?

– Da, este, și mulțumesc, am răspuns eu.

– Te prinde roșul. Se potrivește cu părul.

În parcare a bisericii am avut un atac de panică. Nici măcar nu eram sigură că puteam ajunge în rai dacă nu respectam standardele impuse de mama mea. Ce-avea să se întâmple cu cei bogați și lipsiți de rușine dacă eu nu mai apăream în costumul meu negru de la Versace și în ciorapii modelatori la slujba de duminică?

Sprâncenele s-au ridicat aproape până la tavan și s-a iscat un val de șoapte când am intrat, însă nimeni nu m-a întâmpinat cu un ștreang. Betsy era ca de obicei îmbrăcată în costumul ei negru pe care-l purtase și la înmormântarea mătușii Gert. Își tunsese părul decolorat. Marty purta o rochie neagră, simplă, cu o jachetică din dantelă pe deasupra, părul ei roșu fiind strâns cu o agrafă. Dacă își pusese în gând să primească o Thunderbird nouă, ar face bine să apeleze la un plastician. O nouă coafură nu ar fi suficientă. M-am strecurat pe bancheta pe care o ocupam de obicei, lăsând loc și pentru Drew din obișnuință.

Betsy s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche:

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai pe tine?

– Un sutien nou, chiloți, fără ciorapi, o rochie cu jachetă asortată și pantofi, i-am răspuns tot în șoaptă.

Marty s-a aplecat peste ea și mi-a aruncat o privire urâtă. Ar face bine să aibă grijă cu căutăturile alea răutăcioase. Ceasul cu alarmă mort era dovada că nu mai acceptam nici o gargară de-acum înapoi și că ciocanul era în trusa de scule, în așteptare și gata să intre în acțiune.

Directorul școlii de duminică a făcut câteva anunțuri. Dirijorul corului ne-a dat semnalul să cântăm un imn religios, iar preotul a preluat pupitrul. Ne-a vorbit despre iertare. Ratase o înmormântare și două verișoare. Mi-aș fi iertat verișoarele dacă s-ar fi căit din adâncul sufletelor lor negre. L-aș fi iertat și pe Drew dacă ar fi zăcut întins într-un coșciug, cu mâinile împreunate peste inima lui trădătoare.

– Drew o să te omoare. Cum să vii la biserică îmbrăcată așa?
a spus Marty imediat după binecuvântare.

– O să te răstignească, mai bine spus, a corectat-o Betsy.

– Care dintre voi vreți casa mătușii Gert după ce-o face?

Marty s-a cutremurat.

Betsy a făcut ochii mari.

– Atunci ați face bine să mă protejați, altfel, jur pe Dumnezeu, că am s-o las uneia dintre voi. Vă ocupați voi în locul meu, bine?

M-am dus la ușă și am dat mâna cu preotul. Acesta a clipit repede de vreo zece ori până să-mi spună pe nume. Sunt sigur că era șocat, dar nu cred să-i fi fost fatal, de vreme ce n-a murit pe loc.

M-am bucurat de aerul condiționat când m-am urcat în mașină și am condus spre vest prin oraș, spre restaurantul Western Inn's. Am trecut pe lângă firma de pompe funebre, pe lângă H&R Block, pe lângă florărie, farmacie, E-Z Mart, pe lângă o bancă, niște magazine de haine și pe lângă toate celelalte clădiri care alcătuiesc un oraș de provincie cu un centru de afaceri care se întinde pe patru străzi și cu două cartiere rău famate.

Îi cunoșteam pe majoritatea oamenilor din restaurant, iar câțiva au balmăjit un salut precaut. Nu voiau să se apropie prea mult de nebună, de vreme ce oamenii de știință dovediseră că nebunia, la fel ca prostia, fie se moștenește, fie se contractă.

Chelnerița mi-a adus un pahar cu apă în separeul meu și m-a întrebat dacă vreau să văd meniul sau dacă vreau bufet suedez. Am ales bufetul, așa că mi-a zis că mă pot servi. Mabelle Strong s-a strecurat prin spatele meu în timp ce eu îmi umpleam farfuria cu pui prăjit, piure, sos, fasole verde și chifle fierbinți și mă uitam cu jind la bamele prăjite de pe cealaltă parte.

Mabelle avea păr cenușiu-albăstriu și atât de rar, că abia dacă îi acoperea scalpul. Rujul i se strânsese în jurul gurii, iar în colțul ochilor avea o mulțime de riduri.

– Trudy Williams, du-te acasă și încetează cu aberația asta. Arăți ca o femeie ușoară. Ți-ai pierdut mințile, fato? Lui Gert i-ar fi rușine! mi-a spus ea, fără să coboare măcar puțin vocea.

– Ce mai faci, Mabelle? Îmi închipui că Gert s-ar urca pe masă să mă aplaude pentru apariția mea de dimineață. Ce broșă frumoasă ai!

Am impresia că unchiul Lonnie ți-a dat-o înainte să moară. Acum, ce spuneai despre mine?

Fața i s-a schimbat în șaisprezece nuanțe de roșu, dintre care una i se potrivea perfect cu cea a rujului. Arăta de parcă urma să aibă un atac de cord, însă a reușit să tragă în piept suficient aer cât să-și mențină inima pompând. Ar fi fost oribil dacă ar fi căzut chiar acolo, pentru că ar fi încetinit coada, iar bamele prăjite erau de cealaltă parte a bufetului.

Am mâncat singură, întrebându-mă dacă Billy Lee lua masa de duminică cu enoriașii de la biserica lui. Oare aceia îi spuneau că arată ca un fermier murdar și că ar trebui să-și schimbe hainele? Nu prea cred. În comparație cu Gert, Billy Lee nu era nici pe departe un ciudat.

După prânz, m-am dus acasă și m-am schimbat în noua mea salopetă și într-o bluză portocalie tricotată și m-am apucat să fac curățenie în dormitor. Am înfășurat cu grijă toate animalele de ceramică în ziare vechi și am umplut două cutii goale pe care le-am găsit în garaj. După ce le-am sigilat capacul cu bandă adezivă, le-am dus jos, în camera de zi. Data următoare când plecam, voiam să le duc la Durant, la magazinul cu lucruri de mâna a doua.

Am găsit o șurubelniță în trusa de scule din garaj și m-am repezit spre rafturi și cornișe cu apetitul unui câine flămând. Însă șuruburile erau acolo încă din a șasea zi a Creației și nu voiau să iasă cu nici un chip. M-am opintit în șurubelniță cu toată puterea, iar în cele din urmă o cornișă a cedat. Am început să-l scot pe afurisit de-acolo, însă capătul celălalt a căzut și tot raftul a venit pe piciorul meu desculț.

M-am aruncat pe pat și am început să bat cu pumnii în perne, piciorul zvâcnindu-mi de durere. Cum aveam să curăț și să reame-najez casa cu un picior damblagit? Laba piciorului se învinețise, dar încă mai puteam să-mi mișc degetele și să pun greutate pe el. Nu părea să fie rupt – mulțumesc lui Dumnezeu! Aveam nevoie de picior ca să-l pot lua la șuturi pe Drew.

Am tras de raft până în capul scărilor și i-am dat drumul în jos. A căzut troncănind și bocănind, aterizând la câțiva centimetri de masa cu lampa uriașă în formă de pisică siameză. Va trebui să-mi exerseze ținta. Cu puțin noroc, când aveam să arunc ultimul raft, pisica aia

avea să se spargă într-un milion de cioburi. Dacă îmi ieșea asta până la căderea nopții, nici nu m-aș mai deranja să curăț mizeria.

Era deja întuneric când am terminat cu dormitorul. Dacă Drew știa ce era bine pentru el, avea să prindă zborul de noapte, în loc să aștepte până a doua zi. Mă dureau atât de tare brațele, încât abia am putut să-mi fac un sendviș, însă capacitatea mea de a ținti nu devenise cu nimic mai bună. Nu reușisem să nimeresc lampa-pisică în ciuda strădaniilor mele. Dacă venea acum acasă, n-aș mai avea energie nici să mă cert cu el, darămite să-i mai trag și un șut cu piciorul meu suferind. Probabil că aș fi avut puterea să apăs trăgaciul, asta dacă nu mi-aș fi lăsat acasă pistolul de calibru 22, orbită de furie cum eram. Aparent, Gert avusese destulă minte cât să știe că nu trebuie să-l ispitești pe diavol, fiindcă fie nu ținea arme în casă, fie nu găsisem nici una.

Mi-am făcut un sendviș cu șuncă și roșii, peste care am întins niște maioneză. Mi-a plăcut atât de mult, încât am mai mâncat unul. Mușchii mei obosiți protestau când am început să urc scările, dar nu i-am ascultat. După o baie lungă, m-am culcat frumușel, dormitorul fiind acum complet golit de arătările cu ochi negri de mărgea.

Mi-am pus mâinile sub cap și m-am gândit la ziua care avea să urmeze. Stomacul nu mi s-a făcut ghem. Hainele lui Drew și casa fuseseră lăsate în dezordine. O înfruntasem pe Charity la bancă și practic le spuseseam tuturor unde să se ducă. Nu aveam de gând să fac nici un pas înapoi. De acum încolo, totul era pe repede înainte și la naiba cu torpilele, chiar dacă una dintre ele se numea Drew.

Capitolul 5

Eu și Billy Lee eram în dormitor, luând măsurătorile pentru noul covor și vorbind despre vopsea, când am auzit soneria și ușa deschizându-se cu un scârțâit. Pași grei au traversat holul și au început să urce treptele. Am sărit în sus și mi-am ițit capul pe ușa dormitorului, dând ochii cu soțul meu, care tocmai își punea piciorul pe a treia treaptă.

Eu am fluturat degetul spre el:

– Oprește-te chiar acum și nu mai face nici un pas!

Tonul meu l-a speriat într-atât, încât a dat înapoi și s-a oprit în hol. Asta mi-a dat curaj să continui. Nu avea să ducă lupta în termenii lui. Aveam să-l înfrunt... în termenii mei.

Cam atunci a ieșit și Billy Lee pe palier.

Pe fața lui Drew a apărut o expresie de dezgust total.

– Ce caută nătrăul ăsta aici? V-ați... a dat el să întrebe, mijind ochii la mine. Și ce ți-ai făcut la păr? Știi că nu-l sufăr scurt.

Eu am deschis ușa din față și i-am făcut semn spre ea.

El a ieșit furios pe verandă, iar eu l-am urmat.

A deschis gura, dar eu m-am pornit înainte să apuce să zică ceva.

– Unu, să nu-l mai faci pe Billy Lee nătrău și nici în alt fel. Are mai multă corectitudine în unghia mică decât ai tu în tot corpul. Doi, lucrez la reamenajarea casei în care voi locui de-acum încolo. Trei, chiar nu-mi pasă dacă îți place părul meu sau nu, Drew.

Era rândul lui să-mi fluture degetul în față.

– O să te trimit la nebuni. Ți-o tragi cu prostul satului acum?

Eram atât de aproape de nasul lui, încât trebuia să mă uit la el pieziș.

– Și ce-ți pasă dacă ar fi așa? Tu îți faci de cap cu păpușica satului. Și nu mă trimiți nicăieri. Sunt mai zdravănă decât am fost în ziua când am făcut cea mai mare greșală a vieții mele măritându-mă cu tine.

– Vrei să spui c-o regreți pe Crystal? s-a răstit el.

– Ce întrebare stupidă! Singurul regret este că am blestemat-o cu un tată mincinos și infidel!

El s-a holbat la mine.

– Ești la fel de nebună ca Gert. De-asta își făceau ai mei griji în privința ta.

– Ar fi trebuit să-i ascuți. Doar că Gert a fost mult mai deșteaptă decât mine. Și-a dat seama după primul an ce poamă de om e bărbatul cu care s-a măritat. Eu nu am aflat decât acum două zile, așa că nu pot fi învinovățită decât pentru faptul că am fost o proastă naivă. Primea câte o bijuterie ori de câte ori Lonnie avea o aventură. Noua ta jucărie a primit o Thunderbird nouă-nouță. Eu n-am primit așa ceva, nu?

El și-a încrucișat brațele la piept și m-a privit lung.

– Aș zice că banii scoși din conturi compensează pentru tot ce-am făcut.

Dacă aș fi putut ucide cu privirea, el n-ar mai fi fost decât o pată de grăsime pe veranda mea șubredă.

– Cât am scos înseamnă cinci mii de dolari pe an. Nu cred că asta compensează pentru ceva din ce-ai făcut.

În ultimele trei zile mă gândisem la tot felul de modalități de a-l omorî pe Drew. Acum că stătea în fața mea, simplul fapt că îl înfruntam părea o modalitate mai rapidă de a-l ucide decât o doză de otravă de șobolani sau un glonț între ochi. Habar n-avea să se certe cu nevasta, era complet lipsit de experiență. Nu ridicasem niciodată tonul la el și nici nu-l insultasem în vreun fel. Se găsea pe un teritoriu neexplorat, fără busolă.

Și-a lăsat brațele pe lângă corp și bărbia în piept.

– Îmi pare atât de rău, Trudy. Am dat-o în bară rău de tot. Ești o femeie bună, Trudy. Nu poți să mă ierți pentru greșeala asta minoră?

Aproape că mă păcălise pentru o secundă – asta până când mi-am dat seama că mințea în privința datilor în care călcasem strâmb și nici nu spusese că mă iubește. Oare o făcuse vreodată?

Am scuturat din cap.

– Vechea Trudy era o femeie bună. Eu nu sunt și nici nu o să te iert.

Într-o secundă, din plin de căldură tonul lui a devenit rece ca gheața.

– Haide, Trudy, fii rezonabilă. Asta a fost prima mea aventură, a mințit el. E ca un fel de menopauză la bărbați. Am trecut de patruzeci, viața mi se scurge printre degete. Urăsc să îmbătrânesc. Îți cumpăr mâine o mașină nouă. Deci, ce spui? a încheiat el, atingându-mi brațul.

– Nici dacă aș fi avut gândaci pe mine, nu mi-ar fi fost mai scârbă.

I-am luat mâna și i-am îndepărtat-o de brațul meu.

Atunci și-a pierdut cumpătul. Arunca săgeți cu privirea. Fața i se făcuse de culoarea ficatului de o zi, iar preț de o secundă am crezut c-o să se prăbușească pe verandă și c-o să înceapă să plângă. Mobilul meu zăcea într-un șanț, așa că aș fi fost nevoită să intru în casă ca să sun la 911. Firește, aș fi putut să mă așez pe trepte și să văd dacă își revine singur înainte să intru în casă pentru a suna. Dar, să fiu a naibii, a început din nou să urle. În unele zile chiar n-aveam noroc de o pauză.

– N-am vrut niciodată să mă însor cu tine, mi-a spus el rece.

– Atunci n-o să stau în calea libertății tale. Dacă nu intențezi tu divorț, o fac eu.

– Banii pe care mi i-ai furat o să-ți ajungă pe viață, iar nătărăul ăla...

S-a oprit și a făcut un pas spre mine.

– Termină fraza și te arunc în șuturi de pe veranda mea, am zis eu.

El s-a dat doi pași înapoi.

– Billy Lee nu-ți poate oferi tot ce ești tu obișnuită. Asta e ultima ta șansă, femeie. Fie îți miști fundul gras de acolo și treci în mașina mea, fie primești actele de divorț mâine-dimineață.

Eu am zâmbit.

– Fundul meu gras o să le primească bucuros. Singurul lucru pentru care o să mă lupt până la moarte este să-mi iau înapoi numele

de domnișoară. Nu vreau să mai fiu asociată vreodată cu necredinciosul, scârbosul nume de *Williams*. Mai degrabă m-aș angaja să curăț găinaț decât să mai iau vreun penny din prețioșii tăi bani, așa că nu mă interesează să primesc jumătate din ce ai.

El a zâmbit larg.

– N-o să te ajute cu nimic. Sunt avocat. O să...

– Să nu-ndrăznești să mă ameninți, Drew. Nici hainele nu mi le vreau înapoi, așa că de ce m-aș deranja pentru mai mult? În plus, o să scot din ce în ce mai mulți bani de fiecare dată când te încurci cu o femeie mai tânără, așa că nu trebuie decât să menții ritmul.

El a ridicat pumnul, iar eu m-am băgat în fața lui.

– Hai, lovește cât poți de tare ca să șterg veranda asta cu tine. Sunt atât de furioasă, că nu cred că vrei să riști. Dar dacă ești suficient de prost încât s-o faci, ca să-ți consolezi mândria rănită, dă-i înainte, lovește-mă!

El și-a lăsat mâna în jos și a plecat valvârtej.

– Mâine o să ai hârțiile. Semnează-le și stai departe de mine.

– Semnatul o să fie cea mai bună parte a zilei. Iar să stau departe de tine o să fie cel mai ușor lucru pe care l-am făcut vreodată.

L-am urmărit cu privirea și un hohot nervos de râs mi-a gălgăit în piept. După ce a ieșit de pe alee, eu m-am așezat pe o treaptă, cu lacrimile curgându-mi șiroaie pe față și cu râsul răsunându-mi pe Broadway Street.

În timp ce se depărta, a fluturat pumnul spre mine. Mi-aș fi dorit să am o cameră digitală ca să immortalizez scena, dar și aceasta rămăsese în casa lui Drew, în sertarul noptierei, alături de pistolul meu.

Billy Lee s-a așezat pe treapta de sus, la un metru de mine.

– Ești bine?

– Nu te-ai grăbit să-mi sari în ajutor. Halal vecin îmi ești, și ți-am mai luat și apărarea. M-ai lăsat să mă lupt aici de una singură.

– Ești o femeie puternică. Tocmai ai dovedit-o. Eu am rămas în prag. Dacă încerca să te lovească, aș fi fost acolo.

Nu știam dacă să-i mulțumesc pentru încredere sau să-l plesnesc pentru că nu-mi sărise în ajutor.

– În regulă, am terminat și cu asta. Să ne întoarcem în dormitor. Urăsc lemnul alb. Cât o să dureze să fie rașchetat și dat cu lac? Merită efortul sau mai bine cumpărăm parchet nou?

Am intrat în casă, iar el m-a urmat în sus pe scări.

Pe la jumătatea drumului, mi-a spus:

– Mulțumesc pentru că mi-ai luat apărarea.

– Cine a spus că ți-am luat apărarea?

– Tu. I-ai spus să nu mă mai facă nătărău.

M-am întors și m-am uitat la el care se afla la câțiva pași în spatele meu.

– Poate că mi-am luat singură apărarea. Nu mă împrietenesc cu nătărăi. Prietenii mei sunt toți oameni de primă clasă. Poate am crezut că-mi pune la îndoială judecata.

Billy Lee a zâmbit.

– Mulțumesc oricum.

Curând, eram în dormitor, și a început din nou să vorbească despre ce era de făcut.

– Refinisarea sau cumpărarea unui parchet nou nu depind decât de cât vrei să muncești la el. Am râcâit puțin vopseaua într-un colț din dormitor. Este din stejar noduros, așa că merită și timpul, și efortul.

– Atunci, să scoatem mobila din cameră, să scăpăm de covor și să ne apucăm de treabă.

– Chiar acum?

– Trebuie să fii în altă parte?

– Nu, doamnă. Billy Lee vă stă la dispoziție până când punem casa asta veche pe picioare. Dar va trebui să facem un drum până la depozitul de lemne după materiale. Mă aștept ca și sub covor să dăm de lemn de esență tare.

– Atunci să mergem acum la depozitul de lemne, înainte să ne încălzim și să fim leoarcă de sudoare.

– Mă duc după camionetă și te iau de la colț, a spus el plin de entuziasm.

– Eu și fundul meu gras te așteptăm.

– Nici eu nu plec urechea la remarcile răutăcioase care li se fac prietenilor mei. Mie mi se pare că arăți chiar bine, Trudy.

A traversat curtea din spate și s-a întors peste câteva minute cu camioneta lui. S-a dat jos și mi-a deschis portiera. Mă simțeam în camioneta Chevy rablagită, care trebuie să fi avut cel puțin douăzeci de ani, precum Cenușăreasa în trăsura făcută din dovie. Fusese roșie cândva, dar acum avea pete de rugină și petice gri acolo unde Billy Lee încercase s-o cârpească și s-o vopsească.

Am cumpărat dizolvant de vopsea, lac și două feluri de soluție de curățat parchetul, dar nu am mai luat și scânduri, în cazul în care nu am fi avut noroc cu podeaua de sub covor. Până la prânz, scosesem deja mobila din camera de oaspeți pe care o foloseam și o mutasem în fostul dormitor al unchiului Lonnie. Eu urma să dorm în dormitorul mătușii Gert până când avea să fie terminat al meu. Nu eram prea încântată să împart camera cu spiritul ei, dacă acesta nu se dusesse să facă ordine în Rai. Cealaltă opțiune era fostul dormitor al unchiului Lonnie. Nu aveam de gând să mă întind în patul unde dormise netrebnicul.

După ce am terminat de scos covorul, transpirația curgea pe fiecare centimetru din corpul meu supraponderal, de peste patruzeci de ani, dar am început să dansez pe podeaua din stejar, picioarele mele stârnind praful în jurul adidașilor și intrându-mi în marginile șosetelor. Brusc, puteam să văd casa în toată gloria ei promițătoare, așteptând să fie transformată din fata în zdrențe într-o prințesă, frumoasa balului.

– Nu-ți trebuie mult ca să fii fericită, nu? a chicotit Billy Lee.

– O să fie o casă grozavă când o să terminăm.

– Îmi doream să fac asta de mulți ani, dar Gert nici n-a vrut să audă. Îmi spunea că e prea bătrână ca să se apuce de reamenajări și că ajunsese să-i placă viața exact așa cum era.

– Parcă o și văd terminată, și știi că și tu o vezi. Imaginea e limpede ca lumina zilei. Apropo, de când nu mai porți ochelari? Ți-ai făcut operația aia nouă?

– Nu, mi-am pus lentile de contact. Doctorul spune că nu sunt eligibil pentru operație, altfel aș fi făcut-o.

– Eu nu. Dacă aș fi fost mioapă, eu n-aș vrea s-o fac.

– De ce nu? a întrebat el.

– Dacă aș fi fost mioapă, aș putea alege ce să văd și ce nu.

– Crede-mă, nu merge așa, a spus el. Dacă nu port lentilele, mă împiedic pe stradă ca un bețiv.

Stomacul mi-a ghiorăit zgomotos. Nu mai mâncasem de la micul dejun, ceea ce era nou pentru mine. Mereu beam un ceai și mâncam niște biscuiți înainte de prânz.

– Pare că ești lihnită, a spus el.

– Să mergem la SONIC și să luăm prânzul înainte să curățăm praful și să ne apucăm cu adevărat de treabă.

– Vrei să mergi în parcul de dincolo de Pennington Creek, ca să mănânci?

Stomacul meu a scos un sunet deloc feminin.

– Aș mânca și în camionetă.

– În camionetă e prea cald. În parc s-ar putea să bată vântul.

Am zâmbit și s-a simțit bine.

– N-aș pierde o adiere de vânt.

Am comandat hotdog cu brânză și extra ceapă, găluște de cartofi Tater Tots și un pahar de un sfert de litru de cola. Cât am așteptat după chelneriță să vină cu mâncarea, Daisy Black și fiica ei au apărut lângă noi, într-un Cadillac ultimul răcnet. De pe locul din dreapta, Daisy s-a uitat la mine de parcă aș fi fost un rahat care i s-a luat pe picioare în cocina de porci.

Ea era cea care mergea la biserică împreună cu mătușa Gert și cea care se culcase cu unchiul Lonnie. Dar, pe de altă parte, poate că între timp se apropiase de Iisus și se căia pentru păcatele ei. Poate că Iisus o iertase numaidecât, dar mie avea să-mi ia ceva mai mult de-atât.

– Ce mai faceți, madam Daisy? am întrebat eu.

– Fac foarte bine. Am auzit că te-ai mutat în casa lui Gert și că tu și Drew v-ați certat strașnic pe verandă, chiar în dimineața asta. Nu e prea târziu să-ți recunoști greșeala și să te întorci la Drew.

– Nu, mulțumesc.

– Gândește-te bine înainte să iei o decizie proastă. Ce mai face mama ta? Tot am vrut să mă duc pe la ea, dar nu m-am mai urcat la volan de când mi-au înlocuit genunchiul.

– Mama e bine. Unele zile sunt mai bune ca altele, dar așa e boala. Confundă lucrurile mai mereu, am răspuns eu.

– Ei bine, când o să aibă o zi bună, spune-i c-am întrebat de ea. O să trec și eu zilele astea, a zis Daisy.

Comanda de milkshake a fost adusă. Ea și fiica ei au plecat în trombă.

– A fost una dintre femeile unchiului Lonnie, una dintre primele lui aventuri. Ce drept are să-mi dea sfaturi? am izbucnit eu.

– Vârsta.

L-am privit nedumerită.

El a ridicat din umeri.

– Bătrânii au trecut prin mai multe decât noi. Știi mai multe.

– Îmi spui cumva să mă întorc la Drew?

El a ridicat din sprâncene.

– Nici vorbă! Ar fi trebuit să iei hotărârea asta cu ani în urmă.

– Poate c-aș fi luat-o, dacă cineva s-ar fi sinchisit să-mi spună ce se întâmplă. Tu de ce n-ai făcut-o?

– M-ai fi crezut?

Trebuia să mă gândesc la asta. Până când am găsit răspunsul, a ajuns și mâncarea noastră, așa că ne-am dus cu mașina pe Main Street.

– Nu, nu te-aș fi crezut, Billy Lee.

– Cine te-a făcut să crezi, în sfârșit?

Am început să chicotesc și i-am povestit despre toaleta femeilor. Amândoi râdeam când a parcat camioneta lângă o masă de picnic de la umbra unui copac. El a coborât, a ocolit mașina și mi-a deschis portiera.

– Lumea în care trăim e tare ciudată, a spus Billy Lee, pe când așezam mâncarea pe masă.

Eu l-am privit cu ochii mișiți.

– Știai, nu-i așa? Știai că unchiul Lonnie o înșela pe Gert în tinerețile lor.

El și-a dres vocea:

– Unele lucruri nu trebuie consemnate la tribunal ca să fie știute de toată lumea.

– Ca, de exemplu, faptul că Lonnie și Drew sunt din același soi?

– Nu o să-ți cânt în strună. Nu spun decât că trecutul e trecut. Întotdeauna ai fost prea bună pentru Drew Williams, a zis el,

schimbând apoi brusc subiectul. Mă bucur să te văd mâncând. Mi-era teamă că episodul de dimineață o să-ți strice pofta de mâncare. Nu mi-au plăcut niciodată femeile care nu se bucură de o masă bună.

Cât de amuzant era asta? Drew credea că aveam fundul mare, iar Billy Lee voia să mă vadă mâncând. Am lins hotdogul până la ultima firimitură, n-am lăsat nici măcar o gălușcă de cartofi în punga de hârtie și am băut din cola până când am ajuns să sorb în gol cu paiul pe fundul paharului.

Capitolul 6

Am văzut filmul *Bambi* când aveam șapte ani. Era cu o zi înainte de deschiderea sezonului de vânatoare a căprioarelor din Oklahoma. Când l-am văzut pe tata curățându-și pușca, pregătindu-se pentru marea vânatoare, am scos un urlet. Tata mi-a șters lacrimile și mi-a explicat că agenția statală pentru protejarea faunei și a florei avea o rezervație mare pentru căprioare și alte animale. În rezervația aceea, animalele nu erau niciodată împușcate, și aveam și noi una în Tishomingo. Mi-a promis să mă ducă odată acolo ca să văd toate acele animale sălbatice. Dar, în afara rezervației, dacă vânătorii nu mai omorau din când în când căprioare, acestea ar fi devenit o problemă în echilibrul naturii.

Voiam să-l cred, dar o mică parte din mine s-a întrebat mereu care din cele două povești era adevărată. Cea a lui Bambi și a omului rău care i-a omorât mama sau cea a tatălui meu? Treizeci și trei de ani mai târziu, ideea vânătorii de căprioare mi-a venit în minte în timp ce răsfoiam actele de divorț pe care șeriful mi le adusese acasă în acea dimineață. Era chiar foarte simplu. Ce avea Drew rămânea „în posesia lui” și ce aveam eu în a mea.

Am luat stiloul și mi-am trecut numele în josul paginii.

În mintea lui, tocmai făcuse o afacere din divorțul ăsta.

Am râs până când au început să mă doară fălcile. Dacă ar fi știut ce avere aveam eu, s-ar fi bătut pentru jumătate dintre posesiunile *mele*!

Gândul mi-a fugit din nou la *Bambi*. Dacă erau prea multe căprioare, vânătorilor li se dădea ocazia să le împuște. Și soții infideli

erau o problemă în echilibrul naturii, iar numărul lor era mult prea mare. De ce nu putea fi un sezon de vânatoare și pentru ei? Soțiile înșelate ar fi putut să-și cumpere o armă, să ia lecții și să primească un permis de vânatoare a soțului care comisese adulter, cu tot cu un A mare și roșu¹, pe care să-l lipească pe prohabul bărbatului după ce-l omora. Sezonul de vânatoare putea fi programat cu luni înainte, astfel încât să le dea soților șansa să se apere. Puteau să se ascundă sau puteau să rămână acasă și să riște să fie împușcați prin geamul de la living, în timp ce urmăreau meciul de luni seara.

Permisele ar fi impozitate, iar organizatorii ar putea angaja oameni care să aibă grijă de soții infideli pe durata sezonului de vânatoare. Personalul ar putea ridica un gard cu sârmă ghimpată, păzit de câini de luptă și de foști pușcași marini, să le dea soților mâncare gătită așa cum le făceau soțiile lor, să le calce hainele, să le ia o avere pentru asta și să-i trimită acasă odată încheiat sezonul de vânatoare.

În timp ce mergeam la mașină cu actele de divorț ca să le duc la biroul lui Drew, mă întrebam câte femei aş putea convinge să mi se alăture unui marș până la Washington D.C., unde să milităm pentru măcar o zi pe an de vânatoare a soților infideli.

Am zărit în garaj vechiul triciclu al mătușii Gert. Cât de greu ar fi fost să parcurg cu el patru străzi până pe Main Street, trei înapoi spre est, până la biroul lui, și apoi până la căminul de bătrâni, ca s-o vizitez pe mama?

Eram fericită, uitasem că mă durea fiecare mușchi din corp. Eu și Billy Lee umpluserăm două găleți galvanizate cu apă și săpun și ne apucasem să curățăm zece rânduri de tapet, asta după ce terminasem de șters toată murdăria de pe podea. Ne gândiserăm că era mai bine să o luăm de sus în jos, o idee care păruse bună atunci. Mă întinsesem cât de mult putusem, stătusem turcește și mă aplecasem în toate pozițiile posibile. Nici un program de la vreo sală de fitness n-ar fi putut să-mi lucreze mușchii mai bine.

¹ Referință la romanul *Litera stacojie*, de Nathaniel Hawthorne, unde cei vinovați de adulter erau marcați printr-un A mare și stacojiu purtat pe haină

Cineva spusese că celulele adipoase erau ca niște balonașe de grăsime și că nu aveau sentimente. Oricine ar fi fost acela mințise. Fiecare celulă de grăsime părea să aibă o fibră senzorială atașată la pleoapele mele, trimițând semnale de cum am deschis ochii în acea dimineață.

Să mă ridic din pat era un adevărat chin. Ar trebui să trimită condamnați în casa mătușii Gert și să-i pună să dea jos tapet de dimineața până seara. Sunt sigură că ar fi fost suficient cât să-i aducă pe calea cea dreaptă.

M-am gândit că o vizită scurtă pe triciclu până la biroul lui Drew avea să rezolve toate problemele și să-l facă și mai mult de râs. Abia trecusem de o stradă, că au și început să-mi tremure coapsele, iar apa din băltoacele rămase după ploaia de noaptea trecută începea să arate bine. Dar aveam o misiune și, pe toți sfinții, aveam s-o duc la îndeplinire și să rămân în viață! Pentru că, dacă muream, Drew ar fi primit toți banii mei ca să-i cheltuie pe regine adolescente. Îi arătasem eu ceasului cu alarmă; bicicleta era următoarea.

Valuri de căldură se ridicau din pavaj, iar umiditatea ajunsese aproape la nouăzeci la sută. Mă simțeam ca un curcan pus la cuptor de Ziua Recunoștinței. După ce am străbătut trei străzi, transpirația îmi curgea șiroaie pe gât, lovindu-se de barajul făcut de breteaua elastică a sutienului meu. Se aduna acolo în sărătura ei glorioasă, mâncând din material. Săptămâna viitoare aveam de gând să mai fac un drum până la Durant ca să-mi cumpăr mai multe sutiene.

Am parcat bicicleta în fața biroului, chiar sub ochii secretarei lui Drew, Georgia. Era singura femeie de care eram sigură că nu se culcase vreodată cu el. Își purta părul cenușiu într-un coc strâns la ceafă și mereu venea la serviciu într-un deux-pièces simplu, bleumarin sau negru, asortat cu o bluză de mătase, fie albastru-deschis, fie gri.

Am intrat în biroul răcoros și aproape că am leșinat la vederea minunatului aparat de aer condiționat.

– Bună dimineața, Georgia.

Ea m-a scanat din vârful adidașilor mei jerpeliți până în vârful părului meu scurt și transpirat.

– Ce cauți în public în halul ăsta?

Eu i-am pus pe birou actele de divorț. Erau câteva pete de transpirație pe prima pagină, dar semnasem în toate locurile cu linii punctate.

– Ți-am adus astea.

Ea a făcut ochii mari și m-a întrebat uimită:

– Ai semnat bătaia aia de joc?

– Da, am semnat-o. El păstrează ce-i al lui, eu păstrez ce-i al meu și-mi recuperez și numele de fată, corect?

Ea a încuviințat din cap.

– Dar ai dreptul la...

– Nu vreau banii lui. Am luat ce-am vrut din conturile comune vinerea trecută. Nu compensează pentru douăzeci de ani de infidelitate, dar măcar l-am făcut să se simtă umilit. Nu atât de umilit pe cât am fost eu când am aflat ce-a făcut încă de la începutul căsătoriei noastre, dar m-am simțit mai bine. Așa că iată-le, semnate și livrate. Când te trimite să le depui?

– După-amiaza asta.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine. De-acum sunt oficial iarăși o Matthew. Adio vechiului, bun-venit noului. La revedere, Georgia.

– Trudy, n-ar trebui să mergi pe tricicleta aia veche pe Main Street, îmbrăcată ca o...

Am terminat eu fraza în locul ei:

– Ca o femeie care intenționează să se ducă înapoi acasă și toată ziua să aplice dizolvant pe podea și să curețe ce a mai rămas din tapetul de pe peretele din dormitor? Una care are o casă de reamenajat? Nu-mi aduc aminte să am nevoie de un costum Liz Clairbone sau Versace pentru treaba asta, nu?

– E adevărat că deja îi ții companie lui Billy Lee Tucker?

I-am aruncat una dintre privirile mortale, patentate de Marty.

– O să-ți răspund la asta când o să-mi trimiți o listă cu toate numele femeilor cărora le-ai trimis flori și cadouri scumpe în numele lui Drew, așa cum ai făcut și pentru mine cu ocazia aniversărilor și zilelor mele de naștere.

Încă spumega când am ieșit eu pe ușă. N-a fost ușor să mă urc înapoi pe bicicletă, dar mă aștepta un întreg cheesecake de la Sooner Food drept recompensă în drum spre casă. M-a ajutat să mă gândesc

la prima înghițitură, dar tot îmi ghiorăia stomacul când am apăsător pedalele, ca să mă îndrept spre căminul de bătrâni.

Mama stătea în hol când am ajuns. Lessie a scuturat din cap când am intrat pe ușă. Nu era o zi bună, deși sperasem atât să fie. Voiam să-i spun mamei despre divorț. Am tras un scaun pliant, m-am așezat și am prins-o ușor pe mama de mâini.

– Bună, mamă. Cum te simți azi?

Ea și-a smucit mâinile și a clipit de câteva ori, ca și cum încerca să-mi focalizeze fața.

– Cine ești? Nu sunt mama ta. Miroși urât. Ar fi trebuit să faci o baie înainte să vii acasă la mine.

– Don'șoară Clarice, ea e Trudy, fiica ta, a spus Lessie.

Ea m-a privit seriosă.

– Fiica mea nu miroase și are părul lung. S-a măritat cu un bărbat pe nume Lonnie. Nu, nu e bine – Gert s-a măritat cu Lonnie.

Eu am atins-o pe mama pe umăr.

– M-am tuns, mamă.

Ea s-a retras.

– Am doar o fiică. O cheamă Crystal. Mergi la facultate.

– Înțeleg. Păi, atunci, poate vin mâine din nou.

– Să faci baie înainte să vii la mine. Eu mă duc acum în dormitor să trag un pui de somn.

S-a ridicat și a dispărut la capătul holului, intrând în dormitorul ei. Lessie mi-a pus o mână pe umăr.

– Nu-ți face griji. Poate că mâine o să aibă o zi bună. Ar cam fi cazul, a spus ea, scuturând cu înțelegere din cap. Știi, pe vremuri făceam curățenie în casa mătușii Gert. După ce a murit Lonnie, m-a angajat să lucrez miercurea pentru ea. N-a mai intrat niciodată în camera lui. Mi-a dat cheia pe mână și mi-a spus s-o închid cu lacătul după ce ștergeam praful acolo. Anul trecut a trebuit să renunț la casa mea și să vin aici din cauza afecțiunilor mele, dar mi-o amintesc bine pe Gert. A iubit-o pe mama ta.

– Ce-ți mai aduci aminte despre mătușa Gert?

Lessie mi-a adresat un zâmbet dulce.

– A fost o femeie grozavă în tinerețile ei. Arăta de milioane când se plimba prin oraș. Își ținea capul sus și se purta mereu ca o doamnă.

După care netrebnicul ăla de bărbat a convins-o să se mărite cu el. A fost o zi tristă. Acum vreo douăzeci de ani, s-a îmbolnăvit de pneumonie și a stat trei săptămâni în spital. La o lună după ce s-a întors acasă, a murit. Ea a încuiat ușa la dormitorul lui și m-a angajat să șterg praful și să dau cu aspiratorul în fiecare săptămână cât timp a fost bolnavă. Eu am continuat chiar și după ce s-a însănătoșit. Eram prietene destul de bune. Mi-aș fi dorit să merg și eu la înmormântarea ei, dar nu mai pot sta pe băncile alea tari cu oasele mele bătrâne.

Eu mi-am pus mâna pe brațul ei.

– Știu c-ar înțelege.

Lessie a scuturat din cap.

– Nu știi ce să zic despre asta. Gert era destul de directă.

– Ei bine, eu am fost acolo, și biserica era plină ochi. Toate mâncărurile bune pe care obișnuia să le facă și...

– Și mulți dintre cei veniți se bucurau că scăpaseră de ea, nu-i așa?

Am încuviințat din cap.

– Billy Lee Tucker era trist, am spus eu în șoaptă.

– Vai, băiatul ăla chiar o să-i ducă lipsa. Pentru ea, a fost copilul pe care nu l-a avut niciodată. Făceau o pereche pe cinste. Îmi place de Billy Lee. Majoritatea oamenilor nu-l înțeleg. Nu e ciudat. E doar...

Fu rândul ei să se oprească în mijlocul frazei.

– Pur și simplu nu-i pasă de ce crede lumea, am completat eu.

– Bine spus, fato. Am duce-o cu toții mult mai bine dacă am avea câte puțin din Billy Lee în noi. Poți pleca acum. Eu mă duc să văd dacă mama ta a intrat în dormitorul care trebuie. Mă simt utilă să am pe cine îngriji. Corpul unui om are nevoie să se facă util. Altminteri, s-ar ofili și ar muri cât de curând.

Am îmbrățișat-o și am ieșit înapoi în căldură. M-am oprit la băcănia de la intersecția străzilor Main cu Byrd și mi-am luat un cheesecake Sara Lee, 450 de grame de salam, 4 litri de lapte și o pâine. Toate au încăput numai bine în coșul bicicletei scăpate din iad. Am pornit apoi spre școala gimnazială, care era la un cvartal de Main Street și la jumătate de cvartal de băcănie.

În anii '60, când mama era la școală, gimnaziul servea drept liceu. M-am oprit din pedalat și am dus triciclul până la umbra copacului mare din fața clădirii. M-am așezat sub el și am încercat să mi-i

închipui pe părinții mei tineri și mergând la liceu. În loc să-i văd pe ei râzând și vorbind în timpul pauzei de prânz, în fața ochilor mi-a apărut o imagine cu Billy Lee.

Era noaptea absolvirii, iar el purta o robă roșie. Pentru prima oară, arăta la fel ca restul colegilor lui, asta până când m-am uitat în jos și i-am văzut cracii salopetei lui în dungi. Fiind șef de promoție, a ținut un discurs în acea noapte, dar cu toții eram mult prea entuziasmați că terminaserăm școala ca să-l ascultăm. Dacă m-aș fi putut întoarce în timp, cred că aș fi fost atentă la ce avusese de zis.

Puteam să-mi continui drumul fie pe jos, fie cu triciclul, așa că m-am ridicat și am pornit-o spre casă. Ar fi fost mult mai ușor să mă întorc la biroul lui Drew, să înșfac actele alea de divorț din ghearele Georgiei și să le rup bucăți decât să mă întorc acasă pe triciclul ăla stupid. Dar nu puteam face asta. Nu voiam să trăiesc cu un om în care nu mai aveam încredere.

Când am parcat monstrul pe trei roți în curtea din față, ar fi trebuit să fiu primită cu o orchestră, cu o medalie, o panglică de tăiat sau măcar cu aplauze. Învinsesem. Supraviețuisem. N-aveam să mai repet nicicând isprava. Îmi învățasem lecția, însă tot era posibil să mai folosesc ciocanul înainte de căderea nopții.

N-am fost întâmpinată decât de Billy Lee, care mă aștepta sprijinit de un stâlp al verandei cu un rânjet prostesc pe față.

– Îți place să te pedepsești? M-am gândit că de dimineață o să gemi de durere din cauza febrei musculare, a spus el.

– Nu mi-am dat seama cât de mult trebuie să pedalezi până în oraș sau până la cămin, altfel aș fi luat mașina, am spus eu gâfâind.

– Ai avut o mică criză de nervi și te-ai hotărât să-l umilești pe Drew, nu-i așa?

Mă cunoștea prea bine după numai câteva zile. Cum era posibil așa ceva?

– Actele de divorț au fost semnate și livrate. Mai trebuie doar să fie aprobate de tribunal. Am cumpărat salam și cheesecake, așa că nu mai trebuie să mergem în oraș să mâncăm de prânz. Deși aș pune de o friptură în oala electrică pentru cină. Când vin oamenii cu geamurile? am întrebat eu, schimbând subiectul.

– O să fie aici în treizeci de minute ca să se apuce de treabă. O să le ia între trei și patru zile ca să termine. Electricianul trece în după-amiaza asta ca să-ți facă o estimare a costului.

Mi-a luat cele două pungi de cumpărături și le-a dus înăuntru în locul meu.

– Nu-mi pasă de estimare. Vreau să fie schimbate firele din casa asta, ca să putem monta centrala și aerul condiționat. Și avem nevoie de prize pe fiecare perete. Nu mă interesează cât costă, am spus eu.

„Noi?” Conștiința mea absorbise atât de repede cuvântul, încât îmi făcea să mi se învârtă mintea.

El s-a sprijinit de cadrul ușii din bucătărie.

– Ești gata să începem să dăm jos vopseaua?

– Sunt.

Mințeam atât de bine, încât aproape că mă convinsesem și pe mine. Am urcat scările, fiecare ducând câte o găleată plină de șpacluri, o cutie cu dizolvant și șmirghel.

– Chiar sunt surprins că n-ai făcut febră musculară, a zis el.

– Cine spune că n-am făcut? am întrebat eu.

– Atunci, măcar nu ești o plângăcioasă.

În tonul lui se simțea respectul.

Ce mai puteam spune? În ochii lui Billy Lee nu eram o plângăcioasă. Muncisem toată ziua, mă trezisem a doua zi și mersesem pe triciclu ăla monstruos până în oraș și înapoi. Poate că pentru alții nu conta atât de mult, dar, în momentul acela, aveam nevoie de un ajutor, și l-aș fi acceptat bucuroasă pe Billy Lee.

El și-a lăsat jos găleata.

– Cum facem: turnăm dizolvantul într-una dintre găleți, dăm câte treizeci de centimetri odată, așteptăm să acționeze câteva minute, după care ne punem șpaclurile la treabă și dăm jos ce se poate. Probabil că o să repetăm acțiunea de mai multe ori până ajungem la lemnul brut.

– Deci, n-o să terminăm camera asta azi?

El începuse deja să toarne din lichidul mirositor în găleată.

– Te grăbești undeva?

– Dacă trăiesc șaptezeci de ani, cum mi-am promis, aș zice că mai am vreo treizeci. La fel ca tine. Așa că nu mă grăbesc prea tare.

Deși nu promit c-o să rămân lucidă în ultimii zece. Mama a început să-și piardă mințile pe la șaizeci. Crezi că terminăm camera până atunci, ca să mă pot bucura de ea câteva zile, înainte să trebuiască să mă duc la azil?

– Trudy, n-o să ajungi la azil, a spus el cât se poate de serios.

– Ce te face să fii atât de sigur? am întrebat eu.

El a schimbat numaidecât subiectul.

– Deschid ferestrele ca să circule aerul pe-aici. Vaporii devin destul de puternici după o vreme. Hei, uite că tocmai au ajuns și oamenii cu geamurile.

A deschis ferestrele. Una dădea în curtea din spate și spre căsuța lui de alături, cealaltă spre Broadway Street și hârtoapele ei mortale.

– Tu ești contractorul oficial, așa că mai bine le-ai arăta de unde să înceapă.

– Uau, am și un statut, a zis el, rânjind.

– Vrei să-ți fac și un ecuson șmecher?

– Sigur.

A încuviințat din cap și a ieșit din cameră.

Peste câteva minute, Billy Lee s-a întors însoțit de doi bărbați. Mă așteptam să se apuce de măsurat, să se scarpine în bărbie, să măsoare din nou și să facă toate lucrurile pe care le făceau de obicei bărbații înainte să se apuce de ceva. Însă Billy Lee le dăduse deja dimensiunile fiecărei ferestre din casă, așa că ei s-au pus direct pe treabă.

Billy Lee mi-a arătat cum să aplic dizolvantul de vopsea, iar eu am aflat foarte curând că, din cauza lui, celulele mele adipoase plâng și se vaietă ca niște fete. Am scăpat puțină soluție de pe șpaclu pe piciorul gol, care a mușcat din el ca o lipitoare. În doar câteva secunde mă ardea atât de tare, încât am crezut că o să văd osul când m-am șters. Dar abia dacă se înroșise. Mi-am înghițit țipătul și mi-am păstrat văietatul pentru mai târziu, când aveam să rămân singură.

Unul din bărbați l-a întrebat pe Billy Lee cum îi merge afacerea, având în vedere situația economică proastă, însă el l-a expedit pe individ cu un răspuns evaziv. Curiozitatea mea a intrat în viteză a cincea. Ce fel de afacere avea? Mă gândeam că trăia de pe urma vreunei moșteniri lăsate de bunicii lui și că făcea treburi ciudate ca asta numai atunci când făcea rost de ele.

– O să iasă frumos aici după ce terminați. Mă bucur că vreți să restaurați și nu doar să reamenajați. Apropo, eu sunt Roy, iar acesta este Melvin, a făcut bărbatul de la geamuri prezentările.

I-am salutat din cap.

– Mă bucur să vă cunosc. Am o idee despre cum aș vrea să arate casa după ce e gata. Îmi plac mult căldura lemnului și culorile aprinse. Billy Lee este contractorul meu, dar vă ajut și eu cu orice pot.

– Nu știu cum l-ați făcut să lucreze pentru dumneavoastră, doamnă, dar este cel mai bun. I-aș da și dublu numai să-mi aranjeze și mie casa. Eu credeam că nu mai iese pentru nimeni din atelierul lui. Cum ați reușit?

Eu am ridicat o sprânceană la Billy.

El a roșit.

– Gert a fost prietena mea și ea m-a rugat să fac asta.

– Și eu sunt prietenul tău. Când termini aici, mă ajuți și pe mine? a întrebat Melvin.

Billy Lee a scuturat din cap.

– Ăsta e un nu? l-a tachinat Roy.

– Exact asta e, a răspuns Billy.

– Am încercat și eu. O să arate tare bine cu rama din stejar, a spus Roy.

Eu am făcut o pauză suficient de lungă cât să-și facă dizolvantul treaba.

– Așa sper.

– Deci, îți place... Cum ai spus? Căldura lemnului? a întrebat Billy Lee.

Mi-am șters transpirația de pe frunte cu un șervețel de hârtie și am încuviințat.

– Nu mi-am dat seama de asta decât în ultimele câteva zile. În sufletul meu, sunt o fată de la țară, nu una modernă. Vreau o casă plină de culoare și râsete.

– Așa erai în copilărie. Îți plăceau roșul, galbenul și albastrul când desenam pe veranda din spate și râdeai mereu, a spus el.

– Îți aduci aminte cum eram atunci?

– Desigur. Veneți toți în vizită la Gert, iar eu mă furișam prin gard. Mama ta avea întotdeauna la ea o pungă cu creioane și două

cărți de colorat. Marty și Betsy primeau una, iar tu colorai întotdeauna cu mine.

Subiectul mi-a răscolit amintirile.

– Iar tu colorai atât de bine, încât ne făceai pe noi, fetele, să picăm prost.

– Dar tu făceai să fie totul atât de distractiv. Colorai părul cu mov sau cu albastru, uneori cerul era verde. Întotdeauna ți-au plăcut culorile, Trudy. Mă bucur că vrei să păstrezi lemnul natural și să folosești culori aprinse în casă. O să fie exact ca tine.

– Posibil să-mi vopsesc părul mov sau albastru săptămâna viitoare, ca să dovedesc că vechea Trudy s-a reîntors la viață.

– Te rog, nu face asta. Lasă-l castaniu. E deja ca tine cum e acum.

– Și cine sunt eu? am întrebat.

– Ești Trudy Matthews cu păr scurt, creț și cu un zâmbet frumos.

– Lingușelile o să te scutească de multe explicații, l-am tachinat eu.

La prânz, eu și Billy Lee ne-am spălat umăr lângă umăr la chiuveta din bucătărie. Măinile noastre s-au atins în timp ce încercam să scăpăm de petele de vopsea și murdărie. Totuși, n-am simțit nici un fior, și nici pământul de sub picioare nu s-a mișcat câtuși de puțin. Nu m-a mirat. Nu mă așteptam să mai simt vreodată așa ceva.

– Maioneză? am întrebat eu.

El a scos din dulap două farfurii de hârtie și șervețele.

– Muștar, te rog.

– Salam, salată verde și roșii?

– Și castraveți murați. Ai încercat vreodată?

Am scuturat din cap și am lăsat maioneza în frigider; puteam foarte bine să-mi sărbătoresc libertatea făcând ceva diferit.

– E bun?

El a desfăcut punga de pâine și a scos patru felii.

– Dacă nu-ți place, îl mănânc eu pe al tău și tu îl mănânci pe al meu. Lasă-mă pe mine să le fac.

– Ce fel de chipsuri și de suc vrei? am întrebat eu.

– Cu barbeque, merge bine cu salam. Și aș vrea niște ceai dulce, dacă ai deja făcut.

Am scos o pungă de chipsuri cu barbeque din dulap, am pus-o pe bufet și am turnat ceai dulce în două pahare.

El și-a tras un scaun și s-a așezat în fața mea.

– Suntem gata? Vrei să spui rugăciunea cu mine?

– Nu, spune-o tu.

Rugăciunea lui a fost foarte scurtă. I-a mulțumit lui Dumnezeu că are prieteni buni și sănătate, ca să se bucure de ei. Apoi i-a mulțumit pentru mâncare și pentru ziua frumoasă. Când a spus „Amin“, am ridicat privirea și l-am văzut cu sendvișul îndreptat spre gură. Am făcut la fel și am rămas uimită. Murăturile și muștarul erau făcute să meargă împreună.

– Unde ai învățat să faci așa sendvișurile? l-am întrebat.

– Gert le făcea întotdeauna cu muștar. Maioneza era pentru șuncă și brânză. Muștarul pentru salam.

– Nu era proastă bătrâna.

– Nu, nu era. A încuviințat din cap și a continuat să muște din sendviș până când n-a mai rămas nimic. După care și-a mai făcut două.

Câteodată, îmi dădeam voie să mănânc două sendvișuri – atunci când eram suficient de supărată cât să mestec șine de tren și să scui piese de construcție –, dar nu foarte des. Nu cu tendința mea de a depune grăsime pe șolduri și coapse.

El a cuprins întreaga casă dintr-o singură mișcare din mână.

– Tot mai vrei să cureți tot lemnul ăsta?

Eu am dat din cap că da și am înghițit cu greu.

– Chiar ți-a lăsat Gert suficienți bani pentru toată treaba? Pentru că pot să te plătesc și eu, Billy Lee. M-a aranjat pe viață. Pot să te plătesc oricât face. Lasă-mi câte o factură o dată pe săptămână și o să-ți scriu un cec.

El s-a înroșit ca para focului începând de la gât, apoi în jurul bărbiei ascuțite și până în obraji în doar câteva secunde.

– Mi-a dat suficient cât să mă ocup de tot ce e nevoie. Pot să lucrez pentru tine și un an întreg și să nu ies deloc în pierdere.

– Bun! Atunci, da, vreau toată vopseaua asta dată jos, să se vadă lemnul așa pătat cum e și lucios.

– Luciu superior?

Culoarea din obrajii lui începuse să se estompeze. Poate era de la muștar. Hmm, poate avea să meargă și împotriva celulei. Poate

dacă mâncam muștar și murături în fiecare zi, grăsimea de pe coapse avea să dispară. Sau, oare dacă mă frecam cu muștar pe coapse și îl lăsam să se usuce până devenea o crustă, spălam odată cu el și toate urmele alea enervante de celulită?

– Poftim? l-am întrebat eu nedumerită.

– Lacul de parchet e de mai multe feluri: mat, cu luciu mediu sau cu luciu superior, m-a lămurit el.

– Presupun că luciu superior înseamnă cel mai lucios, nu?

El a dat din cap că da.

– Atunci asta vreau. O să arate ca un teren de baschet proaspăt ceruit?

El a zâmbit larg.

– Întocmai.

După ce am terminat de mestecat și de înghițit ultima îmbucătură din sendviș, am adus cheesecake-ul.

El a mormăit în barbă:

– Am uitat că avem și desert. N-ar fi trebuit să mănânc și al treilea sendviș.

– Vrei să-l păstrăm pentru pauza de cafea de la mijlocul după-amiezii?

– Eu așa am să fac. Dar tu dă-i înainte. N-ai mâncat decât un sendviș.

– Cred că o să aștept și eu. O să aibă gust mai bun alături de o ceașcă de cafea peste câteva ore.

Tipii cu ferestrele s-au întors, și ne-am apucat cu toții de treabă.

Aplicam dizolvant. Răzuiam vopseaua scorojită. Repetam operațiunea iar și iar.

– Ți-o amintești pe doamna Dorry din clasa întâi? l-am întrebat.

Dacă tot zicea că-și amintește că făceam părul mov și cerul verde, voiam să aflu ce se mai ascundea în mintea aia sclipitoare a lui.

A dat din cap că da.

– Mi-era o frică de moarte de ea.

– Știu. Când te întreba ceva, mereu voiam să răspund în locul tău. Arătai atât de speriată, încât mi se făcea milă de tine.

– Tu erai și timid.

– Mai degrabă plictisit. Bunica mă învățase să citesc înainte să merg la școală. La cinci ani citeam ziarul. Iar bunicul m-a învățat să fac adunări și scăderi. Credeau într-o viață simplă. Bunicul lucra grădina, iar bunica punea legume la borcan pentru iarnă. M-au învățat să muncesc și să-mi placă să învăț lucruri noi. Nu mi-era niciodată frică și nici nu eram timid. Eram doar plictisit și diferit.

Brusc, m-am bucurat mult că Billy Lee era prietenul meu. Duminiică îmi spusese că arăt bine; că-i place părul meu și că nu eram o plângăcioasă. Îmi adusese cina după înmormântarea lui Gert. Nici una dintre prietenele sau cunoștințele mele nu-mi dăduseră un telefon măcar și nici nu trecuseră pe la mine ca să vadă cum fac față pierderii și divorțului, darămite să-mi aducă o porție de costițe afumate.

Am încercat să-mi amintesc dacă eu îi spuseseam ceva draguț de când cu înmormântarea. Doar îi luasem apărarea în fața lui Drew – adevăratul prost al satului, și făcusem asta la furie. Halal prietenă eram și eu!

În seara aceea, am făcut o baie caldă și nu am scâncit decât de câteva ori înainte să mă cufund în apă. Cada veche cu picioare era arcuită, în așa fel încât era foarte comod să stai întins pe spate. Am adormit numaidecât și m-am trezit o oră mai târziu într-o cadă cu apă rece. După ce m-am șters, mi-am tras chiloții pe mine și o cămașă de noapte comodă, din bumbac, am intrat în dormitor, tremurând de-a binelea de frig. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe cea care inventase aerul condiționat! Bine, poate că fusese un bărbat, dar pun pariu pe bani ori pe râme că o femeie îl bătuse la cap s-o facă.

Am ținut tivul cămășii de noapte în bătaia aerului condiționat câteva minute, fără să-mi pese că mi se făcea pielea de găină. Apoi am traversat holul până în camera care urma să fie dormitorul meu și am aprins lumina ca să mai admir o dată progresul.

Dormitorul meu. Al meu. Nu al lui Drew, ci al meu, doar al meu. Eram la fel de posesivă ca o fetiță care primește cadou o păpușă în dimineața de Crăciun. Am stins lumina și am zărit o strălucire galbenă care venea dinspre curte, așa că m-am aventurat până la fereastră și m-am uitat spre casa lui Billy Lee. Era mică și întune-coasă, o singură lumină revărsându-se prin ușile mari și deschise ale uriașului său atelier, pe care și-l construisese în curtea din spate. Omul

ăsta dormea vreodată? În timp ce priveam, luminile s-au stins, iar ușile s-au lăsat în jos. Billy Lee a traversat curtea și a intrat în casă.

Nu era rău să fii singur, mai ales când alternativa era neînțelegere și amărăciune, însă acolo, învăluită în beznă, m-am simțit cu adevărat singură. Îmi doream să fi avut îndrăzneala de a coborî și de a-l suna pe Billy Lee. Doar ca să-i aud vocea. Ca să vorbim despre ziua care trecuse. Doar ca să fiu vecina băgăcioasă și să aflu ce făcea în fiecare seară în atelierul ăla mare al lui.

Capitolul 7

M-am trezit cu fața la cearșaf.

Viața nu era dreaptă.

Ar fi putut să-mi dea ce credeam că am în tot timpul ăsta, dar nu! A trebuit să aștept până la patruzeci de ani ca să-mi spună adevărul despre ce se petrecea în viața mea.

Înainte de episodul din toaleta femeilor, cel mai rău lucru din viața mea era gândul că în iulie urma să împlinesc patruzeci de ani. Aveam o casă frumoasă, o fiică mare și sănătoasă, un soț iubitor și zeci de prieteni. Dar asta era ÎDÎ: înainte de înmormântare. Acum aveam o casă veche plină cu trecutul mătușii Gert, o fiică măritată cu un băiat pe care nu-l întâlnisem niciodată, un fost soț care, evident, nu mă iubise niciodată. Iar singura persoană care venise să mă salveze era Billy Lee Tucker.

În toiul operațiunii de curățare a vopselei, m-am oprit un moment ca să mă uit mai bine la el. Vorbea cu unul dintre bărbații care veniseră să-mi instaleze noul aparat de aer condiționat. Cei cu geamurile își terminaseră treaba înainte de prânz, electricienii coborâseră din pod și lucrau dormitoarele de la etaj, iar instalatorii trebuiau să vină luni dimineață.

Până la sfârșitul săptămânii viitoare, oamenii care-mi umpleau acum casa aveau să plece, restul treburilor rămânând în seama mea și a lui Billy Lee. Nici nu eram nevoiți să lucrăm în curtea din spate odată instalat aerul condiționat. Dar în dimineața aceea, casa fierbea, mă lăsa fără aer în plămâni, așa că am ieșit. Billy Lee scosese ușile

din dormitor și le așezase peste niște capre, la umbra unui copac. Treaba mea era să curăț toată vopseaua de pe una dintre ușile de la șifonier. Când nu îi supraveghea pe muncitori, Billy Lee lucra la cealaltă. Datorită lui, totul mergea ca pe roate, iar eu nu puteam decât să mă bucur. N-aș fi reușit asta nici cu un organizator lipit de degete.

Probabil a simțit că mă holbez la el, pentru că și-a ridicat ochii și m-a privit întrebător. Eu am scuturat din cap și m-am întors la lucru. El le-a mai dat câteva instrucțiuni muncitorilor și a traversat curtea spre mine.

– Ai nevoie de ceva? m-a întrebat el.

– Cum reușești?

El a luat o pensulă, a înmuiat-o în dizolvant și a întins un strat gros pe o secțiune a ușii.

– Ce anume?

– Să faci atât de multe lucruri deodată și să fii atât de bine organizat.

El a ridicat din umeri.

– Nu e atât de greu. Îți închipui cum o să fie la sfârșit și începi cu începutul.

– Ești un geniu.

El a zâmbit larg.

– Nu mi s-a mai spus așa vreodată.

– O să trec asta în CV-ul tău.

– Mulțumesc.

– Nu e nevoie. Ce-i adevărat e adevărat fie că-l servești simplu sau cu glazură de ciocolată. Tot adevărat rămâne.

– Deci, acum ești și filosoafă, nu numai curățătoare de vopsea¹.

Eu am râs din toată inima.

– Filosoafă aș putea fi. Dar mi-e teamă că pentru a doua mi-e fizic imposibil.

– De ce? Te descurci foarte bine, a spus el.

– Gândește-te, Billy Lee! Tocmai m-ai făcut curățătoare de vopsea.

¹ Joc de cuvinte cu dublu înțeles, imposibil de redat în limba română; în engleză, *stripper* îl denumeste atât pe cel care practică striptease, cât și pe cel care curăță o suprafață prin diferite metode de îndepărtare a vopselei etc.

El a roșit.

– Și de ce ar fi asta fizic imposibil?

– Am gabaritul depășit. Pentru asta trebuie să fii tânăr și în formă.

– Eu văd că deja faci asta și te descurci numai bine, m-a tachinat el.

– O, taci. Nu pot să mă contrazic cu tine. Deci, ce urmează?

Învătasem cum stă treaba cu dizolvantul de vopsea și nu mai dădusem nici o picătură pe mine în ultimele două zile până atunci. Mi-am scăpat puțin pe piciorul desculț, pe care l-am șters imediat. Și asta fără să mă plâng măcar!

Billy Lee a zâmbit și a schimbat subiectul.

– Alford ar trebui să termine cu șlefuitul dormitorului și al palierelor până la prânz. Așa că, după ce terminăm cu ușile astea, o să ne apucăm de parchetul de acolo. Așteptăm până când instalatorii, electricienii și cei cu aerul condiționat își termină treaba, ca să putem aplica lacul. Dacă terminăm înaintea lor, putem să mai facem câteva uși.

– Apropo de lăcuit, cred că m-am răzgândit. Vreau ca podelele să fie atât de lucioase, încât să-ți vezi reflexia în ele, nu lemnul. Vreau să arate mai primitiv. Are vreo noimă ce zic?

Billy Lee a încuviințat din cap.

– Da, are. E o decizie înțeleaptă. Finisajul satinat o să-i ofere un aspect clasic. Luciul superior ar face să arate ieftin.

M-am aprins numaidecât. Mă lăsa să stric toată munca noastră fără să spună nimic? Care era problema lui? Toate geniile aveau o dificultate în a-și exprima opiniile?

– De ce nu mi-ai spus până acum?

– Vrei să pui aceeași mobilă după ce e gata dormitorul?

Eu am lăsat pensula jos și mi-am pus mâinile în șold.

– Nu, dar nu schimba subiectul. Vreau să vorbesc despre luciu.

– Te-ai supărat?

– De ce n-ai spus că luciul superior arată ieftin? M-ai fi lăsat să stric totul după ce am stat în genunchi ore întregi ca să curăț vopseaua aia veche? Nu muncesc pe brânci pentru casa asta ca să arate ieftin. Vreau să fie primitive și frumoasă.

El și-a încrucișat mâinile la piept și a zis hotărât:

– Te-ai supărat pe mine pentru că te-am lăsat să faci ce vrei cu propria casă? E casa ta. Nu mi-ai cerut sfatul, așa că nu ți l-am dat. Când m-ai întrebat, am fost sincer cu tine. Așa că nu te supăra pe mine pentru că era să iei o decizie proastă.

– Ar fi trebuit să-mi spui că luciul superior arată ieftin. Am făcut o înțelegere, să fim sinceri unul cu celălalt, iar dacă ești prietenul meu, atunci fii sincer cu mine. Nu vreau să fii amabil. Uite unde m-a adus asta pe mine.

– Nu mă compara cu Drew, a spus el printre dinți. Eu nu te-aș fi tratat niciodată cum te-a tratat el. Dacă vrei să-ți spun ce cred, nu trebuie decât să întrebi, și o să fiu sincer de fiecare dată, dar am învățat pe calea grea să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, a spus el.

– De-acum încolo, vreau să te bagi oriunde. Dacă n-o să-mi convină, o să-ți spun și discutăm împreună.

El a încuviințat.

– Spune-mi părerea ta și fii sincer.

– Podeaua cu luciu superior și restul mat, a spus el.

– Iar de-acum încolo să-mi spui ce e mai bine, da?

– Nu.

Eu mi-am întors capul și l-am surprins rânjind.

– Atunci ne-am certat degeaba?

– Asta numești tu ceartă? Eu o numesc o ușoară neînțelegere.

– De ce? Am fost directă și deloc amabilă. A fost o ceartă în toată regulă, l-am contrazis eu.

– Ceartă e atunci când două persoane nu-și vorbesc o oră întreagă.

– De ce n-o să-mi zici ce-i mai bine?

– Pentru că poți să iei și singură decizii, chiar dacă nu sunt cele bune. Greșelile pot fi corectate. Viața e prea scurtă ca să-i lași pe alții să-ți spună cum să trăiești. Fă câteva greșeli și învață din ele. Măcar așa e ceva real, simți că trăiești, nu doar că exiști.

– Vorbești despre lac sau despre viață în general?

– Despre viață, a răspuns el.

– Cine a murit și te-a pus pe tine în locul lui Dumnezeu?

– Gert, a zis el.

Un chicotit a început din adâncul inimii și s-a ridicat, ieșindu-mi pe gură sub forma unui hohot homeric. Nu puteam să stau supărată pe Billy Lee o oră întreagă, deci cum ar fi fost posibil să ne certăm de-adevăratelea?

El a zâmbit, dar nu a râs.

– Acum, spune-mi ce fel de mobilă vrei pentru dormitor.

– Gert era destul de sus pe scară, nu-i așa?

Atunci a chicotit și el.

– Dacă ar mai fi urcat o treaptă, ar fi fost la același nivel cu Sfântul Petru și îngerii.

Am râs atât de tare, că oamenii care lucrau la aerul condiționat s-au întors spre mine. Dar nici că-mi păsa. Trecuseră ani de când nu mai mi se păruse ceva atât de amuzant. „Biata Trudy, Dumnezeu s-o ajute!“

– Ce-a fost atât de haios? a întrebat el.

– Sfântul Petru cu Gert pe cap, îți poți închipui așa ceva?

– Probabil că da, deși poate să fie și invers. Îmi dai un răspuns în legătură cu mobila?

Eu mi-am șters ochii cu mâneca.

– Vreau un pat dublu, cu tăblii curbate. Un șifonier cu o oglindă mare și o comodă la culoare. Două noptiere, una de fiecare parte a patului, și un cufăr din ăla în care să-mi țin păturile țesute.

El și-a înclinat capul într-o parte.

– Pături țesute?

– Mi-au plăcut dintotdeauna cuverturile făcute manual, așa că vreau să decorez cu ele. O să dau o raită pe la târgurile de antichități și o să-ncep să-mi fac o colecție, așa că am nevoie de un raft unde să le țin și o chestie din aia care se agață pe perete ca să le întinzi pe rând sau poate chiar un suport de cuverturi care să țină șase sau opt deodată și pe care să-l pun în sufragerie.

El a încuviințat din cap.

– Poate săptămâna viitoare mergem să căutăm exact ce vrei. Sau ne-ar afecta prea mult prietenia dacă ai merge să cumperi mobilă cu mine? am întrebat eu.

El și-a văzut de lucru.

– Nimic nu ne poate afecta prietenia. E solidă.

– Ești sigur de asta? Eu nu sunt Gert.

Deci, prietenia noastră era solidă. Îmi plăcea ideea.

– Nu, ea a murit și m-a pus în locul lui Dumnezeu, ai uitat? Haide, Trudy, dacă vrei să fim prieteni, trebuie să-ți cunoști lungul nasului.

Asta m-a făcut să izbucnesc din nou în hohote. Mi-am jurat să găsesc ceva de răs în fiecare zi pentru tot restul vieții mele. În cele din urmă, am reușit să mă potolesc, dar zâmbetul nu mi-a pierit de pe față întreaga după-amiază, tot gândindu-mă la Gert alunecând de pe scară și la Sfântul Petru dându-i sufletul diavolului. Bietul Lucifer, va trebui s-o țină pe Gert legată de coada lui înfurcată și pe Lonnie exilat dincolo de linia de apărare dacă voia să mențină o oarecare ordine în lăcașul său încins.

Câteva minute mai târziu, Billy Lee a spus:

– După ce terminăm cu ușile, am o surpriză pentru tine.

La ora prânzului, toată lumea a luat o pauză, iar eu și Billy Lee am sprijinit ușile de un copac ca să se usuce. Arătau jalnic, dar el m-a asigurat că o să iasă arate bine după ce le vopsim. Am mâncat sendvișuri în bucătărie. Șuncă și brânză pe pâine de secară unsă cu maioneză, Fritos, ceai dulce cu gheață și ultima bucată de cheesecake la desert.

Eu mi-am trecut degetele pe farfurie ca să strâng fiecare firimitură rămasă.

– Dacă viața ar fi fost dreaptă, cheesecake-ul n-ar fi avut nici un dram de grăsime sau calorii.

– De ce-ți faci griji din pricina acestor chestii? Ești perfectă așa cum ești.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor! Eu, perfectă? Își bătea Billy Lee joc de mine? Aveam mai mult de treisprezece kilograme în plus și mă apropiam cu repeziciune de patruzeci de ani.

– Îți mulțumesc, dar ai orbul găinilor, am glumit eu.

– Am mai avut discuția asta și înainte. Văd perfect. Evident mai bine decât tine, pentru că mereu te desconsideri. Ești o persoană minunată și o femeie frumoasă, Trudy.

Sunt sigură că până și scalpul mi se înroșise. Nu-mi aminteam ultima oară când îmi făcuse cineva un compliment. N-avea să afle niciodată cât am ajuns să țin la el începând din acel moment.

El a șters bufetul și a lăsat șervetul pe marginea chiuvetei.

– Ți-am promis o surpriză.

– Așa știi și eu. De dimineață mă tot gândeam ce putea fi și îmi trecuseră prin minte o mulțime de lucruri.

El m-a condus în camera de zi, de-a lungul holului scurt și a deschis ușa care dădea spre magazie. A tras de un șnur și a aprins lumina, iar eu am văzut rânduri întregi de cuverturi manuale, frumos aranjate pe rafturi – cel puțin cincizeci, întreaga încăpere miroșind a rufe proaspăt spălate, și nu a naftalină. Am scos un chiot și l-am îmbrățișat strâns. Când m-am dat înapoi, el era cu zâmbetul până la urechi și cu urechile roșii ca focul.

– Nu se strică dacă pui mâna, mi-a spus el.

– Promiți?

– Promit. Gert a scos odată una ca să mi-o arate. A spus că fusese făcută de mama ei. Vorbeam de căsuțe de păsări și așa și-a adus aminte de cuverturi.

Eram atât de încântată, încât îmi venea să le duc pe toate în sufragerie.

– E o adevărată mină de aur.

– Deci, e o surpriză bună. Nu ești dezamăgită.

– Îmi vine să te pup.

Lui i s-a aprins privirea.

– Atunci înțeleg că ești chiar încântată de ele.

Am ales una și am dus-o în camera de zi, unde am întins-o pe canapea. M-am așezat în balansoar, temându-mă și să clilesc. Și-a adus și el un balansoar și s-a așezat lângă mine. Stând acolo alături de prietenul meu, uitându-mă la o cuvertură cu broderie neagră pe margini, mi-am dat seama de o lecție importantă de viață. Aveam două opțiuni. Fie puteam să fiu ranchiunoasă, fie puteam să-mi văd de viață. Drew putea să crape sau să se însoare cu Charity și mâine. Crystal putea să se maturizeze sau să rămână cu capul în nisip pentru următorii douăzeci de ani. Astea erau deciziile lor. Eu le luasem pe ale mele. Aveam o debara întreagă cu pături superbe, două uși care mă așteptau la umbra unui copac și un prieten cu care să împărtășesc toate acestea. Nu aveam de gând să rămân ranchiunoasă.

– Te-ai ales cu un teanc de pături fără să mergi la vreun târg de anticități, și toate au o poveste. Ce zici de asta? a întrebat el în cele din urmă.

– Că nu merit, am răspuns eu.

El s-a încruntat.

– Poftim?

– De dimineață, mă complăceam într-o stare jalnică de autocom-pătimire, iar acum mi-am dat seama că, de fapt, sunt binecuvântată, nu blestemată.

Un zâmbet radios a înlocuit încruntarea.

– Ți-am spus eu.

– Că nu sunt blestemată? am întrebat eu.

– Că ești înțeleaptă. Ți-ai dat seama că ești binecuvântată. Iar asta te face înțeleaptă.

– Sunt o proastă fie și numai pentru că am irosit o singură clipă plângându-mi de milă.

– Un prost continuă să se plângă. Un om deștept iese din starea aia. Iar tu ai ieșit, Trudy.

– În regulă, notat. Acum, pe care s-o pun pe patul meu?

El a scuturat din cap.

– Ar putea dura și ore până să te decizi.

– Mai am nevoie de vreo două. Nu am de gând să le țin ascunse. Vreau să le înșir prin toată casa, după ce o să fie gata. Cuverturile – punctul central al casei. Trecutul se întâlnește cu viitorul. Și îți mulțumesc, Billy Lee, pentru surpriza minunată. Se pare că am ajuns să spun asta din ce în ce mai des.

Era prima oară când observam că are dinții puțin strâmbi, ceea ce-l făcea să semene ușor cu Harrison Ford.

– Întotdeauna am fost prietenul tău, Trudy. Doar că am apucat-o pe drumuri diferite, care ne-au îndepărtat unul de altul ani buni.

– Ei bine, mă bucur că am revenit pe drumul cel bun.

– Și eu, a răspuns el încetișor.

Am împăturit împreună cuvertura, am pus-o la loc și ne-am dus la etaj ca să curățăm vopseaua de pe lemnul de pe palier. Începea să-mi placă noua mea viață și surprizele ei. Betsy și Marty habar n-aveau ce pierdeau.

În după-amiaza aceea, Alford a terminat rașchetatul podelelor din cele două dormitoare și treptele. Mi-a promis că se va întoarce când vom fi gata să lăcuim podelele. Muncitorii erau în pod, montând conducte în camerele de la etaj, și la subsol, ca să asigure ventilația de la parter. Eu nu-mi făcusem curaj să mă aventurez nici în pod, nici la subsol.

Molly și Joe, străbunii mei, se mutaseră în casă imediat după ce se căsătoriseră. Tatăl murise, iar mama le lăsase casa, cu condiția de a-i îngădui să locuiască acolo până la moarte. Așa că stră-străbunica mea Elizabeth a locuit acolo împreună cu Molly și Joe până în ultima zi. Au întemeiat o familie, iar toți acei oameni și toate avuțiile lor adunate peste ani, plus toate chilipirurile strânse de Gert de pe la târgurile de vechituri – toate astea îmi dădeau fiori. Până și îngerii s-ar fi ascuns în cel mai îndepărtat colț din regatul lui Hades decât să hoinărească prin podul și subsolul casei mele. Iar eu nu eram un înger.

Mă descurcam și fără Drew, și erau și zile când treceau o oră sau chiar două fără să mă gândesc la fosta mea viață așa-zis perfectă. Fundul gras al bieteii Trudy nu mai era îndreptat în sus. Trăiam destul de bine în noua mea lume, lucrând la un proiect care avea să-mi aducă într-o bună zi un cămin minunat. Îl aveam pe Billy Lee chiar alături – prietenul care se putea certa cu mine și după să ne bucurăm împreună de priveliștea unei pături țesute, vreme de o jumătate de oră. În noaptea aceea, după o după-amiază de muncă grea, am adormit cu un zâmbet pe față. Viața era bună acum că-mi număram lucrurile cu care era binecuvântată.

Am fost trezită de niște bătaii puternice în ușa din față. M-am ridicat atât de repede, încât am amețit. O privire scurtă aruncată ceasului deșteptător m-a informat că era opt și jumătate. Eu și Billy Lee căzuserăm de acord să ne luăm liber în weekend. Atunci de ce mă trezea în singura zi în care puteam dormi și eu mai mult?

Am luat de pe tăblia patului halatul vechi și zdrențaros al lui Gert, care rămăsese fără nasturi de-a lungul anilor, l-am strâns în jurul meu și am coborât scările în picioarele goale. Billy Lee fusese acolo în ziua când vechiul ceas deșteptător al Gertei mă trezise,

speriindu-mă de moarte; evident, nu-și dăduse seama că nu aveam nici o reținere să-l lovesc în cap cu ciocanul pentru același motiv. Am descuiat ușa, recitându-mi în minte un discurs care ar fi putut să-i ardă părul din urechi și lui Lucifer.

Dar nu era Billy Lee.

Era fiica mea, Crystal.

– Ce cauți aici atât de devreme? am întrebat-o eu direct.

– Bună dimineața și ție, mi-a spus ea sarcastică.

– Intră. Pun de cafea.

M-a urmat în bucătărie, unde și-a tras un scaun și s-a trântit pe el, sprijinindu-și coatele de masă și bărbia în mâini, privindu-mă cu dezgust.

– Arăți oribil.

Eu am făcut cafeaua și m-am frecat la ochi.

– Tu arăți ca o adiere de primăvară. Vrei să-ți pregătesc ceva pentru micul dejun? Dacă nu, am cereale.

– Am fost cu tata să luăm micul dejun. N-am venit aici să luăm micul dejun împreună și nici să te iert pentru că ne-ai distrus familia!

Eu mi-am împreunat degetele, ca să mă abțin din a-i face obrazii să-i ia foc. Din punct de vedere fizic, era un amalgam format din trei persoane diferite. Avea părul blond și drept al lui Drew, ochii albastru-deschis ai mamei mele și era scundă ca mine. Ca atitudine, aducea pericolos de mult cu sarcastica mamă a lui Drew.

– N-ai de gând să spui nimic? a strigat ea.

Am făcut doi pași spre ea, m-am aplecat până când imaginea ei a devenit încețoșată și i-am șoptit:

– E ultima oară când îmi mai vorbești așa, Crystal. Fie îmi arăți respect, fie ai ieșit de-aici. Nu am distrus eu familia. Du-te și întreabă-l pe taică-tu de divorț. El are toate răspunsurile, nu eu.

Tonul ei a revenit pe dată la normal.

– Ei, haide, mamă. Trebuia să fi știut de ani buni de aventurile lui.

Eu am revenit la făcutul cafelei.

– Îmi pare rău, scumpo. Habar n-am avut. Dacă aș fi știut, aș fi plecat cu ani în urmă.

Ea mi-a aruncat una dintre acele priviri pe care le văzusem de prea multe ori la bunica mea din partea tatălui.

– Eu știam de o groază de ani. Cum e posibil ca tu să nu fi știut nimic? În plus, e evident că nu primea ce avea nevoie acasă, altfel n-ar mai fi umblat aiurea.

Eu am strâns din dinți și am turnat niște Cheerios într-un bol.

– Să-ți spun ceva: când noul tău soț o să aibă o aventură, să-ți aduci aminte cuvintele astea. Și când o să-ți dai seama că cele mai negre coșmaruri și suspiciuni ale tale devin realitate, să vii aici să vorbim din nou. O să vină ziua când vei avea nevoie de o mamă – crede-mă.

– Eu și Jonah suntem îndrăgostiți, iar eu n-o să fiu niciodată prietena ta după ce ai făcut familiei, a declarat Crystal.

– Mama spunea să-i dai unui bărbat tot ce vrea și să-l faci fericit, ca să rămână aproape de casă. Evident, acest lucru n-a funcționat și cu tatăl tău.

– Evident că nu te-ai străduit suficient. Tata spune că te culci cu Billy Lee Tucker. De cât timp? Să treci de la tata la ciudatul orașului? E oribil, a spus ea, năsucul ei încrețindu-se în semn de dezgust.

– Billy Lee e prietenul meu și nu o să-l mai insult, Crystal. E singurul care mi-a fost alături în tot haosul ăsta.

Ea și-a dat părul blond peste umeri și și-a țuguat buzele.

– Tata spune că l-a prins pe bărbat în dormitorul tău, iar eu îl cred.

– Crezi ce vrei. Trăiește-ți viața cum vrei. Ești majoră, potrivit legilor din Oklahoma. Poți și să te măriți fără acordul meu. Nu trebuie să-mi dai mie nici o socoteală, nu-i așa?

Ea s-a ridicat atât de brusc, încât aproape că a răsturnat scaunul.

– Sunt destul de matură cât să iau singură decizii.

Eu aproape c-am zâmbit.

– Întocmai. Nici eu nu trebuie să dau socoteală pentru nimic din ce fac. M-am așezat la masă și am început să mănânc din cereale. Sigur nu vrei să iei micul dejun?

– Ți-am spus, am mâncat deja. Ți-ai pierdut și mințile, odată cu stilul și clasa?

– Cred că da. Mai ai de spus și altceva?

– Doar că mi-e rușine cu tine.

O să crească ea într-o bună zi și o să regrete c-a spus răutățile astea. Poate că o s-o iert. Poate că nu. Dar eram sigură că, indiferent

de ce avea să urmeze, soarele tot avea să răsară a doua zi, iar pământul să se învârtă pe axa lui.

– Îmi pare rău că asta simți. Tatăl tău ți-a cerut părerea în legătură cu Charity?

Ea s-a bâlbâit și a dat din colț în colț, dar n-a reușit să scoată nici un cuvânt. În cele din urmă, a izbit atât de tare cu pumnul în masă, încât laptele din castronul meu cu cereale a sărit cu picături mari pe suportul de plastic.

– Nu sunt obligată să ascult așa ceva, mi-a zis ea printre dinții încheștați.

– Știi unde-i ușa, scumpo. Asta e casa mea. De-acum înainte fac ce vreau și nimeni n-o să mă mai poată face să mă simt vinovată pentru asta. Nici măcar tu, oricât te iubesc.

Lumea ei micuță se făcuse fărâme, dar nu mă putea forța să le lipesc la loc.

– Nu ești mama mea. Ea nu mi-ar spune asemenea lucruri.

– O, ba da, sunt mama ta. Și ar fi trebuit să fiu mai des așa pe măsură ce creșteai. Ar fi trebuit să fiu un model mai bun de urmat decât persoana care eram pe atunci. Ar fi trebuit să-mi înfrunt îndoielile, în loc să le îngrop. Am de gând să mă îmbrac și să mă duc la cămin s-o vizitez pe bunica ta. Vrei să vii cu mine?

– Nu cât trăiești tu. Nu mai merg nicăieri cu tine. Dacă ar fi posibil, aș divorța de tine.

– Într-o zi, o să te maturizezi. Până atunci, să ai o viață minunată și să știi că te iubesc.

Destul de surprinzător, nu izbucnisem în plâns. Nici nu mi-aș fi imaginat să port o astfel de discuție înainte de episodul din toaleta femeilor fără să vărs destule lacrimi cât să fac Pacificul să se reverse.

– Posibil să încep din nou să te iubesc dacă renunți la viața asta nebunească și te întorci la tati.

Vocea ei devenise plângăreață.

– El te-a trimis să-mi spui asta?

– Speră să-ți pot băga mințile în cap. Ți duce dorul. Dar cred că s-a înșelat.

Tonul i se ridicase cu câteva octave, pe măsură ce se apropia de ușă.

Dacă se aștepta să izbucnesc în plâns și să mă arunc la picioarele ei, atunci mai bine s-ar fi pregătit să prindă rădăcini în podeaua aia, până la subsol, ba chiar mai adânc de atât, pentru că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de faptul că Drew îmi ducea dorul.

– Presupun că nu-ți dai seama ce gust bun are apa până când nu seacă fântâna. Iar dacă nu poți să mă iubești necondiționat, atunci înseamnă că va trebui să mă lipsesc de dragostea ta, până când te maturizezi. Condu cu grijă, i-am mai spus eu.

Ea a trântit ușa atât de tare, încât s-au cutremurat tablourile de pe pereți. Eu mi-am turnat o cană de cafea și am urcat la etaj, fără să vărs o lacrimă sau să privesc înapoi. Ceea ce m-a surprins.

Capitolul 8

A doua zi de dimineață, am dat să-mi îmbrac rochia galbenă ca să mă duc la biserică, dar mi-am adus aminte că, ultima oară când am fost s-o vizitez la cămin, mama îmi spusese că îmi stă bine în roșu. Și deși purtasem rochia roșie și duminica trecută, am hotărât s-o îmbrac din nou. Acesta putea fi foarte bine noul meu stil: o rochie cu croială dreaptă, care să nu mă strângă la talie, o jachetă care să acopere o mulțime dintre păcatele cauzate de mâncat și niște pantofi simpli, fără ciorapi. O, da, ăsta era stilul meu, iar roșul era clar culoarea care mă definea.

Mai rămăsese un singur loc de parcare liber în partea de est a bisericii, iar eu aveam două minute să ajung înăuntru, înainte de începerea slujbei. Cu puțin noroc, Marty și Betsy nu-mi ocupau bancheta a doua săptămână la rând.

Dar ghici cine nu avea o dimineață norocoasă?

Betsy și Marty stăteau deja acolo și era evident că perioada lor de doliu se sfârșise. Betsy purta o rochie galbenă cu cel puțin două mărimi prea mică. Tot trăgea de fustă ca să-și acopere coapsele. Bluza violetă mulată a lui Marty era atât de decoltată, încât tot o ridica, ca nu cumva să se petreacă vreun dezastru tocmai acolo, în biserică. Parcă o și vedeam pe mătușa Gert ridicând din sprâncene și țuguindu-și buzele, așa cum făcea de fiecare dată înainte să se urce la o tribună imaginară și să înceapă să ne țină vreo prelegere. Cuvintele „ceva abominabil în ochii Domnului“ mi-au venit în minte chiar în timp ce mă așezam pe banchetă, lângă ele.

– Bună dimineața, Trudy. N-ai purtat rochia asta și săptămâna trecută? a întrebat Marty.

– Ba da.

– Și n-ai ciorapi?

– Nu.

Zâmbetul și îndrăzneala mi-au pierit când l-am văzut pe Drew strecurându-se în strană, lângă mine. S-a uitat lung la unghiile mele de la picioare, pe care le făcusem cu o seară înainte – roșii, ca să se asorteze cu pantofii. A scanat apoi celelalte lucruri abominabile de jos până la părul meu foarte scurt, creț și negru.

– Arăți oribil, a scuiat el cuvintele de parcă ar fi avut un gust rău.

– Mulțumesc, i-am șoptit eu.

– N-am semnat încă actele. Îți mai dau o ultimă șansă.

– Am crezut că mi-am epuizat ultima șansă săptămâna trecută, când nu mi-am „mișcat fundul gras” în mașina ta.

Nu am rostit în șoaptă cuvintele, iar câțiva oameni care stăteau pe strana din fața noastră s-au întors și ne-au aruncat o privire lungă.

– Te faci de râs.

Tonul lui era mai rece decât un aisberg.

– Semnează actele. Nu mă schimb la loc și sunt foarte sigură că nici nu mai vreau să fiu măritată cu tine.

– Mâine-dimineață. Și o să trimit pe cineva după mașină.

Vorbea cu o voce joasă, dar la fel de amară ca fierea.

– Mi-ai dat mașina de ziua mea, i-am replicat eu.

Mintea mea avea o voință proprie și nu era nici sfioasă, nici ezitantă.

– Hârtiile spun că ce e al meu e al meu și ce e al tău e al tău. Impala e pe numele meu. Trimit pe cineva s-o ia mâine la prima oră.

– Nu se atinge nimeni de ea. Dacă o vrei, vino și ia-o, i-am zis.

– Începem prin a intona imnul... a spus dirijorul corului.

M-am ridicat, l-am călcat intenționat pe Drew pe picior și am ieșit din biserică. Bine că, după legile din Oklahoma, magazinele de băutură erau închise duminica, altminteri aș fi condus până în celălalt capăt al orașului doar ca să cumpăr o sticlă de Jack Daniels care să-mi ia gustul amar pe care Drew mi-l lăsase în gură.

În schimb, am condus până la biserica lui Billy Lee de pe Broadway Street. Mama spunea mereu că nu conta la ce biserică te duci

duminică dimineața. Nu biserica te trimitea în rai sau în iad. Ea nu oferea decât un loc unde să te întâlnești cu ceilalți și să-l preamărești pe Dumnezeu. Nu L-am văzut făcând vreo schimbare, iar eu nu intenționez să mai împart vreodată strana cu Drew. Betsy și Marty puteau face cu rândul să stea lângă el.

Enoriașii cântau „Am văzut lumina” când am intrat eu. După ce au terminat, preotul mi-a zâmbit. Câțiva oameni s-au întors în direcția care-i atrăsese atenția, după care mi-au zâmbit și ei.

Cu un gest din mână, mi-a făcut semn să mă apropii.

– Cred că nepoata lui Gert, Trudy, ne face azi o vizită.

Nu știam dacă urmau să se roage pentru sufletul meu sau să mă răstignească, dar am înaintat chiar pe mijlocul culoarului principal, tocurele mele joase și ascuțite afundându-se în covor.

Preotul mi-a făcut semn să înaintez.

– Nimeni nu a ocupat locul unde doamna Gert stătea în fiecare duminică, și arată atât de gol fără ea. Sunt sigură că ar fi încântată să stai tu acolo, Trudy. Al treilea rând din față, în stânga ta. Te rog, ia loc și cântă cu noi. De vreme ce Trudy e cu noi, o să cântăm cântecul preferat al lui Gert. Nici nu e nevoie să vă zic numărul. O să cântăm atât de tare, că o să ne audă și îngerii din ceruri, fără să facă vreun efort.

Au început să cânte „Mărețul har” cu atâta forță, că am tresărit. Persoana de lângă mine m-a bătut ușor pe umăr și mi-a întins cartea de rugăciuni, ca s-o împărțim. Am mulțumit politicos din cap și m-am trezit uitându-mă în ochii albaștri ai lui Billy Lee. Mi-au susținut privirea preț de o secundă, înainte ca eu să-mi cobor ochii la cuvinte și să mă alătur cântului.

Purta același costum pe care îl purtase și la înmormântare, și arăta ca un avocat sau ca un preot, în nici un caz ca un meseriaș. După ce am terminat de cântat, preotul și-a deschis Biblia la Cartea lui Ieremia, capitolul 51, unde Dumnezeu transmite cum se va face judecata Babilonului. Sunt sigură că intenționa ca enoriașii să-și dea seama că Dumnezeu se îngrijește de ai Lui, dar eu nu am auzit decât partea despre răzbunare.

Am pierdut restul slujbei gândindu-mă că Drew avea să-mi ia mașina a doua zi de dimineață. Răzbunarea putea veni din partea lui Dumnezeu; nu contraziceam acest lucru. Iar dacă Domnul voia

să-l blagoslovească pe Drew Williams cu răzbunare, eu aș fi clar acolo, împingându-l de la spate. Nu am auzit și restul, pentru că mă tot gândeam la căi de a-l ajuta pe Domnul să-și ducă la bun sfârșit planul.

Preotul și-a încheiat slujba cu un anunț:

– Azi organizăm un prânz pentru enoriași în sala principală. Toată lumea e bine-venită, fie că v-ați amintit să aduceți ceva de mâncare, fie că nu. Cred că Billy Lee a adus destule costițe cât să hrănească mulțimile de care vorbea Iisus în Evanghelia după Matei. Așa că, dacă vreți să vă alăturați mie într-o ultimă rugăciune, ne vom revedea apoi în sala de mese.

– Vii și tu? m-a întrebat Billy Lee după binecuvântare.

– N-am adus nimic.

– Am adus eu mai mult decât suficient pentru amândoi.

– Nu mă întrebi de ce sunt aici?

– Nu-mi pasă. Mă bucur doar că ai venit. Gert ar fi atât de mulțumită să știe că stai pe locul ei. Și la fel sunt și eu, Trudy, a spus el.

– Atunci o să-mi facă plăcere să mănânc cu voi. Și mulțumesc pentru invitație.

Le-am ajutat pe femei să așeze mâncarea și am sfârșit prin a sta la masă lângă Billy Lee. Costițele pe care le adusesese erau delicioase, iar altcineva venise cu o salată de cartofi care era absolut grozavă. Trebuia să iau și eu rețeta pentru Ziua Recunoștinței. Era cremoasă și avea ceapă verde proaspătă în ea și multă șuncă.

– Am auzit că tu și Billy Lee v-ați apucat de reparat casa lui Gert, a spus Elsie Goodman de pe partea cealaltă a mesei. I-ar fi plăcut asta. Poate că o s-o inaugurezi după ce e gata, ca s-o vedem și noi?

– Nu m-am gândit la asta, dar aș putea. Ar fi distractiv. Dar o să dureze ceva, Elsie.

– Așa e. N-ai cum să scapi de cincizeci de ani de neglijență în doar câteva săptămâni.

S-a întors apoi să vorbească cu doamna de lângă ea, iar Billy Lee s-a aplecat spre mine:

– Arăți drăguț azi.

– Și tu, i-am răspuns. De ce sunteți toți atât de frumos îmbrăcați?

– Bărbații nu arată drăguț, a spus el.

– N-am vrut să te jignesc. Cu ce e salata asta de cartofi? Cine a făcut-o?

– Eu, și m-am îmbrăcat frumos pentru că așa am avut chef.

– Te-ai supărat pe mine?

– Nu, doamnă, nu m-am supărat.

– Copii! a strigat Elsie, scuturând capul spre noi.

Eu nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

– Elsie, cred că sunt cam mare să mi se spună că sunt copil.

– Nu și pentru mine. Am nouăzeci. Nu-i mare diferența dintre mine și Gert. Ea doar s-a dus înainte ca să pregătească lucrurile pentru venirea mea. Cei de vârsta voastră veți rămâne mereu niște copii pentru mine. Nu vă mai prostiți și bucurați-vă de ziua asta minunată. Ești tare drăguță în rochia asta, Trudy, fie că-ți place sau nu, iar tu, Billy Lee, ești foarte drăguț în costumul ăsta. Îți vine bine și îți face ochii să pară și mai albaștri. Acum, despre ce vorbeai, dragă? a zis, întorcându-se spre doamna de lângă ea.

– Ne-am împăcat? am întrebat eu.

Colțurile gurii lui s-au ridicat abia imperceptibil.

– Ar fi bine, dacă nu vrei să stai la colț.

– Dă-mi rețeta de la salata de cartofi.

– Ți-o aduc diseară, la cină.

– O să pregătesc niște sendvișuri, am spus eu atât de încet, încât să audă numai el.

El a încuviințat din cap.

Am vorbit în ziua aceea cu mai mulți oameni decât în ani întregi adunați laolaltă. Toată lumea avea să-mi spună câte o poveste despre Gert și despre câtă bucurie a adus în viețile lor. Bătrâna și arțăgoasa mea mătușă avusese și o altă latură pe care eu nu o cunoscusem niciodată, una care îmi aducea aminte de mama. Pe la prânz, ajunseseam să regret că nu petrecusem mai mult timp cu ea ca s-o cunosc mai bine.

Când am ajuns acasă, mi-am schimbat hainele și m-am urcat în vârful patului cu un caiet cu spiră în mână, trecând pe hârtie fiecare întâmplare pe care mi-o aminteam despre ea. Îmi amortiseră picioarele de cât le ținusem încrucișate, iar când Billy Lee a bătut la ușă, mă împleticeam ca o babă.

– Ești bine? a întrebat el.

– Scriam niște amintiri pe care mi le-a împărtășit mama când era lucidă, și toate celelalte lucruri pe care mi le-au spus azi oamenii despre mătușa Gert. Am stat cu picioarele încrucișate în tot timpul ăsta și nu mi-am dat seama, am răspuns eu.

– Ei bine, am adus rețeta pentru salata de cartofi și un bax de cola. Vrei să stăm în leagăn și să bem suc? O să-ți spun de ce m-am îmbrăcat în costum azi, la biserică, dacă îmi spui și tu motivul pentru care ai venit, a zis el.

Acesta a fost un motiv suficient de bun ca să mă scoată din casă și să mă ducă la leagănul de pe verandă.

– Deci? am întrebat eu.

El a zâmbit.

– Ești nerăbdătoare?

– Ai promis că-mi spui. Trebuie să fie ceva important. N-a murit nimeni, nu ești preot, deci de ce te-ai îmbrăcat în costum?

El și-a ridicat cutia de cola și a luat o înghițitură mare înainte să înceapă.

– În ziua morții bunicii mele, mă duc cu flori la mormântul ei. Trandafiri, pentru că îi plăceau și n-a reușit niciodată să-i cultive în grădina noastră. Așa că primește doisprezece trandafiri în ziua aia. În rest, îi duc ce cred eu că e mai frumos. Și mereu când mă duc la biserică în săptămâna aceea, mă îmbrac în costum. Știu că e o prostie, dar ăsta e motivul.

– Nu cred că e o prostie, cred că e dulce. O să trebuiască să țin și eu minte să pun mereu flori la mormântul lui Gert.

– Acum sunt și drăguț, și dulce, a bombănit el.

– Billy Lee, ești dulce și sensibil, iar astea sunt calități pe care orice femeie le caută la un bărbat. De ce naiba nu te-ai căsătorit?

– Sunt iute de picior.

Am râs amândoi.

– Serios, am zis eu.

– E complicat, a răspuns el.

– N-ai găsit femeia potrivită? am stăruit eu.

– Poate c-a fost femeia potrivită, dar la momentul nepotrivit. Nu am reușit să îmbin aceste două aspecte.

– Într-adevăr.

– Deci, spune-mi, tu cum de ai venit la biserica mea? Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

I-am povestit totul.

– Chiar sunt foarte supărată pe el. E mașina mea.

– Dă-i mașina. N-ai nevoie de ea. Folosește-o pe a lui Gert sau cumpără-ți alta. Nu te agăța de trecut.

– Drăguț, dulce și înțelept. Ai face bine să fii iute de picior, cum te lauzi, amice, i-am zis eu.

El a dat pe gât restul de cola.

– Mai bine m-aș duce acasă. Mai am câte ceva de făcut înainte de culcare.

– Mulțumesc pentru cola, pentru rețetă și pentru că mi-ai ținut companie, i-am spus.

El a zâmbit, mi-a făcut cu mâna și a dispărut după gardul viu.

Eu am rămas în leagăn încă o oră, timp în care Dumnezeu și Lucifer s-au luptat între ei. Trebuia să recunosc, mamei i-ar fi fost rușine de cel pe care l-aș declara învingător. Sau poate nu. Putea foarte bine să fie chiar acolo, în beznă, ajutându-mă să pun cărbuni pe focul în care ardea fostul și infidelul meu soț. Nu știu dacă Lucifer a câștigat bătălia sau dacă Dumnezeu pur și simplu s-a săturat să se certe cu noi și ne-a lăsat să facem după cum ne taie capul. Poate că tot va trebui să răspund pentru ce am făcut în noaptea aceea, dar măcar muream cu zâmbetul pe buze.

Am deschis două conserve de sardine și am scurs o cantitate zdravănă de ulei pe covorașele de pe podeaua mașinii. O sardină și-a găsit un nou cămin în torpedou. Alta s-a potrivit perfect în CD player. O dâră frumoasă de vaselină strălucea pe scaunul șoferului, oferindu-i pielii un aspect nou-nouț. Am uns și scaunul din dreapta, doar pentru cazul în care o aducea și pe domnișoara Charity cu el.

M-am gândit la ea măritându-se cu Drew și mi i-am imaginat automat pe amândoi plecând la biserică în mașina mea. Așa că am dat fuga la coșul de gunoi de afară și am recuperat dozele aruncate acolo de muncitorii care lucrau la casă. Am dat jos frânghia de rufe și am legat dozele câte trei, înșirându-le pe aproape cincisprezece metri de sfoară. Mi-a luat aproape o oră să dau găuri în toate dozele

alea și să le leg de frânghie, ba chiar a trebuit să mă întind pe spate ca să găsesc un loc de unde să prind sfoara de mașină, dar am reușit până la urmă.

Am găsit niște cremă de pantofi sub chiuveta din bucătărie, iar cu ea am pictat două inimi perfecte pe parbriz, astfel încât, dacă Charity avea să vină cu el, fețele lor să fie încadrate perfect în timp ce traversau orașul. Am folosit două role de hârtie igienică pe post de hârtie creponată, înfășurându-le în jurul antenei radioului, prinzându-le capetele de ușile din spate. Ultimul retuș a fost să scriu cu cremă neagră de pantofi „Proaspăt căsătoriți” pe portbagajul alb, cu litere înclinate și cu o inimioară în locul punctulețului de la i.

Dacă Drew nu venea după mașină, sunam să fie remorcată, urmând s-o găsească în curtea din față când ajungea acasă a doua zi. Micul Ford Maverick albastru al mătușii Gert, vechi de treizeci de ani – încă în stare perfectă, ținut în garaj și rareori folosit – avea să fie numai bun pentru mine. Hei, nu mai eram „biata Trudy, s-o ajute Dumnezeu”. Eram o forță demnă de a fi luată în seamă, iar cine nu mă credea pe cuvânt, putea foarte bine să se înghesuie în Chevroletul ăla alb.

A doua zi de dimineață, la șapte jumătate, mi-am luat cafeaua pe verandă, m-am așezat în leagăn și am așteptat. La opt fără un sfert, Drew, Charity și Georgia au intrat pe alee, parcând lângă mașina mea. Drew și Charity s-au dat jos de pe bancheta din spate, iar Georgia a plecat cu Lincolnul lui Drew.

Drew a rămas cu ochii cât cepele la mașina decorată care-l aștepta.

– Ești nebună în toată regula.

– Nu e nebună. E o vrăjitoare în toată regula, a spus Charity. Eu nu merg în chestia aia.

– Cheile sunt înăuntru. Ai putea să te întorci în oraș pe jos, Charity, dar ți-ai strica tocușoarele alea cui atât de drăguțe.

I-am urmărit cu privirea în timp ce el o ajuta să se urce pe scaunul din dreapta. Nu auzeam tot ce spuneau, dar, judecând după expresia de pe fața ei și la felul în care dădea din mâini, nu-i plăcea deloc cum se simțea vaselina pe picioarele ei golașe, care ieșeau din fusta mulată scurtă.

– Ești nebună! a strigat ea pe fereastră, când izul de sardine i-a intrat în nări.

Eu mi-am ridicat cana de cafea într-un toast.

Drew s-a strecurat efectiv pe scaunul șoferului, iar cuvintele care i-au ieșit pe gură ar fi incendiat și o pădure tropicală. A trântit portiera, a pornit motorul și a coborât numaidecât toate cele patru geamuri. Lui Charity îi venea să vomite. Bănuiesc că sardinele nu erau preferatele ei.

Răzbunarea fusese foarte dulce și nu mi-a lăsat nici un gust amar de vinovăție. Am chicotit ca o școlăriță de clasa a doua, în timp ce îi priveam cum se îndepărtează.

– Cred că tu și Dumnezeu ați servit o porție de răzbunare, a spus Billy Lee de peste gard.

– Cam copilăresc, nu-i așa?

– Foarte copilăresc, dar a meritat, dacă ți-a exorcizat ceva din suferințele inimii. Simt cumva miros de sardine? a zis el, așezându-se lângă mine.

– Două conserve pline, și n-am irosit o picătură de ulei. Și da, mi-a purificat inima. Mă bucur că și-a luat mașina, și mă bucur că eu și Dumnezeu ne-am răzbunat puțin. S-a terminat. Vrei să iei micul dejun sau ai mâncat deja?

– Mi-ar plăcea niște pâine prăjită și o ciocolată caldă, a spus el.

– De casă?

– Există și de alt fel? a făcut el.

– Cred că nu, dacă vrei ceva bun.

El m-a urmat în bucătărie, unde ne-am apucat să pregătim masa.

Capitolul 9

Billy Lee strângea caise.

Terminaserăm de curățat vopseaua de pe lemnăria din hol, de pe balustradă, de pe trepte și de pe milioanele de decorațiuni ale grilajului, ca să nu mai spun de stâlpul balustradei care era sculptat în detaliu. Electricianul își terminase și el în sfârșit treaba. Aerul condiționat era instalat. Omul care trebuia să dea cu lac podelele era programat să vină a doua zi. Eu eram sleită de puteri după săptămânile de muncă grea, și încă mai erau o groază de făcut.

Iar Billy Lee strângea caise.

Mica livadă din spatele garajului era compusă dintr-un măr, un piersic, un cais, un păr și doi nuci pecan. Descojitul unor caise mărunte nu era ideea mea de distracție după o zi de muncă în care pregătisem totul pentru parchetar. Îmi amortiseră degetele de cât frecasem cu șmirghel fiecare scobitură din grilajul de la balustradă. Era prea mult să stau să le curăț pe fiecare cu un cuțitaș de fructe.

– De ce naiba te-ai apucat să culegi caise tocmai în seara asta și ce ar trebui să facem cu ele? l-am întrebat când le-a adus înăuntru pe ușa din spate.

– Gert a spus că anul trecut a avut suficiente caise cât să-i ajungă zece ani, așa că m-am gândit să le descojim, să punem niște zahăr și niște conservant pe ele și să le băgăm în congelator.

– Și trebuie să facem asta în seara asta?

– Cred că da. Sunt coapte și nu mai țin încă trei zile.

Probabil că arătam cam nedumerită, pentru că el a adăugat:

– Trudy, omul cu parchetul vine să-ți facă dormitorul, holul și scările mâine-dimineață, la prima oră.

A pus coșul pe masa din bucătărie, a luat două cuțite de fructe din sertar și a început să le ascuță lamele. Nu-l văzusem niciodată pe Drew ascuțind vreun cuțit, dar, pe de altă parte, nici nu culese caise vreodată. Eram fascinată: mișcările iuți, felul în care i se încordau bicepsii tari ca piatra în timp ce trecea lama înainte și înapoi pe tocilă.

– Aduci un bol mare cu apă ca să le spăl? Dar o să avem nevoie de două – unul în care să punem cojile, altul în care să le tăiem bucăți. Eu aduc pungile de plastic, zahărul și conservantul din cămară. N-o să ne ia nici o oră, dacă lucrăm amândoi. Nu putem lăsa să se irosească atâtea fructe.

Ăsta trebuia să fie un fel de ritual pe care îl practica el și Gert. Culegeau caisele și fie le conservau, fie le congelau, ca să facă din ele plăcinte. Eu nu făcusem o plăcintă prăjită în viața mea. Poate că mama avea să-și găsească vreo treizeci de minute în următoarele câteva săptămâni ca să-mi poată spune cum se face. Am pus pe bufet două boluri pentru supă și o oală cu puțin mai mare.

– Nu bolurile astea. Le spălăm în vasul alb agățat în cuiul de lângă ușa din spate, a spus el.

– De ce ai zis trei zile? am întrebat eu, aducând vasul și umplându-l cu apă.

Privirea lui exprima exasperare pură.

– Ți-am spus. Omul cu parchetul vine mâine. Lacul este vechi, dar e de calitate întâi, ceea ce înseamnă că o să strălucească chiar și după ce speli cu mopul. Durează mult până se usucă și încă și mai mult până se duce mirosul. Totul o să fie umed mai bine de șaptezeci și două de ore, m-a lămurit el.

M-am bucurat că nu și-a dat ochii peste cap, pentru că ar fi fost posibil să-l plesnesc.

– Deci?

El a zâmbit larg. Îmi venea să arunc cu o caisă în el sau poate cu un cuțit de fructe.

– Deci, unde e baia?

– Ah.

Singura baie era la etaj, dincolo de palier, unde nu se putea circula în următoarele trei zile. De ce nu mă gândisem la asta? Dar ce legătură avea cu bucătăria, unde puteam să ne ocupăm de caise, indiferent că scările erau date cu lac și mirositoare sau nu?

– Exact. Trebuie să eliberezi locul ăsta pentru trei zile de fiecare dată când omul dă parchetul cu lac.

– De fiecare dată?

Mi-am auzit vocea tânguitoare, dar n-am putut face nimic în privința ei.

Măinile lui iuți ca fulgerul au tăiat fructul mic în bucăți, care au ajuns în bol.

– Poate nu atunci când o să se ocupe de camera lui Lonnie... adică, biroul tău... sau fostul dormitor al lui Gert, care va fi camera de oaspeți. Am putea închide ușa și s-o baricadăm cu perne ca să nu intre mirosul și în restul casei. Dar da, când va coborî la parter, va trebui să plecăm.

Unde puteam să mă duc? Mama își vânduse casa cu ani în urmă. Crystal nu-mi răspunsese la telefon în ultima lună. Marty și Betsy credeau că am contractat o boală mortală, posibil de la Billy Lee. Toate prietenele și cunoștințele mele mă evitau de parcă aș fi avut ciumă. Mă duceam duminica la biserică, dar nu cunoșteam pe nimeni atât de bine încât să-i întreb dacă aș putea dormi pe canapeaua lor trei nopți.

– La ce te gândești? a întrebat el.

– Ai o cameră liberă la tine acasă? m-am auzit eu întrebând înaintea să gândesc.

– Da, am, dar eu mă gândeam la altceva. Ar fi trebuit să-ți spun până acum. Doar că am crezut că ai alte planuri. Ce-ai zice de o ieșire la cumpărături sau de o vizită pe la prieteni? Ai fost foarte ocupată în ultima lună. Ți-ar prinde bine trei zile libere ca să-ți vezi familia.

– Prietenii și familia sunt niște aspecte supraestimate. O să mă cazez la motelul West Inn, i-am tăiat-o eu.

– Eu trebuie să dau o fugă până la Dallas, ca să iau niște lemn special, știu un orașel la granița cu Louisiana destul de îngrijit. Vrei să vii cu mine?

Puteam să plec cu el trei zile?

– Mi-am aruncat mobilul într-un șanț și nu mi-am cumpărat altul. Nu am cum să iau legătura cu cei de la azilul mamei altfel decât prin linia asta telefonică fixă.

– Dă-le numărul meu de mobil în caz de urgență sau du-te până la magazinul de chilipiruri și cumpără-ți o cartelă preplătită.

Am încercat să-mi amintesc ultima oară când am ieșit din Tishomingo și să rămân acolo peste noapte. Fusesem să vedem spectacolul Disney pe gheață când făcuse Crystal șapte ani. Apoi, am mai fost într-o excursie la Washington D.C., în anul în care era pasionată de istoria americană – când avea unsprezece ani. După aceea n-a mai vrut să plece nicăieri vara. A vrut să rămână acasă și să înoate în propria piscină împreună cu prietenele ei.

El a continuat:

– M-am gândit că am putea opri la Galleria Dallas înainte să luăm lemnele, asta dacă ți-ar plăcea să faci niște cumpărături. Jefferson, orașul de care am pomenit, este la doar două ore est de Dallas, așa că am putea merge acolo, stăm două nopți la un B&B pe care îl știu, și ne întoarcem acasă pe 4 iulie. Probabil că apucăm să vedem și artificii de pe terenul de fotbal. Da sau nu?

– Da, am răspuns eu numaidecât.

– Atunci hai să dăm gata caisele astea, ca să ne putem apuca de făcut bagajele.

Până când a spălat cuțitele și bolurile, eu eram de-a dreptul entuziasmată la perspectiva de a pleca din oraș într-o aventură de trei zile. După ce am terminat, ne-am dus la magazinul de chilipiruri și am cumpărat o cartelă preplătită, la achiziționarea căreia aveai trei sute de minute incluse. Billy Lee și-a adus laptopul și s-a ocupat de programarea ei. Nu-mi închipuiam că se pricepe la computere, dar, pe de altă parte, erau multe lucruri pe care nu le știam despre el.

După ce mi-a instalat telefonul, s-a întors acasă la el, nu înainte de a-mi spune să fiu gata a doua zi, la prima oră. Parchetarul avea să ajungă la opt, iar noi trebuia să fim pregătiți de plecare imediat după aceea. Nu i-am zis că probabil aveam să mă trezesc peste noapte din oră în oră ca să verific ceasul.

Eram în cadă, cu spumă până la bărbie, gândindu-mă că poate aveam timp să dau o fugă până la un salon din Galleria și să mă tund

când mi-am amintit brusc că am plecat din fosta mea casă fără o valiză. Nu aveam decât o mulțime de pungi de plastic. Dar preferam să le folosesc pe toate decât să renunț la o sesiune de cumpărături în Dallas.

Firește, undeva prin pod trebuia să fie și o valiză. Poate că nu era o Samsonite Black Label de șapte sute de dolari ca aceea pe care o lăsasem în urmă, dar, cu siguranță, în ea puteau să încapă suficiente haine cât să-mi ajungă pentru două zile. Am sărit din cadă. M-am șters repede ca să nu las urme pe podeaua proaspăt rașchetată și am dat fuga în dormitor, unde mi-am pus pe mine chiloții și cămașa de noapte.

N-ar fi trebuit să deschid ușa de la pod după lăsarea întinericului. Iată-mă însă acolo, desculță, băjbâind cu mâna după șnurul vreunei lustre, când un șoarece mi-a trecut peste degetele de la picioare. Țipetele mele l-au făcut să coboare treptele pe nevăzute. Eu am sărit în sus, încercând să-mi lipesc mâinile de tavan. Gravitația m-a tras înapoi pe podea, unde am aterizat cu zgomot. Adrenalina m-a făcut să sar a doua oară, moment în care am dat și peste șnur. Lumina s-a aprins, șnurul fiind vechi s-a rupt, iar eu am căzut în fund.

Am dat drumul unui șuvoi de cuvinte care ar fi putut să umfle vopseaua de pe parchet, după care am verificat dacă nu mi-am sucit vreo gleznă sau nu mi-am rupt ceva. Dacă un șoarece afurisit avea să mă țină departe de excursie, urma să regrete amarnic când puneam mâna pe el. Totul era în regulă, în afară de demnitatea mea, așa că am început să urc scările, doar ca să intru într-o pânză de păianjen, care mi s-a lipit de față de parcă ar fi fost superglue. Oricât am tras de ea, n-am reușit să scap de pânza nesuferită. În disperarea mea, am apucat primul lucru pe care am pus mâna, adică o față de pernă, și mi-am șters mizeria de pe față. Pungile din plastic mi se păreau din ce în ce mai potrivite cu fiecare minut care trecea. Și, oricum, cine avea nevoie de valiză?

Dar, dacă tot eram acolo, m-am gândit că aș putea foarte bine să încerc să găsesc una. Totul era acoperit cu cearșafuri albe, și mai că auzeam cântând pe fundal o melodie ca în filmele de groază, în timp ce le ridicam cu grijă ca să mă uit sub ele. Erau acolo lămpi,

cufer care s-ar fi potrivit perfect pentru cuverturile mele și niște măsuțe superbe pentru camera de zi, dar nici măcar o singură valiză.

Eram pe punctul de a renunța când am auzit pe cineva bătând la ușa din față. Era aproape zece noaptea, și nu venea nimeni să mă viziteze ziua, așa că cine Dumnezeu putea să-mi bată la ușă la ora aceea? Am întins mâna după șnur, ca să sting lumina, când mi-am dat seama că se rupsese. Am deșurubat becul fierbinte cu mâna înfășurată în fața de pernă și am coborât repede pe vârful picioarelor scările. Am dat fuga în dormitor, am înșfăcat un halat de casă și am strigat din capătul scărilor că o să cobor imediat.

De partea cealaltă a ușii era Billy Lee, cu un rânjel mare pe față. Ținea în mână o valiză, una dintre acelea noi, cu roți și cu mâner care se culisează în sus și în jos.

– Ți-am adus o valiză, în cazul în care ai nevoie.

Eu am scos lanțul și am deschis larg ușa.

– Intră.

El a făcut doi pași înapoi.

– Nu prea cred. Nu la ora asta târzie și nu cu tine îmbrăcată în cămașă de noapte. Uită-te peste drum. Viola deja trage cu ochiul pe după perdea. Probabil m-a auzit bătând la ușă.

– Chiar nu-mi pasă. Nu mai suntem adolescenți și poți intra dacă vrei. În plus, vii la mine tot timpul. Zi și noapte, am zis eu.

– Nu, serios, lăsând gluma la o parte, mai am ceva de pregătit pentru excursie.

A plecat, iar eu am dus valiza la etaj. De dimineață, bârfa avea să fie în floare. Billy Lee i-a adus o valiză lui Trudy. Avea să se zvonească probabil că urma să mă întorc la Drew. Dar, după episodul cu mașina, oare m-ar mai fi primit înapoi? Iar eu aveam să fiu plecată pentru două zile, așa că dacă cineva s-ar fi încumetat să mă caute, eu nu aș fi fost acolo să răspund. Am zâmbit în timp ce-mi împachetam cămașile și blugii – și cele două rochii bune de duminică, doar în cazul în care aș fi avut nevoie de ele.

Am dormit prost. Mi-am făcut în minte liste cu ce voiam să cumpăr de la Galleria. Billy Lee m-a luat prin surprindere a doua zi de dimineață când a parcat o furgonetă bleumarin mare la umbra

copacului din curtea din spate. Nu știam că are una, în afară de camioneta aceea veche și ruginită, de lucru.

Am deschis ușa înainte să ciocăne.

– Hei, de unde a apărut furgoneta asta?

– O țin în garajul din atelierul meu. Am modificat-o în așa fel încât să-mi încapă scânduri lungi de doi metri și jumătate, ca să nu se ude lemnul dacă plouă.

M-am așezat pe scaunul din dreapta și mi-am pus centura.

– Îmi place. E înaltă.

– Într-o zi, când nu am lemne de cumpărat, o să mergem undeva cu mașina mea.

Acela a fost primul indiciu cum că avea o mașină. Viața avea într-adevăr micile ei surprize. Ce altceva mai ascundea Billy Lee în clădirea aceea mare și veche, cu ușile ei vechi și imense de garaj? Curiozitatea îmi fusese stârnită, dar nu voiam să-mi bag nasul.

– Ce muzică asculți? m-a întrebat el.

– Country, am răspuns.

– George Strait?

– Îl ador.

A pus un CD și l-am ascultat pe George aproape o oră. Numai asta și mă simțeam deja răsfățată. Când mergeam cu Crystal, ea asculta muzică rock. Am învățat s-o ignor și să mă gândesc la alte lucruri, în timp ce ea dădea din cap și bătea cu degetele în volan. Când mergeam undeva cu Drew, el asculta muzică clasică. Făceam la fel și cu ea, lăsând-o să-mi intre pe o ureche și să-mi iasă pe alta, în timp ce Drew bătea în volan și îngâna ușor. Singura dată când ascultam muzica country era când mergeam singură.

– După ce fel de lemn te duci? l-am întrebat când a scos CD-ul și mi-a întins mapa ca să aleg un altul.

– Plop tremurător.

– Ce fel de lemn e? am întrebat, căutând printre CD-uri.

Am găsit unul al lui Alan Jackson care îmi plăcea și i l-am întins.

– E foarte scump și e ultima fiță pentru mobilă și dulapuri. Am băgat ceva bani în el.

A introdus CD-ul în fantă, iar Alan a început să cânte *Livin' on Love*.

– Cât de scump?

Am încercat să nu iau în seamă versurile, dar mi se înmuia inima când Jackson cânta că viața nu face nici o para chioară dacă nu ai pe cineva alături.

Credeam asta? Da, credeam. Dar îl aveam pe Billy Lee, așa că viața făcea mai mult decât o para chioară!

Billy Lee vorbea peste muzică.

– Ce am de gând să cumpăr azi încape ușor în furgonetă și valorează în jur de două mii de dolari.

– Ce naiba ai de gând să construiești?

– Una, alta. Dar prefer să vorbesc despre tine decât despre lemn, Trudy. Spune-mi de ce nu ai terminat colegiul. Ai fost întotdeauna o fată deșteaptă. Mă gândeam c-o s-ajungi la conducerea NASA sau FBI la vârsta asta.

– M-am măritat. De fapt, am vrut să predau, dar Drew a vrut imediat un copil și după aceea a vrut să stau acasă și să-l cresc. Nu aveam nevoie de bani, așa că am făcut cum mi-a zis. Când fata a început școala, mi-am luat o slujbă de ajutor de învățătoare doar ca să nu mor de plictiseală, și asta fac de atunci. La cât ești de deștept, mă mir că nu conduci tu NASA sau măcar vreo țară din lumea a treia.

– Îmi place ce fac și unde locuiesc. Ce-ai face diferit dacă ai putea s-o iei de la început? a întrebat el.

M-am gândit la ce să-i răspund cale de un kilometru sau doi.

– Întâi de toate, nu cred că m-aș mai fi măritat, dar, dacă aș fi făcut-o, nu aș mai fi avut-o pe Crystal. Aș fi fost mai atentă la lucrurile din jurul meu. Nu știu. Tu ce ai fi făcut diferit?

– Nimic.

Probabil că aveam o expresie nedumerită pe față.

– Orice aș fi făcut diferit m-ar fi împiedicat din a fi unde am ajuns azi și sunt fericit că acum fac drumul ăsta cu tine.

Am zâmbit. Alan cânta despre faptul că nu poți renunța la dragoste, că dragostea e singurul lucru care ne face să mergem înainte.

– Ai de gând să răspunzi la comentariul meu? a întrebat Billy Lee.

– Scuze. Ascultam cântecul. Dacă aș putea să mă întorc în timp cu ce știu azi, aș petrece mai mult timp cu Gert și mai puțin cu cei care m-au dat la o parte.

El a dat din cap cu seriozitate.

- Eu cred că aş fi fost puţin mai îndrăzneţ.
- Deci, amândoi am fi făcut lucrurile diferit?
- Poate, atâta vreme cât n-ar fi schimbat cursul acestei zile, a zis el.

CD-ul s-a terminat, iar el mi-a întins încă o dată mapa. L-am ales pe bătrânul George Jones, şi l-am ascultat împreună, pe măsură ce maşina înainta de-a lungul drumului. Era unsprezece când am intrat în magazinul Neiman Marcus. Tânăra vânzătoare şi-a încreţit uşor nasul când s-a uitat la noi. Costumul ei negru ar fi putut fi unul dintre ale mele, dacă ar fi scotocit prin gunoaiele din Murray County, Oklahoma, când mi-a aruncat Drew hainele din şifonier.

- Vă pot ajuta? a întrebat ea prevăzătoare.

- Nu, doamnă, pot să găsesc şi singură ce caut, dar, dacă aţi putea să-mi păstraţi liberă o cabină de probă peste vreo treizeci de minute, aş aprecia, am zis eu.

Mă aşteptam ca Billy Lee să mormăie în barbă auzind de treizeci de minute, însă s-a mulţumit să zâmbească.

Vânzătoarea afişa o politeţe rece:

- Mă găsiţi chiar la raionul acesta. Veniţi la mine când sunteţi gata şi vă găsesc o cabină.

Nu mi-a oferit un zâmbet de o-să-fac-un-comision-de-o-mie-de-dolari, dar, pe de altă parte, nici nu şi-a dus batista la nas. Eu eram îmbrăcată cu o pereche de blugi care aveau o pată decolorată în jurul genunchilor, o bluză din tricot cu Donald Duck pe piept şi nişte tenişi albi şi pătaţi. Billy Lee purta salopeta lui obişnuită şi o cămaşă din batist. Dacă ne dădeai o furcă, ai fi zis că eram scoşi din tabloul lui Grant Wood¹.

Eu mi-am ales hainele, în vreme ce Billy Lee a stat în fotoliul din faţa cabinei de probă.

Am intrat în cabină cu o tonă de haine aruncate pe braţ şi nimic care să îmi vină bine. Am fost uşurată când vânzătoarea m-a întrebat de pe cealaltă parte a uşii dacă poate să-mi fie de ajutor.

- Mulţumesc mult, am spus eu. Tot ce am luat este prea mare. Port măsura 48 de zece ani. Au schimbat mărimile?

¹ Autoarea face aluzie la celebrul tablou *American Gothic*, 1930.

– Nu, din câte știu eu. Aruncați totul peste ușă și o să vă găsesec aceleași lucruri pe măsura 46.

Am început să arunc pe deasupra ușii un număr interminabil de rochii de trei sute de dolari și de costume. Aveam de gând să cumpăr un singur costum cu pantalon și poate două rochii pentru biserică, dar, oriunde mă uitam, ceva îmi atrăgea privirea – și nimic nu era negru.

– Mi-am luat libertatea de a vă aduce câteva articole în plus. Aveți un ten minunat și ochii atât de frumoși, la fel și părul, încât m-am gândit că v-ar sta bine în roșu mai mult ca sigur.

Eu am scos afară o mână și am prins vreo zece umerase. Era o tipă isteată. Lingușeala avea să-i aducă un comision gras pe ziua de azi.

– Ce măsură purtați la pantofi? Aș putea să mă uit de ceva care să se potrivească cu ținutele alese, ca să vă faceți o idee cum ar arăta.

Tocmai mă alesesem cu o consilieră personală de shopping. Mai avusesem și înainte, dar nu o apreciasem pe nici una până atunci.

– Ar fi minunat. 38.

Am ales o pereche de pantaloni roșii și o bluză asortată, o fustă drăguță, de vară, cu imprimeu floral, un jersey din bumbac cu mâneci scurte, culoarea mentei, un set bluză cu pantaloni trei sferturi galben aprins, două rochii de duminică și pantofi care să se potrivească fiecărei ținute.

Vânzătoarea a cărat mormanul de haine la casă și a tresărit ușor când am scos carnetul de cecuri.

– Cecurile acelea au fost eliberate în alt stat, așa că voi avea nevoie de un act de identitate.

Aproape că-i citeam gândurile. Credea că petrecuse două ore cu mine, iar acum urma să-i scriu un cec care putea să zădărnicească totul.

Mi-am deschis portofelul ca să-i arăt noul meu permis de conducere – cu părul scurt – și cardul bancar.

– Îmi dau seama că asta e o vânzare mare și că eu sunt din alt stat. Poți să suni la banca mea, dacă asta te ajută. N-aș vrea să-ți creez probleme.

Ea a înghițit cu greu, încercând să se hotărască dacă să mă ofenseze sau să riște.

Eu am zâmbit larg.

– Haide, sună. Numărul de telefon al băncii este trecut chiar acolo, cu litere mici.

A meritat să aștept fie și numai ca să-i văd expresia de pe față. După ce a închis telefonul, arăta de parcă i-ar fi venit să zburde de bucurie.

– Mulțumesc c-ați fost atât de înțelegătoare. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Numele meu este Desiree. Întrebați de mine data viitoare când veniți, a spus ea, aranjând cu grijă hainele în huse de protecție.

Billy Lee mi-a luat cumpărăturile și a așteptat să ieșim din mall înainte să înceapă să chicotească în barbă.

– Ce-i așa amuzant? Nu-ți place ce am cumpărat sau crezi c-am cheltuit prea mult?

– Îți stă minunat în hainele alea. Mi-a plăcut când ai ieșit și m-ai lăsat să te văd în ele. Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi dat dublu pe ele. Nu mi-ar păsa nici dacă nu aveai nevoie de ele și le-ai vrut doar dintr-o toană. Te-au făcut să zâmbești, deci au fost bani cheltuiți cu cap.

– Uau, am bălmăjit eu.

– A fost distractiv, a spus el.

– Distractiv? Ai stat acolo și m-ai așteptat să probez haine vreme de două ore și asta ți s-a părut distractiv? N-am mai întâlnit nici un alt bărbat care să aibă atâta răbdare.

– Nu e vorba de răbdare. Vrei să mai mergi undeva?

– Nu, am terminat. Dar tu? Vrei să mai mergi pe la vreun depozit sau vreun magazin cu materiale de construcții?

– Nu ne mai trebuie decât mult dizolvant de vopsea și șmirghel. Dar pe astea le găsim și în Tishomingo, nu are rost să le căram prin toată țara. Ți-e foame? Am putea să luăm niște burgeri sau să mergem unde vrei tu pentru prânz.

– Ce zici de bătrânul burger de la McDonald's și apoi să ne ducem la cazarea noastră? Ai făcut rezervare?

– Firește că am făcut, a răspuns el.

Capitolul 10

În afară de faptul că se lauda cu mai multe case cu două etaje în stare minunată, micul oraș Jefferson din Texas nu arată prea diferit de Tishomingo. Și totuși, mă simțeam ca un copil de șase ani după ce a mâncat prea multe dulciuri în ziua de Crăciun. Libertatea îmi curgea prin vene pe când încercam să cuprind cu ochii totul deodată.

Billy Lee a oprit furgoneta în fața unei case de dinainte de război, iar atunci am văzut ceva prin care Jefferson se distingea clar de Tishomingo. Pur și simplu mă treceau toate transpirațiile privind locul ăsta absolut superb. Eram sigură că îmi crescuse tensiunea cu două unități. Semnul de la intrare anunța *Pensiunea lui Scarlett O'Hardy*, dar arăta mai degrabă ca Tara lui Scarlett O'Hara. Citisem *Pe aripile vântului* când aveam cincisprezece ani, iar de atunci o recitisem în fiecare an. Era cartea mea preferată și, stând acolo pe veranda acelei replici a Tarei, mă simțeam de parcă aș fi fost într-un vis devenit realitate.

– E superbă! Putem să facem un tur? am întrebat eu în șoaptă.

Billy Lee a coborât din furgonetă și mi-a deschis ușa.

– Pentru tine am rezervat camera domnișoarei Scarlett. Eu o să stau în camera generalului.

– O să stăm aici? am întrebat eu cu răsuflarea tăiată.

– M-am gândit că o să-ți placă, dar mai avem și alte opțiuni.

– O, nu! Vreau să stau aici. Chiar vreau!

Am sărit din mașină și ne-am dus împreună pe verandă. Sentimentul de venerație care mă încerca era asemănător cu cel pe care

îl aveam când mă duceam duminică dimineața la biserică. Asta era Tara reconstruită. Spiritul lui Scarlett probabil trăia în pereții ăștia, împreună cu al lui Rhett Butler.

Nu mi-am murdărit tot tricoul de bale când am urcat pe verandă, dar ăsta era un miracol absolut. Dacă ar fi trebuit să vorbesc sau să stau în fața unui pluton de execuție, mi-aș fi acoperit ochii și mi-aș fi spus rugăciunea de pe urmă. Am fost întâmpinați de la ușă de un bărbat îmbrăcat în haine de majordom de dinainte de război, care ne-a luat bagajele și ne-a condus sus pe scări. În timp ce-l urmam, am observat draperiile de catifea exact cum avea domnișoara Ellen în salonul de la Tara.

Valetul a deschis larg ușile de la camera domnișoarei Scarlett și s-a dat la o parte. Billy Lee s-a sprijinit de cadrul ușii și m-a urmărit cu privirea cum mă fac de râs de una singură. Am chicotit ca o fetiță, dar nu-mi păsa nici dacă Mamie însăși s-ar fi ridicat din mormânt ca să mă dăscălească pentru că mă purtam necuviincios. Eram în mijlocul copiei fidele a dormitorului lui Scarlett!

– Cammie King a dormit aici acum mulți ani. A jucat-o pe Bonnie Blue în film, mi-a spus bărbatul.

– Îți place? m-a întrebat Billy Lee.

– Vai, Billy Lee, o ador! Este absolut minunată! Mă simt ca o frumusețe sudistă!

– Să vă conduc acum la camera dumneavoastră, i-a spus bărbatul lui Billy Lee.

Înainte să mai apuc să scot vreun cuvânt, cei doi au și dispărut și ușile au fost închise. Mi-am închis ochii și m-am întors încet. I-am deschis și am văzut o cameră plină de mobilă veche, inclusiv un pat cu tăblie elegantă, un *chaise longue* așezat la fereastră, corpuri de iluminat ca pe vremuri și o policioară din lemn de stejar deasupra șemineului. Pereții erau acoperiți cu tapet stacojiu, iar în baie era o cadă cu picioare în care ar fi putut încăpea și doi oameni odată.

Mi-am trecut mâna peste cuvertura de pe pat și m-am așezat pe *chaise longue*, urmărind preț de câteva momente cum asfințește soarele, cu dosul mâinii ridicat dramatic în dreptul frunții. Fiecare cuvânt care îmi trecea prin minte avea un puternic accent de Georgia.

Era ziua mea. Trecusem oficial de punctul maxim și nimeni nu-și adusese aminte, dar era în regulă. Tocmai promisem din întâmplare

cel mai grozav cadou din lumea întreagă. Într-o bună zi, aveam să-i spun lui Billy Lee ce făcuse pentru mine, dar asta nu avea să se întâmple prea curând. Voiam să mă bucur de fiecare minuțel petrecut în Jefferson, Texas, și să-mi fac amintiri pe care să le retrăiesc apoi iar și iar.

Mama obișnuia să spună că nu ratasem decât cu două zile să fiu o petardă¹. Mereu m-am întrebat cum ar fi fost dacă mă nașteam pe 4 iulie. Oare aş fi avut mai mult creier și curaj? M-am holbat la femeia din oglinda care atârna deasupra măsuței de toaletă. Păr închis la culoare și creț. Ochi verzi, deloc ieșiți din comun, cu niște riduri pe la colțuri. O față pătrătoasă cu buze pline. Eram surprinsă de cât de mult semănăm cu bunica. Nu era de mirare că mama ne confunda atunci când nu avea o zi bună.

Deși astăzi era ziua mea, până atunci nu mă gândisem la duzina obișnuită de trandafiri roșii trimiși de Drew într-o vază uriașă. Dacă m-aș fi dus s-o vizitez, mama m-ar fi luat drept noua îngrijitoare, venită să curețe toaletele. Nu mai avusese o zi bună de mult timp. Crystal nu-și aducea aminte de ziua mea decât dacă îi spuneam eu. După aceea, dădea fuga la bijuterie cu cardul tatălui ei. Aveam pe puțin șase pandantive din aur, gravate cu „Mama” pe diagonala unei inimi deschise. Rămăseseră toate în cutia de bijuterii din argint de pe măsuța de toaletă din casa lui Drew.

Oare Charity găsisse deja cutia? Își ținuse respirația, sperând să dea peste diamante și rubine, de vreme ce nestemata de pe urmă era oficial piatra zodiacului meu. Dacă o deschisese, nu găsisse decât lăntișoarele de aur inscripționate cu „Mama”, cumpărate pe ultima sută de metri, și inelul de logodnă pe care Drew mi-l dăduse cu șase luni înainte să facem anunțul oficial. Moștenisem inelul de logodnă al mamei lui, pe care el îl înlocuise cu o verighetă lată din aur atunci când ne căsătoriserăm. Înainte să împlinim un an de căsnicie, inelul de logodnă ajunsese în seiful de la bancă. Era unul dintre acele lucruri care erau „ale lui”.

Între timp, eu mă aflam în dormitorul domnișoarei Scarlett. Inima îmi plutea undeva la doi metri deasupra corpului, și nici că

¹ Aluzie la Ziua Independenței celebrată în Statele Unite prin focuri de artificii

mi-ar fi putut păsa mai puțin de trandafiri, de lăntișoare sau de orice altceva. Nimic nu putea să-mi șteargă sau să-mi diminueze bucuria acestei clipe. O bătaie în ușă m-a trezit înapoi la realitate. Am întredeschis-o și l-am văzut pe Billy Lee într-o pereche de pantaloni de doc, o cămașă albastră cu mâneci scurte care îi făcea ochii să strălucească, și pantofi eleganți. Părul lui de culoarea nisipului era pieptănat drept pe spate și mirosea dumnezeiește a after shave.

– Ne întâlnim jos la recepție peste jumătate de oră? Mă gândeam să mergem să luăm cina, a zis el.

Sunt sigură că expresia de pe fața mea era absolut șocată. Incapabilă să scot un cuvânt pentru a doua oară într-o singură oră, am dat din cap că da. Am făcut cel mai rapid duș din viața mea, promițându-mi că mai târziu aveam să fac unul care să dureze până când apa fierbinte devenea rece ca gheața. Am ales fusta înflorată și jerseyul din bumbac care îmi scotea ochii verzi în evidență, mi-am trecut o perie prin păr și m-am fardat discret. Nu m-am năpustit în jos pe scări, ci am coborât încet, dorindu-mi să fi fost îmbrăcată într-o rochie verde din catifea, cu jupon pe dedesubt, ba poate să am chiar și o umbreluță de soare și neapărat un puternic accent sudist. Nu arătam și nu vorbeam câtuși de puțin ca Scarlett O'Hara, dar îmi plăcea să cred că noua mea atitudine neînfricăată semăna cu a ei.

Recepția nu m-a dezamăgit. Cine o decorase, trebuie să fi studiat bine Tara și s-o fi îndrăgit mult. Billy Lee stătea într-unul dintre fotoliile din catifea roșie care flancau șemineul și s-a ridicat în picioare când m-a văzut. În seara aceea era chiar mai chipeș decât Rhett Butler și nu avea ochi decât pentru mine.

– Gata? m-a întrebat el.

– Unde mergem?

El m-a luat de braț.

– Să luăm cina. Sper că îți place mâncarea italienească. Acolo am făcut rezervarea.

– Îmi place la nebunie. Totul este atât de... am dat eu să spun, după care am observat trăsura trasă de cai care aștepta în față.

– M-am gândit că ți-ar plăcea să faci o călătorie înapoi în timp, a spus el și a zâmbit.

– Vai, Doamne! am exclamat cu respirația tăiată.

Vizitiul ne-a ținut ușa, iar Billy Lee m-a ajutat să urc. Nu mai eram Trudy Matthews; eram o frumusețe sudistă. Înaintând de-a lungul străduțelor pavate, am trecut pe lângă biserica episcopală creștină, un muzeu și câteva hoteluri, imaginându-mi că eram pe vremea de dinaintea Războiului Civil. Mi-am închipuit o epocă care oferea o perspectivă mult mai liniștită și mai tihnită asupra vieții. Vizitiul continua să ne povestească legendele și tradițiile fiecărui loc pe lângă care treceam. Nu aveam nevoie de un carnet ca să-mi notez fiecare cuvânt. Întreaga experiență mi se întipărea adânc în suflet și în minte.

Când trăsura a oprit în fața restaurantului italian din partea de vest a orașului, Billy Lee, întruchiparea desăvârșită a gentilomului sudist, mi-a întins mâna și m-a ajutat să cobor. Mi-a deschis ușa localului și mi-a tras scaunul de la masa noastră. A comandat o sticlă de vin vechi, iar eu am rămas uimită de abilitatea lui de a-i pronunța numele. Eu m-aș fi bâlbâit și mi s-ar fi împleticit limba în gură, iar chelnerul probabil că ne-ar fi adus Kool-Aid în loc de un vin roșu, cu gust fin, bogat și absolut încântător. Eu am ales friptură de vită cu parmezan. El și-a luat lasagna, și am vorbit despre diferențele dintre film și carte. Nu cunoșteam nici un bărbat care să fi citit *Pe aripile vântului*, așa că m-am simțit mai bine ca niciodată în toată viața mea.

De mai multe ori în timpul cinei m-am uitat pe fereastră la trăsura care ne aștepta. Nu eram departe de pensiune, iar o plimbare de seară ar fi fost plăcută, dar mai voiam o dată cu trăsura, ca să mă mai bucur de câteva minute din viața tihnită pe care o avusese Scarlett înainte de război.

– Nu pleacă nicăieri. Am închiriat-o pentru toată seara, mi-a spus el în cele din urmă.

Eu am zâmbit.

– Dacă asta e răsplata de fiecare dată când vine parchetarul, s-ar putea să-l angajez să lăcuiască câte ceva o dată pe săptămână.

– Deci, m-am descurcat bine, nu? Acum sunt sensibil, drăguț și mai cum?

– Pur și simplu grozav, am răspuns eu.

El a zâmbit larg.

– Hei, cuvântul ăsta îmi place cel mai mult dintre toate.

– În sfârșit, unul asupra căruia să fim amândoi de acord, l-am necăjit eu.

El și-a ridicat paharul de vin.

– Pentru Trudy, care e atât de frumoasă în noua ei ținută și cu noua ei frizură scurtă și creață.

Eu l-am ciocnit pe al meu de al lui.

– Mulțumesc, Billy Lee.

– Să comandăm un tiramisu la pachet, ca să ai ce mânca dacă ți se face foame la miezul nopții? a întrebat el.

– Scumpule, de obicei mănânc două porții la desert, dar acum n-o să-mi mai fie foame până mâine.

– Dacă vrei unul mai târziu, putem să comandăm la hotel.

Chelnerul ne-a adus nota la masă. Billy Lee a pus câteva bancnote înăuntrul suportului subțire și negru și i-a făcut semn chelnerului să păstreze restul.

Odată întorși la trăsură, i-a spus vizitiului să ne facă marele tur al orașului. Eu aș fi putut să-i fac cuiva marele tur al orașului Tishomingo în fix cinci minute. Într-o trăsură, poate că mi-ar fi luat cincisprezece, dar asta dacă am fi oprit la un moment dat caii, ca să ciugulească din tufe de trandafiri care ajungeau până pe trotuar ale lui Daisy Black.

Dar cu Jefferson era altă treabă. Vizitiul ne-a dus în partea de est a orașului, traversând un pod peste Big Cypress Bayou. Ne-a spus povestea acestuia, în vreme ce caii înaintau la trap. El vorbea, iar eu ascultam cu o ureche, mai degrabă lăsând cuvintele să-mi plutească prin creier. Istoria nu mi-a plăcut la fel de mult ca broaștele, greierii și alte creaturi ale nopții care cântau în cor o melodie care semăna cu „La mulți ani, Trudy“.

Râul avea un miros ciudat, nu ca pâraul Pennington din Tishomingo. Nici măcar în anul în care nivelul apei se ridicase atât de mult, încât au trebuit să închidă vechiul pod rabatabil de lemn, Pennington nu a mirosit cum mirosea Big Cypress.

– La ce te gândești? m-a întrebat Billy Lee.

– La vechiul pod rabatabil de peste pâraul Pennington când eram eu mică, am răspuns cu sinceritate.

El a chicotit.

– Eu te duc în marele tur al oraşului Jefferson, şi tu te gândeşti la vechiul pod rabatabil de acasă?

– Scuze. E atât de frumos, iar seara asta e atât de încântătoare. Ascultam cântecul greierilor şi al broaştelor şi m-a făcut să mă gândesc la casă. N-am vrut să...

El m-a bătut uşor pe mână, lăsând-o acolo, în loc să şi-o retragă.

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Mă gândeam să luăm o trăsură, ca să putem face asta şi în Tishomingo, în timp ce ascultăm cântecul greierilor şi al broaştelor. Vrei să cumpărăm una?

– Minţile luminate gândesc la fel, am zis eu şi i-am zâmbit.

Nu-mi dădusem până atunci seama că era cu mult mai înalt decât mine.

– Deci, îţi place micul meu oraş secret?

– Îl ador. Abia aştept să intru mâine în toate magazinele de antichităţi pe lângă care o să trecem.

– Ți-a spus cineva vreodată cât ești de amuzantă? De serioasă, de muncitoare. Gert avea dreptate. Ești cel mai bun lucru care i s-a întâmplat familiei ăsteia, a zis el.

Eu am făcut ochii atât de mari, încât cred că mi se întinseseră și ridurile.

– A spus Gert asta?

– Da, a spus-o, iar eu i-am dat dreptate. Dacă întâmpini o problemă, ești în stare să înveți să conduci un buldozer numai ca s-o poți îngropa.

– Ești sigur că ai înțeles bine despre care Trudy vorbea? am întrebat eu.

– Sunt mai mult decât sigur. Așa ai fost întotdeauna. Asta am admirat la tine încă de când eram copii. Prima amintire pe care o am cu tine e de la patru ani. Mama ta te-a adus la cină acasă la Gert. Iar Lonnie a captat atenția tuturor mâncând mazăre cu cuțitul.

– Îmi amintesc că stăteam pe veranda din spate și ne uitam la el cum mănâncă. Dar nu-mi mai aduc aminte cine era acolo cu mine.

– Marty, Betsy și eu. Ai spus că puteai să faci boabele de mazăre să stea și la tine pe cuțit. N-ai reușit decât lipindu-le. Marty și Betsy au râs de tine și te-au făcut prostuță. Mie mi s-a părut că erai tare isteță.

– Serios?

Mă uimea faptul că cineva putea folosi cuvântul *isteț* în aceeași propoziție cu mine.

Billy Lee își aducea aminte mai multe decât mine. Brusc, a devenit important să aflu mai multe.

– Povestește-mi despre tine.

– M-am născut în casa în care locuiesc și acum. Acolo am trăit toată viața mea. Am mers la aceeași școală ca tine treisprezece ani, apoi la universitatea de stat Murray și am locuit acasă. Mi-am luat diploma la Southeastern, în Durant, făcând naveta. La fel am făcut și cu masterul. Doctoratul nu l-am mai dat.

Billy Lee și-a descris viața în doar șase propoziții.

– Asta e tot?

– Nu vreau să vorbesc despre mai mult în seara asta, a răspuns el grav. Nu e ziua mea. E a ta. La mulți ani!

Eu eram în șoc.

– De unde ai știut că e ziua mea?

– Cred că a pomenit Gert odată.

Fața lui Billy Lee era suficient de roșie cât să strălucească în lumina felinarelor. Nu mai văzusem nicicând un bărbat să facă asta și nu mă puteam abține să nu mă holbez.

– Tot ea a pomenit că sunt obsedată de *Pe aripile vântului*? Billy Lee, ai făcut toate astea pentru mine că șteiai?

– Mă declar vinovat, a răspuns el.

– E cel mai drăguț lucru pe care l-a făcut cineva vreodată de ziua mea. Mulțumesc.

– Cu foarte mare plăcere, a șoptit el.

Clipele care au urmat au fost stânjenitoare. Era mai sensibil și mai atent decât orice bărbat pe care-l cunoscusem vreodată, iar eu amușisem. Știam că trebuia să spun ceva profund sau amuzant, dar nu-mi trecea nimic prin cap.

Din fericire, drumul cu trăsura s-a sfârșit, iar Billy Lee mi-a deschis portiera și m-a condus înăuntru. A venit cu mine până la etajul doi, unde mi-a făcut semn spre un fotoliu din răchită.

– Hai să ne așezăm și să vorbim.

M-am așezat și am bătut cu palma în locul gol de lângă mine.

– În regulă. Despre ce vrei să vorbim? Nu despre reamenajare în seara asta. Momentan, nici nu vreau să mă gândesc la lucru superior sau lăcuire semimată.

– Mi-ar plăcea să vorbim despre tine, de vreme ce e ziua ta, a spus el.

M-am simțit de parcă mi-ar fi pus o coroană pe cap.

– Dar, înainte de asta.... vreau să... așteaptă puțin aici, s-a bâlbâit el.

Apoi a țâșnit în picioare și a dispărut după colț.

Eu m-am aplecat în față și am zărit puțin din sala de mese unde urma să luăm micul dejun a doua zi. L-am simțit pe Billy Lee așezându-se înapoi lângă mine, așa că m-am întors și l-am privit. Ținea în mâini un cadou frumos împachetat.

– Pentru cea de-a patruzecăta ta aniversare. Fie ca toate aniversările care vor urma să fie mai bune decât cele care au trecut deja.

Prima mea reacție a fost să las frâu liber lacrimilor care mi se adunaseră în colțul ochilor, în așa fel încât să curgă nestingerite pe obraji. Însă el credea că pot învăța să conduc un buldozer doar ca să trec cu el peste problemele mele. Nu voiam să alung imaginea aceea și s-o înlocuiesc cu cea a unei femei de patruzeci de ani, plângăcioasă și sentimentale.

Cadoul era mult prea frumos ca să-l despachetez. Era ambalat într-o hârtie roșie și lucioasă, care se potrivea cu tapetul stacojiu de pe pereții din dormitorul domnișoarei Scarlett, și era legat cu o fundă mare din satin. L-am ținut în poală, neputând să-mi iau ochii de la el.

– Ai de gând să-l deschizi sau doar te uiți la el? a întrebat Billy Lee.

– E prea drăguț ca să-l stric.

– Dar n-o să afli niciodată ce-i în el dacă nu-l deschizi. Desfă-l frumos, dacă nu vrei să rupi hârtia.

– Nu râzi de mine?

El și-a scos briceagul din buzunar și a spus:

– Promit. Folosește-l ca să tai scotch-ul și să nu strici hârtia.

Am dezlegat cu grijă funda și am pus-o lângă mine. Briceagul era ascuțit și a tăiat direct prin banda adezivă. Când am dat hârtia de împachetat la o parte, țineam în mână un exemplar de colecție din *Pe aripile vântului*.

– Îți place? a întrebat el.

– Îl ador, am spus eu în șoaptă, lacrimile curgându-mi pe obraz.

Le-am șters cu o mână, cu cealaltă ținând cartea. Dă-l încolo de bulldozer! Aveam acum un exemplar vechi din cartea mea favorită. Puteam să și plâng, dacă asta voiam.

– Deschide-o, mi-a zis el.

Cu venerație, m-am uitat înăuntru și am văzut că era prima ediție a cărții, iar chiar acolo, în fața ochilor mei, era autograful lui Margaret Mitchell. Volumul era în perfectă stare, cu o supracopertă impecabilă. Publicat în 1936. Țineam în mână toate cele o mie și ceva de pagini și era numai a mea.

Să vorbești tare în prezența unei asemenea comori ar fi fost ceva vecin cu păcatul, așa că am șoptit:

– E prea prețioasă ca să fie atinsă de mâini omenești. O să-mi iau pentru ea o masă din aceea specială în camera de zi. Știi tu, una cu o vitrină din sticlă deasupra, ca să las cartea deschisă la pagina cu autograful s-o vadă musafirii, dar să fiu suficient de egoistă încât să nu o poată atinge nimeni în afară de mine.

– Ei bine, la mulți ani încă o dată. Măine ne așteaptă o zi mare. E un muzeu *Pe aripile vântului* chiar aici, la pensiune. Apoi facem turul hotelului bântuit și mergem la cumpărături.

– Nu poți pleca acum. Mai stai puțin cu mine, până îmi revin. Nu e încă miezul nopții, deci nu s-a terminat ziua mea.

– Dacă vrei, stau și până în zori, a replicat el.

– Ai grijă în ce te bagi, Billy Lee. Sunt copleșită de câte ai făcut pentru mine. Nu există cuvinte ca să-ți spun ce înseamnă pentru mine. Ziua ta când e? Vreau să-ți întorc surpriza.

M-am aplecat în fotoliu și l-am sărutat pe obraz.

– Deja ai făcut-o. Ziua mea a fost în ziua când a avut loc înmormântarea lui Gert și am crezut c-o să fie cea mai tristă din viața mea. S-a dovedit că a fost cel mai grozav cadou. O vecină și o prietenă nouă.

– Eu sunt cea norocoasă, am zis.

Când ceasul de la recepție a bătut ora douăsprezece, l-am lăsat în sfârșit să se întoarcă în camera lui, nu înainte să-l mai sărut o dată pe obraz, dorindu-mi să fi avut curajul să-l sărut de-adevăratelea. Dar prietenii și vecinii nu făceau asta. Pe lângă asta, eu eram

proaspăt divorțată și nu cred că trebuia să mă uit la Billy Lee ca la mai mult decât atât.

El și-a atins obrazul pe care-l sărutasem.

– M-am bucurat de ziua asta la fel de mult ca tine.

– Ar fi imposibil, i-am răspuns eu.

Capitolul 11

Abia se crăpase de ziuă când ne-am urcat în bătrâna camionetă a lui Billy Lee și am pornit-o spre est, spre terenul de fotbal, ca să vedem jocurile de artificii. De două ori a dat ocol prin parcare, neluând în seamă câteva locuri libere.

– Uite unul chiar acolo, i-am arătat eu. Dacă nu parchezi mai repede, o să ratăm tot spectacolul.

– Dar nu poți să vezi artificiile de aici. Caut un loc bun, de unde să nu ratezi nimic, iar eu vreau să aud și imnul național.

– Nu e nevoie să ne uităm de aici. Mergem în tribune. Sau până în centrul terenului, dacă putem.

Billy Lee a parcat și m-a privit lung o vreme.

– Ești sigură de asta, Trudy?

– Pregătește buldozerul ăla. E timpul să facem niște excavări, am zis eu cu inima ușoară.

Mai rămăseseră libere câteva locuri în față stânga și pe mijloc, așa că am urcat în tribune și le-am revendicat. Billy Lee purta un tricou cu dungi albe și roșii pe sub salopetă, arătând ca un patriot adevărat în ochii mei. Eu dădusem peste un tricou de-al mătușii Gert decorat cu steagul american făcut din paiete – majoritatea dintre ele fiind încă la locul lor – care să meargă cu blugii mei decolorați, pe care a trebuit să-i rulez de două ori în talie.

Am ascultat imnul național, un poem scris de un localnic, apoi o rugăciune rostită de un preot. După rugăciune, Marty și Betsy s-au așezat în spatele meu. Daisy Black și fiica ei s-au pus la dreapta

mea. M-am prefăcut că nici una dintre ele nu era acolo. Poate dacă nu recunoșteam că le văd și nu simțeam mirosul de fum emanat de Marty, aveau să dispară toate.

N-a funcționat.

Daisy mi-a dat un cot.

– Am auzit că faci treabă bună cu casa lui Gert.

– Da, facem treabă bună, am zis eu.

– Am auzit că Billy Lee te ajută. Ce știe băiatul ăla de reamenajare?

Nu l-am văzut să muncească o zi în viața lui.

– Billy Lee e bărbat în toată firea, nu un băiat, și chiar se pricepe la tâmplărie, madam Daisy, am șoptit eu.

Billy Lee m-a întrebat încetișor:

– Probleme?

– Madam Daisy îmi admira buldozerul.

– Buldozer? Nu știam că ți-ai cumpărat un buldozer. Ce-o să faci cu o mașinărie atât de mare? a întrebat Daisy.

Eu și Billy Lee am început amândoi să chicotim.

– Deci, ți-a venit în sfârșit mintea la cap și ai hotărât să demolezi locul ăla cu buldozerul? a întrebat și Marty din spatele meu.

Mama obișnuia să spună că o doamnă adevărată nu lasă nicio dată să se vadă atunci când cineva o enervează; altfel e ca și cum ar renunța la puterea ei și la coroană. Coroana mea își pierduse puțin din strălucire, dar nu aveam de gând s-o dau pe mâna lui Marty sau a lui Betsy. Era Ziua Independenței: eram liberă. Puteam spune orice voiam și puteam trăi oricum doream. Și mai aveam și un exemplar cu autograf din *Pe aripile vântului*, prima ediție.

– Nu, nu mă gândesc să demolez casa. Plănuiesc să locuiesc în ea. Eu și Billy Lee lucrăm la refinisarea fiecărei piese din lemn de acolo. Este tare distractiv.

– Deci, ai scotocit prin gunoaie după alți prieteni de când te-ai despărțit de Drew? a spus Betsy.

Ea și Marty au început să râdă de parcă ar fi fost cea mai tare glumă care să stârnească vâlvă pe internet. L-am simțit pe Billy Lee crispându-se, lucru care m-a lovit ca un fulger. Știa că o să ne iasă vorbe dacă mergeam împreună să vedem artificiiile. Țsta fusese

motivul pentru care ținuse să le vedem din mașină. Punct pentru Billy Lee. Minus unul pentru bătrâna și isteța Trudy.

Am afișat un zâmbet larg, nu diferit de cel al unui copil de clasa a doua când este rugat de fotografu școlii să zâmbească la poza de album, și am zis:

– O, nu, Betsy, singurele lucruri pe care le găsesc când scormonesc prin gunoaie sunt rudele cu gura mare.

Billy Lee a oftat ușurat și a spus:

– Te descurci grozav cu echipamentul de mare tonaj, domnișoară Trudy.

– Mulțumesc.

– Mă gândeam că ți-a trecut nebunia de-acum, a spus Marty.

– Sunt sigură că n-o să-mi mai treacă, i-am zis eu, în timp ce primele artificii au luminat cerul.

– Ei bine, stai departe de mine până îți trece, a făcut Marty.

– Eu am ajuns prima aici. Dacă nu vrei să stai lângă mine în starea asta, poate ar fi mai bine să nu-mi intri în spațiul personal.

Ea a sărit în sus și a apucat-o pe Betsy de braț. Au început să coboare furtunos scările tribunei, tocmai când o izbucnire roșatică a aprins cerul.

– Sunt verișoarele tale! Trebuie să te împaci cu ele, nu să-i iei apărarea unui bărbat care nici nu poate păstra o slujbă, m-a muștruluit Daisy.

– Vai, madam Daisy, v-ați apucat să aruncați cu pietre din casa dumneavoastră de sticlă? am întrebat eu, cu ochii mari și cu o expresie inocentă pe față.

I-am închis gura, așa că s-a uitat la focul de artificii fără să mai scoată un cuvânt.

Billy Lee, m-am gândit eu, a muncit mai din greu decât alți bărbați. Era la mine toată ziua, după care intra în monstruoșitatea aia de atelier din spatele casei lui. În timp ce urmăream explozia artificiilor, mă întrebam ce se petrecea în clădirea aia. Orice ar fi fost, probabil că aducea bani buni, pentru că acea carte pe care mi-o dăruise de ziua mea nu era ceva ce găseai la reducere în magazinul de chilipiruri. Singura oară când am verificat pe site-urile de

cărți rare prețul ediției mele princeps din *Pe aripile vântului*, am rămas mască.

După jocurile de artificii, ne-am dus acasă, am stat în verandă și am băut cola rece direct din cutie. Ultimele trei zile fuseseră ca o poveste și pe tot drumul de întoarcere am discutat, fără să ne contrazicem măcar o dată, despre fantoma din hotelul bântuit, despre prețul cuverturilor din magazinele de antichități de pe strada principală a orașului, ba chiar și despre următorul pas al proiectului nostru de reamenajare. Eu și Billy Lee deveniserăm cei mai buni prieteni și ne bucuram să stăm pe verandă unul în compania celuilalt, ascultând cântecul broaștelor și al greierilor din partea noastră de lume. Nu sunau la fel ca verii lor din mlaștină, însă concertul era minunat.

– Te bucuri să fii acasă? m-a întrebat el.

– M-am simțit minunat. Au fost trei zile de nedescris, dar ieri, cu cât ne apropiam mai mult de casă, cu atât mai nerăbdătoare eram. Stând aici, tocmai mi-am dat seama că bătrâna asta de casă mi-a devenit cămin. Îmi dă sentimentul acela cald, încrezător, despre care am citit în romanele mele groase de dragoste.

– Ăsta e motivul pentru care locuiesc alături. Nu ai nevoie de ceva mai mare și e acasă. M-am simțit foarte bine să împart Jeffersonul cu tine, Trudy.

– Pentru mine a fost mai mult decât minunat, Billy Lee.

El și-a aruncat cutia de suc la coșul de gunoi.

– Trei puncte pentru tine.

– A lovit fundul. Săptămâna trecută ar fi făcut mai mult zgomot lovind celelalte doze de acolo.

– Poftim?

Dar apoi mi-am adus aminte de cutiile pe care le legasem de spatele mașinii lui Drew.

– Ai uitat de răzbunare? m-a întrebat el.

– Cred că da.

– Asta e bine. Atunci, ne vedem mâine-dimineață?

– O să fiu trează și gata de lucru. Mai ales acum, când am văzut ce zace pe sub toată urâtenia aia.

El mi-a lăsat un sărut scurt pe obraz și mi-a spus:

– Noapte bună, Trudy.

L-am auzit fluierând în drum spre casă, în timp ce eu îmi țineam mâna pe obraz ca să mă conving că era la fel de cald pe cât se simțise.

Mama avea o zi bună când m-am dus s-o vizitez la azil în seara următoare. Făcusem un duș și mă îmbrăcasem cu noul costum pe care mi-l cumpărasem din Jefferson, ca să nu-i fie rușine cu mine. S-a ridicat din balansoar, de unde urmărea o reluare din *Golden Girls*, și mi-a zâmbit:

– Trudy, mă bucur să te văd. Ai petrecut frumos de ziua ta? Îmi pare rău că nu te-am scos în oraș să luăm prânzul.

Nu am observat-o pe Lessie care stătea deoparte decât atunci când mi-a șoptit la ureche la plecare:

– În ultimele trei zile a crezut că are cinci ani. S-a jucat cu păpușile și a cântat cântece de copii. Doar de o oră a început să se simtă mai bine.

Eu am dat din cap și am mimat cu buzele un „mulțumesc”

– Deci? a întrebat mama.

– O, mamă, am avut o zi de naștere nemaipomenită. Hai să-ți povestesc.

Am tras un scaun pliant, i-am luat mâna într-a mea și i-am spus tot, chiar și despre carte.

– Ei bine, presupun că, de vreme ce e o carte veche, nu e necuviincios s-o păstrezi. Pe de altă parte, dacă ar fi fost un obiect personal, ca, de exemplu, ceva de îmbrăcat, mă tem că ar fi trebuit să-l refuzi, a spus ea serioasă.

– Ai mare dreptate, mamă. Îți amintești ceva despre rudele lui Billy Lee?

Ea m-a bătut ușor pe mână și mi-a ridicat bărbia.

– Firește că-mi amintesc, Trudy. De când mă știu, au locuit chiar lângă bunica Molly și lângă mătușa Gert. Cei mai buni vecini din lume. Au avut o fiică pe nume Wilma, era cu vreo doi ani mai mare decât mine. Era foarte, foarte deșteaptă, dar cam înceată în orice altă privință. Îi venea ușor să învețe din cărți, dar venise târziu în viața lor și era...

– Tocilară? am întrebat eu, când am văzut că mama nu-și găsea cuvintele.

Mi-am ținut respirația, temându-mă că avea să alunece din nou în negura cenușie.

Ea și-a împreunat sprâncenele ca și cum s-ar fi chinuit să-și amintească.

– Așa i-ai fi spus dacă era pe vremea ta. Pe vremea noastră, era doar ciudată. Oricum, locuiau în căsuța de lângă cea a lui Gert. Parcă mi-ai spus că ți-a lăsat-o ție, nu-i așa? Mă bucur. Ai nevoie de un loc al tău, iar asta a fost o casă bună, chiar dacă e veche. O poți face să fie frumoasă din nou, dar o să necesite multă muncă. Ai slăbit? Arăți mai subțire.

– Da, mamă, am mai slăbit. Îmi vorbeai despre Wilma Tucker.

Ea a încuviințat din cap și a reluat:

– A, da. Wilma era una dintre acele fete care nu a avut niciodată o întâlnire. Nu era o fată foarte corpolentă, dar se îmbrăca complet aiurea. Purta pulovere de bunicuță, iar părul și-l prindea într-un coc în mijlocul capului, la fel ca maică-sa. Restul fetelor aveau frizuri scurte și drăguțe, dar nu și Wilma. A absolvit liceul înaintea mea, și o vedeam deseori prin oraș cu mama ei sau la biserică. Cam asta e tot.

Simțeam că-mi ascundea ceva.

– Și când s-a măritat?

Mama și-a coborât vocea până la o șoaptă:

– S-a măritat cu un șofer de camion, care a murit, după care s-a născut Billy Lee. Majoritatea dintre noi nici nu au știut că era însărcinată până când nu l-a născut.

Și-a dat părul pe spate cu mâinile.

– Acum că privesc în urmă, parc-o și văd: într-o zi era slabă ca o scândură, purtând rochii care atârnav pe ea, în următoarea ținea în brațe un bebeluș. Când Billy Lee avea vreo doi ani, ea s-a îmbolnăvit și a murit. Băiatul a fost crescut de bunici. Au murit la distanță de un an unul de celălalt când el era la colegiu. A continuat să locuiască în casa aia. E o persoană cam retrasă, dar nu deranjează pe nimeni. Gert spunea că e cel mai bun vecin pe care-l poate avea cineva.

Trebuia să aflu mai multe.

– De ce Billy Lee a luat numele de fată al Wilmei?

– Nu știu. Bănuiesc că, după moartea șoferului de camion, ea a decis să-și ia înapoi numele de fată, Billy Lee ajungând astfel un

Tucker. E un om bun, doar că e ciudat, ca mama lui. Ți-a dovedit-o de ziua ta. Cine i-ar da unei fete o carte veche drept cadou aniversar? Ar fi trebuit să-ți ia un buchet de flori.

Am cumpănit înainte să deschid gura, pentru că mi-era teamă că orice semn de iritare a mea putea s-o dea peste cap.

– Mi-a plăcut cartea.

– Mă bucur. Meritai o zi de naștere frumoasă. Ți-am spus că Marty a trecut azi pe la mine? Era tare contrariată că te-a văzut la spectacolul de artificii împreună cu Billy Lee. A spus că tot orașul vorbește despre tine, cum că l-ai fi lăsat pe Drew pentru el.

– Mamă, chiar nu-mi pasă ce zice lumea. Nu trebuie să trăiesc decât cu mine și cu ce e în inima mea.

– Atunci mă bucur, a spus ea. Mi-aș fi dorit să gândești la fel și când te-ai măritat. Ce naiba te-a făcut să te schimbi așa?

– La înmormântarea lui Gert, episodul din toaleta femeilor, când am tras cu urechea la ce spuneau Marty și Betsy despre toate femeile cu care s-a culcat Drew. Ți-aduci aminte? Ți-am povestit.

Ea m-a strâns în brațe.

– Amândouă se comportă exact ca tații lor vrednici de milă. Acum, povestește-mi despre casă. Când putem să mergem s-o vedem?

– Chiar acum, mamă. Putem merge chiar în clipa asta. Trecem pe la Dairy Queen să luăm niște înghețată. Vrei?

– Mi-ar plăcea la nebunie. Trebuie să mă schimb?

Purta niște pantaloni largi și o cămașă în carouri, portocaliu cu alb. Era îngrijit pieptănată, iar pantofii îi erau fără pată, dar, chiar și așa, am măsurat-o din cap până în picioare.

– Arăți minunat exact așa cum ești. Ai vrea să trecem și pe la vechea ta casă?

– Aș vrea, dar după ce o vedem pe a ta. Vreau să văd cu ochii mei dacă podelele alea strălucesc la fel ca pe vremea când eram doar o fetiță.

Am condus-o direct la casă, temându-mă ca nu cumva Alzheimer-ul să pună din nou stăpânire pe ea înainte să apuce să vadă podelele. Când a intrat, a bătut din palme.

– Arată exact cum arătau când bunica Molly locuia aici!

Eu pluteam deja în al nouălea cer.

Ea s-a așezat în balansoarul din sufragerie.

– În regulă, mai spune-mi o dată, când te-ai mutat aici? Mai uit câteodată, știi.

– După ce a murit mătușa Gert. M-am mutat chiar în ziua înmormântării ei. O să mai dureze un an sau chiar mai bine până când va fi gata cu totul, dar am timp berechet. Nu cred că mă întorc la școală în toamnă.

– Din câte văd eu, ai cu ce să te ții ocupată aici. N-ar mai fi nevoie să lucrezi în altă parte. Cu divorțul ești în regulă?

Mi-a luat fața în mâini și m-a privit drept în ochi, așa cum făcea când eram mică și voia să afle adevărul de la mine.

– De fiecare dată când mă întâlneam cu un băiat și apoi ne despărțeam, îmi spuneai să nu stau supărată mai mult de o zi. Am fost supărată multă vreme, apoi furioasă vreo două săptămâni. Dar acum, aproape că nici nu mă mai gândesc la Drew. Seamănă din ce în ce mai puțin cu bărbatul alături de care am trăit douăzeci de ani.

Ea m-a sărutat pe obraz.

– Asta e foarte bine. Mă bucur. Mi-ar plăcea să te văd din nou căsătorită, dar ai grijă cu cine te întâlnești. Dacă simți că nu e în regulă, pune punct.

– Mamă, chiar nu-mi mai arde de căsătorie. Uite ce i-a făcut Lonnie lui Gert și uite ce mi-a făcut Drew mie. Am avut încredere în ei, iar ei ne-au frânt inimile.

– Te-ai ales cu Crystal din treaba asta, deci n-a fost totul numai rău. Nu-ți rata șansa la fericire. Fii înțeleaptă, mi-a spus ea.

Am dat o raită prin casă, după care ne-am dus la Dairy Queen. Mama a vrut o *banana split*, după care am făcut o plimbare lungă cu mașina. Se însera când ne-am întors la azil. Mergeam pe hol spre camera ei, când s-a oprit brusc și mi-a cercetat chipul:

– Trudy, mi se întâmplă uneori să uit chestii. Sper ca ziua de azi s-o țin minte pentru multă vreme. M-am bucurat așa mult s-o petrec cu tine.

Am îmbrățișat-o strâns. Nu voiam ca ziua aceea să se sfârșească.

– Te iubesc, mamă.

– Eu te-am iubit toată viața. Acum sunt obosită și vreau să mă culc, așa că te poți duce acasă să te odihnești și tu.

– Ce zici dacă mai stau puțin, până când adormi? Așa, dacă-ți mai amintești ceva ce vrei să-mi spui, o să fiu aici.

Am rămas cu ea până a adormit, dar nu mi-a mai spus nimic.

L-am găsit pe Billy Lee pe verandă, când am intrat pe alee. Și-a scuturat pantalonii, dar tot arăta ca și cum ar fi trecut printr-o tornadă de rumeguș. A ridicat o doză transpirată de cola, pe care am luat-o fără să ezit. Dacă se făcea mai cald de atât, diavolul avea să-și mute cazanul în Tishomingo.

– Cum a fost vizita la mama ta?

– A avut o zi bună. O prețuiesc pe fiecare în parte atunci când mă recunoaște.

Mi-am trecut doza rece pe frunte și față, înainte să o deschid și să iau prima gură de spumă răcoroasă.

El a sorbit dintr-a lui.

– Mă bucur că a avut o zi bună.

– Tu ce ai făcut în seara asta?

– Am lucrat în atelierul meu. Zugravii vin mâine, ca să se apuce de decapat și de vopsit. Ești sigură că vrei exteriorul casei galben? E ultima șansă să te răzgândești.

Am încuviințat din cap.

– Cât mai galben posibil, fără pereți laterali de plastic, mulțumesc. Crezi că reușesc să salveze toate ornamentele?

– Ce nu reușesc, fac eu o replică. O să le dea jos ca să le curețe. O să dureze ceva, dar vor arăta mai bine. Vrei să continui cu dormitorul lui Lonnie?

– Cred că am putea face și asta. Îmi dă fiori.

Billy Lee și-a așezat doza goală pe verandă.

– Lonnie a murit, nu mai e. Fantomele nu locuiesc în case.

– De ce nu? În hotelul bântuit din Jefferson e una. Dacă e acolo, de ce n-ar fi și în dormitorul lui Lonnie?

Billy Lee a chicotit. Îmi plăceau momentele când râdea la fel de mult ca zilele bune ale mamei. Era destul de sobru din fire. Poate de asta îl considerau oamenii ciudat. Îmi venea să reduc distanța dintre noi și să-l sărut. Am clipit de vreo zece ori ca să-mi alung din minte nebunia asta. La ce mă gândeam? Billy Lee Tucker era prietenul meu, iar un singur sărut ar fi putut să-l sperie și să distrugă prietenia noastră.

– Ți-e vreodată dor de mama ta?

M-am gândit că era o întrebare bună, neutră, care să-mi alunge gândul de la buzele lui.

El și-a întors privirea și mi-am dorit să pot să-mi retrag cuvintele.

– N-am cunoscut-o. A murit când eram mic. Bunicii m-au adoptat și m-au crescut ca pe copilul lor. Nici pe tata nu l-am cunoscut. A murit înainte să mă nasc eu. El și mama au fost căsătoriți doar câteva săptămâni. De bunica îmi e dor așa cum ți-ar fi dor de o mamă.

Am schimbat subiectul.

– Câteodată îmi fac griji că o să am și eu Alzheimer.

– Trudy, nu-ți face griji pentru ziua de mâine și nici nu lăsa trecutul să-ți strice ziua de azi. Dacă o să ai Alzheimer, ne vom ocupa de situație la momentul respectiv. Nu-ți bate capul cu asta azi.

– Ai dreptate, Billy Lee. Viața e prea scurtă ca să-ți faci griji.

Nu mi-a scăpat faptul că a spus „noi”. Îmi promitea că îmi va fi alături la bine și la greu, iar eu apreciam asta.

– Mai bine am încheia pe ziua de azi. Instalatori, zidari, zugravi... mâine o să mișune cu toții prin casă ca să curețe lemnul și să se apuce de altă cameră. Măcar poți vedea cum au ieșit scările și palierul, ca să-ți faci o idee.

– Ne vedem dimineață, atunci, am spus eu.

N-a mai fluierat în seara aceea, iar mie deja îmi lipsea acest lucru.

Capitolul 12

În dimineața aceea, am descuiat lacătul de la camera unchiului Lonnie. Dacă auzeam fie și un foșnet ușor al perdelelor vechi din dantelă sau un scârțâit al arcurilor patului, aș fi luat-o la sănătoasa spre casa lui Billy Lee. Însă nu era nici o fantomă în încăpere, iar o fâșie de portocaliu se strecura prin perdelele din dantelă. Am coborât la bucătărie și mi-am făcut un ibric de cafea. Stând la masa din bucătărie, cu o cană de cafea neagră într-o mână și cu o felie de pâine prăjită în cealaltă, am răsfoit niște reviste. Venise timpul să mă gândesc la mobilă.

Când eram mai tânără, în reviste găseai poze superbe cu interioare de case. Acum, în fiecare revistă nu găseai decât cum să faci un bărbat fericit: am trecut și eu prin asta, mulțumesc, nu merge pe termen lung. Patruzeci și nouă de feluri de a pierde în greutate: apucă-te de reamenajat o casă veche și o să fii prea obosită ca să mai poți mânca. Zeci de teste ca să vezi dacă erai compatibilă cu bărbatul visurilor tale: n-aveam unul. Momentan, Billy Lee Tucker era singurul meu prieten.

Vorbești de lup, și lupul la ușă. Billy Lee și-a băgat capul pe ușa din spate.

– Te-ai trezit devreme azi. Nu ți-e rău, nu?

Eu am scuturat din cap.

– Nu, doar încerc să mă hotărâsc ce să fac cu dormitorul meu. E atât de drăguț, nu mă pot hotărî ce să pun acolo, iar revistele astea nu mă ajută deloc. Toarnă-ți cafea și ajută-mă să iau niște decizii.

Nici măcar nu știu de unde să încep ca să găsesc ceva bun care să se potrivească acolo.

– Eu... eu... s-a bâlbâit el. Ei bine... vreau să-ți arăt ceva înainte să ajungă muncitorii.

– Iar ești drăguț cu mine.

– Ba nu. Mi-e teamă numai să nu fii tu drăguță și să spui că-ți place ce o să-ți arăt, chiar dacă nu o să fie așa, doar pentru că suntem prieteni.

– Am trecut de faza asta. Dacă nu-mi place, o să-ți spun.

– Promiți?

– Ai cuvântul meu.

– Atunci, urmează-mă. Și adu-ți aminte de promisiunea făcută.

Mi-am îndesat picioarele într-o pereche de papuci din plastic de după ușă și l-am urmat de-a lungul curții, am trecut prin gard și am ajuns în curtea lui. Fusesem invitată să pătrund în sanctuar. Nu cred că mai era cineva în oraș care să fi fost în casa lui Billy Lee. Când eram copii, el fusese cel care venea în curtea mătușii Gert.

Dar nu a intrat în casă, ci a luat-o la stânga până când a ajuns în dreptul aleii cu pietriș, îndreptându-se spre clădirile metalice mari, înșirate de-a lungul șirului de copaci de la capătul proprietății lui. Am alungat gândul că poate îmi pregătise un mic dejun cu biscuiți și sos.

A scos o telecomandă din buzunar, a deschis una dintre ușile acelea duble uriașe și s-a dat la o parte, ca să mă lase pe mine să intru prima. Era oare locul unde vreo organizație secretă sacrifică divorțatele de patruzeci de ani vreunui zeu păgân? De asta să fi fost atât de drăguț cu mine de ziua mea? Ca ultima dorință a unui condamnat la moarte, mi se oferiseră două zile minunate, înainte să fiu întinsă pe un altar de piatră și focul să-mi cuprindă trupul grăsuț.

Dacă mi-aș fi dat seama că eram oaspetele de onoare, m-aș fi îmbrăcat mai frumos. Poate că mi-aș fi pus costumul pe care-l cum-părasem în Dallas. Dar nu aveam timp să dau fuga acasă și să mă schimb. Billy Lee și amicii lui în salopetă vor trebui să mă ia așa cum eram. Cu părul, o claie încâlcită de bucle, cu blugi strâmți și pătați de vopsea și cu o cămașă care arăta ca și cum nu mai fusese purtată de pe vremea când Noe s-a târât afară din arcă.

M-am oprit brusc și am căscat larg ochii la cea mai mare motocicletă Harley pe care o văzusem vreodată. Nu mi-l închipuiam pe chestia aia, cu atât mai mult plimbându-se cu ea prin oraș.

– E a ta? am întrebat eu.

El s-a oprit și m-a lăsat s-o admir.

– Da, e a mea. Vrei să dai o tură?

Am întins mâna s-o ating, apoi mi-am retras-o.

– N-am fost niciodată pe o motocicletă, dar întotdeauna mi-am închipuit că trebuie să fie distractiv.

– Poți s-o atingi, Trudy. N-o să-i iei vopseaua dacă pui mâna. Putem să mergem la o plimbare oricând vrei, dar nu asta voiam să-ți arăt.

Eu m-am uitat în jur ca să văd dacă nu cumva era vreun Mercedes parcat undeva în spațiul în care abia intraserăm. Nu am văzut decât câteva uși și un perete de sticlă care delimita un oficiu în care se găseau un calculator, mai multe dulapuri, un birou uriaș și două scaune din piele.

– Ce e aici? am întrebat eu.

– Treaba mea.

– Vai, te rog să mă scuzi, am replicat eu.

– Nu, nu am vrut să zic că e treaba mea, și nu a ta. Ci literalmente, treaba mea: cu asta mă ocup eu, Trudy. Aici e firma Mobilă la Comandă Tucker. De aici îmi desfășor afacerea.

– Faci mobilă? De cât timp?

– De cincisprezece ani. După ce mi-am luat diploma, mi-am dat seama că îmi place mult să fac mobilă. Bunicul avea o poliță bunicică de asigurare de viață și nu mi s-a părut corect să o irosc, dar mi-am permis să-mi iau liber un an înainte să decid ce să fac cu viața mea. Unul dintre profesorii mei mi-a comandat câteva piese de mobilier și așa s-a răspândit vestea.

– Sunt uimită.

– Oricum, ai spus că îți dorești un pat dublu, cu tăblii curbate pentru noul tău dormitor, așa că înainte să te duci la magazinul de mobilă...

– Billy Lee, te oferi cumva să-mi faci un set special pentru dormitor? Asta ar fi minunat! Eu n-aș fi irosit atâta timp și energie și...

El a deschis ușa din stânga mea și a aprins lumina. Mie mi s-a tăiat răsuflarea. În fața mea se afla cel mai superb set de dormitor pe care-l văzusem vreodată. Nu-mi păsa nici dacă ar fi trebuit să vând toate bijuteriile mătușii Gert acelui bărbat din Oklahoma City. Trebuia să-l am.

– Poți să-mi faci și mie unul exact la fel? am șoptit.

Să vorbesc cu glas tare în prezența unei asemenea splendori ar fi fost un sacrilegiu mai mare decât a lua numele Domnului în deșert.

– Nu, eu nu fac decât piese unicat. De-asta se numește mobilă la comandă, a răspuns el.

Nu puteam să-mi dezlipesc ochii de pe minunatul pat dublu cu tăblii curbate, de pe șifonierul cu zece sertare, cu dulăpioare separate, de pe scrinul la culoare și de pe noptiere, și nici de pe comoda înaltă și îngustă pentru lenjerie. Toate erau mult prea frumoase chiar și pentru Casa Albă. De ce mă adusesese aici ca să-mi arate întruchiparea visurilor mele, dacă nu avea de gând să-mi facă și mie un set la fel? N-am mai ținut cont de porunca de a nu pofti la nimic din ce avea aproapele meu. Dar aici nu era vorba despre măgarul vecinului despre care ne vorbea Biblia, ci despre un set de dormitor.

– Billy Lee, îmi vine să te strâng de gât, am îngăimat eu. De ce m-ai adus aici ca să-mi arăți ceva ce nu pot avea?

– N-am spus asta. Am spus că nu-ți pot face altul la fel, Trudy. Dacă îl vrei pe ăsta, e al tău.

M-am năpustit să-l îmbrățișez strâns și abia m-am stăpânit să nu-l sărut pasional pe buze.

– Aș fi în stare să fac și un pact cu diavolul ca să pun mâna pe el. Cât costă? Îți scriu un cec cum ajung înapoi acasă.

– Nu-l poți cumpăra. S-a plătit deja pentru el. Gert a spus să te ajut cu casa. Asta face parte din învoială.

– Dumnezeu nu are atâția bani, am protestat eu.

El a râs în sfârșit.

– Dumnezeu nu are nevoie de bani. Deci, îți place?

– Da, îmi place. Chiar îmi doresc din tot sufletul să am setul ăsta și vreau să mai faci și altele. Vreau să-mi umplu casa cu mobila făcută de tine.

– Serios?

– Pe cuvântul meu.

– Bun. Așa nu va trebui să restitui nimic din banii lui Gert. Aș putea să-i rog pe zugravi să mă ajute să-l mut astăzi. Probabil c-o să găsești o saltea bună și o somieră la magazinul de mobilă de aici, din oraș.

– Da, da, da, am îngânat eu, în timp ce-mi treceam mâinile peste piesele de mobilier.

– Am măsurat spațiul pentru șifonier și pentru comodă și o să-ți mai rămână puțin în colțul de lângă fereastră. M-am gândit că acolo ar încăpea numai bine scrinul.

– Billy Lee, ești un adevărat artist. Următorul lucru despre care o să discutăm o să fie biroul meu. Dar asta n-o să te rețină de la celelalte treburi ale tale?

– Nu, bucuria de a avea afacerea ta este că-ți poți lua un an sabbatic oricând vrei. Cam atât o să ia ca să terminăm cu reamenajatul. Ești gata pentru micul dejun? Am putea face omletă dacă ai ouă și niște pâine prăjită.

Mi-era foame, dar nu-mi venea să-mi părăsesc noua mea mobilă. Aș fi vrut să rămân acolo până când avea să fie mutată în dormitorul meu, apoi să-mi petrec restul zilei admirând-o.

– Sunt o grămadă de ouă. Vrei și niște biscuiți sărați cu sos la omletă, în loc de pâine prăjită?

El a zâmbit larg, iar mie chiar mi-a venit să-l sărut. În schimb, am luat-o înainte prin gardul viu până în bucătăria mea, unde am preparat micul dejun împreună. El a prăjit niște cârnați într-o tigaie de fier, în vreme ce eu am pregătit biscuiții. Ne-am hotărât asupra ouălor jumări, în loc de omletă. Parcă îmi citea gândurile când eram în bucătărie. Dacă aveam nevoie de o lingură, mi-o întindea înainte să i-o cer. Eu am topit untul la temperatura potrivită, iar el a terminat de bătut ouăle exact când aveam nevoie de ele.

– Am cumpărat lemnul acela nou, de plop tremurător, din Dallas special pentru dulapurile din biroul tău. Camera aia nu e la fel de mare ca dormitoarele, așa că o să profităm la maximum de spațiul disponibil.

Eu i-am cuprins fața în palme, așa cum obișnuia mama să-mi facă atunci când voia să-i spun adevărul.

– Billy Lee, fii sincer cu mine. Gert chiar ți-a lăsat atât de mulți bani?

El m-a privit drept în ochi și mi-a răspuns:

– Da, doamnă.

Ideea mi se părea nebunească, dar eu voiam să discutăm despre ceva mai personal decât biroul meu și nu știam cum să deschid subiectul. Mi-am lăsat mâinile în jos și mi-am turnat sos într-un bol.

– Poate ar fi mai bine să măsurăm camera, i-am sugerat. Voiam să cumpăr un birou și un laptop, dar am fost prea ocupată ca să merg la cumpărături.

– N-ar trebui să fie mai mare decât al meu. Unitățile și noile monitoare cu ecran plat nu ocupă la fel de mult loc ca acelea vechi. Așa că putem măsura echipamentul meu și să confecționăm piesele de mobilier în așa fel încât să le încorporeze.

Când ajunsesem să mă gândesc la Billy Lee mai mult decât ca la un vecin? Când îmi ceruse să rămân la masa de la biserică? Oare aceea era ziua când se înfiripase prietenia noastră? Părea ca și cum evoluaserăm încet de la a fi vecini la a fi prieteni. Îmi jurasem să nu stric totul poftind la mai mult, așa că am început să-mi umplu farfuria cu mâncare. Dar ar fi fost foarte ușor ca exact în acel moment să nu mai poftesc la setul de dormitor și să încep să poftesc la vecinul meu.

În seara aceea, după o zi lungă de curățat vopseaua, am făcut o baie și m-am dus să-i fac o vizită mamei. Speram să aibă o zi bună, pentru că aveam cu disperare nevoie de cineva cu care să vorbesc despre Billy și despre noile mele sentimente.

Lessie a scuturat din cap când am deschis ușa ca să intru în hol. Nu avusese o zi bună. M-am așezat lângă mama pe fotoliul de lângă pian și am bătut-o ușor pe picior.

– Crystal a venit azi pe aici, mi-a șoptit Lessie.

Mi s-a făcut inima cât un purice.

– Crystal a trecut prin oraș?

– Copil nrecunoscător, a spus mama pe o voce ciudată. Ai învățat-o prost, Trudy. I-ai dat de toate și acum nimic nu mai e suficient de bun. Care-i problema fetelor din ziua de azi? Vor să li se aștearnă lumea la picioare. Ar trebui s-o trimiți la Gert pentru șase luni. Femeia aia ar putea să-l îmblânzească și pe dracul.

– Gert a murit, îți amintești?

Ochii i s-au umplut de lacrimi, care au început să-i cadă pe obraji ei ridați.

– Vai, nu! Gert a murit? Trebuie să-mi cumpăr un costum nou pentru înmormântare. Măine e?

– Mamă, Gert a murit în mai. Îți aduci aminte? Eu i-am moștenit casa, te-am dus s-o vezi și m-ai ajutat să hotărâsc unde să pun cuverturile.

Încercam s-o aduc cu blândețe la realitate.

Ea și-a șters lacrimile și a mijit ochii la mine.

– De ce-mi spui asemenea lucruri? Cine ești? Am crezut că ești fiica mea, dar ea e moartă. A murit odată cu Gert. Crystal o să fie atât de tristă. Scuzați-mă, dar trebuie să mă întind. Momentan, asta e prea mult pentru mine. Drew știe?

– O duc în camera ei, domnișoară Trudy. Ai face bine să pleci și tu. Poate că mâine o să fie mai bine, a spus Lessie.

Era întuneric când am ajuns acasă. Billy Lee era în atelierul lui. Știam acest lucru pentru că vedeam lumina aprinsă acolo. Oare ce făcea? Nu exista nici un semn în gardul viu care să interzică încălcarea proprietății, și el era nelipsit de la mine, așa că puteam merge și eu la el dacă aveam chef. Nimic n-a sărit să mă atace atunci când am pășit prin gardul viu. Transpirația mi se prelingea pe obraji, adunându-mi-se sub nas. Mâinile îmi deveniseră lipicioase când m-am strecurat înăuntru. Motocicleta era în același loc. Încăperea unde fusese setul meu de dormitor era acum goală, dar mai erau alte patru uși.

Lasă-mă singură într-o cameră și devin pe dată curioasă să aflu ce e prin sertare sau dincolo de uși. Mama mă învățase încă de mică să nu umblu prin lucrurile altora fiindcă era urât, dar asta nu m-a împiedicat să-mi doresc să-mi strecor mâna în buzunarul unei haine lăsate pe pat sau să arunc pe furiș o privire în dulapul din baie. Rămăsese un exercițiu de voință care devenise doar cu puțin mai ușor odată cu înaintarea în vârstă.

Poate că dacă m-ar fi lăsat să-mi bag mai mult nasul, l-aș fi prins pe Drew încă din primii ani de căsnicie. Nu că acum dădeam vina pe mama. Cine știe ce fel de persoană aș fi devenit dacă mi s-ar fi dat undă verde să cotrobăi mai des?

Pe care să o deschid? Zgomotul încetase, lăsându-mă cu ușa numărul unu, numărul doi, numărul trei sau numărul patru. Oare ținea tigrii și lei dincolo de ușa numărul unu? Am deschis-o ușor, atât cât să văd un colț dintr-o tăblie de pat, o imitație dintr-aceea înaltă și masivă, de modă veche. Parcă o și vedeam în fostul dormitor al mătușii Gert, care urma să fie camera mea de oaspeți.

– Ce faci? a spus el.

Era suficient de aproape de mine încât să-i simt răsuflarea caldă pe ceafă. Am tresărit de parcă aș fi fost prinsă scotocind prin vreun dulap.

Am simțit cum mi se înroșesc obraji.

– Mă plictiseam.

El a arătat spre tăblia de pat.

– Îți place?

– E frumoasă.

– M-am gândit că ar arăta bine în dormitorul de oaspeți. Poate împreună cu o noptieră și o măsuță de toaletă cu oglindă rotundă. Nu o să ai mulți vizitatori care să stea mult, așa că nu e nevoie de o comodă care să ocupe mult spațiu. Când eram în Jefferson, mi-ai spus că-ți plac tăbliciile masive de pat, a zis el uitându-se la mine.

Orașul mi-a apărut dinaintea ochilor, iar sărutul timid de după excursie m-a făcut să-mi duc mâna la obraz.

El a continuat:

– Deci, te plictiseai. Ai vrea să lucrezi cu mine la mobila încastrată pentru noul birou? Mi-ar fi de folos o mână de ajutor.

– Mi-ar plăcea la nebunie să te ajut. Sunt complet ignorantă când vine vorba de mecanică sau electricitate, dar fac orice poți să mă înveți, am zis eu, urmându-l prin ușa numărul unu.

– Poți ține o mașină de șlefuit și s-o folosești în sensul fibrei lemnului? Asta e prima cameră în care lucrez. Asta e un fierăstrău circular cu masă. Asta e o mașină de rindeluit. Acolo e o rindea. Cu ea tai lemnul bucăți și-l pregătești pentru celelalte camere. Uite, pune-ți masca. Nu vrei o criză de sinusuri în cazul în care inhalezi prea mult rumeguș.

Mi-a întins o mască albă de hârtie, pe care mi-am pus-o peste nas și gură.

Mi-a dat mașina de șlefuit, mi-a spus să mă așez pe scaunul de la bancul de lucru, după care mi-a făcut o instrucție de cinci secunde. Nici un echipament de la sala de forță nu mi-ar fi lucrat brațele mai bine decât acea mașinărie de șlefuit. Mi-a luat ceva până s-o conving că eu eram șefa, dar după aceea ne-am înțeles destul de bine. Când Billy Lee a anunțat că am terminat treaba pe ziua de azi, eu reușisem să șlefuiesc mai multe bucăți de lemn – unele scurte, unele înguste, unele lungi, unele late. Nu-mi dădeam seama cum aveau să se îmbine toate laolaltă, însă Billy Lee era magicianul. Eu abia dacă mă calificam să fac parte din spectacol.

El s-a uitat să vadă ce lucrasem.

– Ai făcut treabă bună. Te-aș angaja să lucrezi în orice seară vei vrea să vii aici.

– Angajează-mă. Aș fi onorată să învăț de la maestru. Eu ar trebui să te plătesc pe tine.

El a zâmbit larg.

Mi-am scos masca și am pus-o deoparte.

– Ești genial cu lemnul. Unde vinzi tot ce faci?

– Pe ici, pe colo, a răspuns el.

– Bine, vreau detalii. Unde se află acum cea mai impresionantă piesă de mobilier pe care ai făcut-o?

– În dormitorul tău.

– Eu vorbesc serios.

– Bine. Am făcut odată o masă de sufragerie pentru douăzeci de persoane, cu scaune la culoare, pentru casa guvernatorului din Oklahoma City, a răspuns el.

– Sunt surprinsă că nu pentru Casa Albă. Dacă președintele trece prin Oklahoma și o vede, sunt sigură că o să comande și el una. Vrei un pahar de ceai cu gheață? Am deja o carafă făcută în frigider.

– Nu, cred că o să fac o baie lungă și o să mă culc, a spus el.

– Ei bine, atunci, noapte bună, am zis.

– Noapte bună, Trudy, a răspuns încetișor.

Mă gândeam la el făcând baie în timp ce eu făceam același lucru. Și deși eram frântă de oboseală, atât fizic, cât și mental, mi-a luat foarte mult timp până să adorm.

Capitolul 13

O adiere caldă făcea rozetele să vâjâie ușor pe deasupra corului de greieri și de broaște de copac. Dar nu mă plângeam. Era ultima săptămână din iulie și adia vântul, chiar dacă era unul cald.

Exteriorul casei fusese vopsit în nuanța galben unt. Cu ornamentele albe și cu ferestrele noi, arăta întocmai ca un tablou de Thomas Kinkade. Billy Lee făcuse și montase un nou leagăn în partea din stânga a verandei, la umbra unei mimoze. Îmi plăcea să mă legăn, cu piciorul stâng în aer și cu cel drept atârând aproape de podeaua verandei, astfel încât să pot să împing leagănul și să nu mă opresc.

Soarele apusese dincolo de coroanele copacilor, iar ultimele raze de lumină se pierdeau printre frunzele verii. Iubeam apusurile și răsăriturile din ce în ce mai mult, mai ales când se strecura îndoiala. În unele zile, reușeam s-o țin la distanță; în altele, era ca și cum mă aflam la linia de start într-o cursă de cai.

Într-o secundă, îndoielile se aflau în spatele gratiilor, în următoarea, o luau la goană cu toată viteza înainte. În noaptea aceea eram îngrijorată. De câte apusuri aveam să mă mai bucur înainte să fiu diagnosticată cu Alzheimer? Aveam să ajung într-un azil la șaiszeci și cinci de ani? Billy Lee spusese că ne vom ocupa împreună de acest lucru dacă va fi cazul, dar el era cel mai bun prieten al meu; nu puteam să-i pun în cârcă o asemenea povară.

Apoi, mai erau celelalte două chestiuni și mai presante. Numărul unu: dacă să mă întorc sau nu la serviciu peste două săptămâni. Dacă aș fi renunțat la slujba mea de ajutor de învățătoare, atunci

ar fi trebuit să-mi dau demisia din timp, astfel încât administrația școlii să poată găsi un înlocuitor. Luam în calcul avantajele și dezavantajele. Nu aveam nevoie de bani și nu terminasem renovarea. În ultima vreme, mă duceam în atelierul lui Billy Lee și lucram până la lăsarea întunericului. Echipamentul și toată puterea aceea mă îngrozeau. Nici măcar nu-mi plăcea aparatul de rindeluit. Dar îmi plăcea să finisez, mai ales să dau cu baiț. Billy Lee folosea un pistol de pulverizare ca să aplice mai multe straturi de lac, dar băițuirea se făcea de mână, cu o pensulă și niște cârpe de șters. Îmi plăcea la nebunie cum textura ieșea afară numaidecât, cum fiecare gaură de nod și vârtej se trezea la viață când aplicam vopseaua.

Mi-am luat un nou avânt cu piciorul, gândindu-mă dacă să intru sau nu în casă, unde era răcoare. Când venisem prima oară în locuință, abia așteptam să-mi instaleze aerul condiționat. Iar acum, iată-mă aici, în aerul înăbușitor al nopții, cu transpirația adunându-mi-se broboane pe bărbie și pe ceafă, încercând să dau de capăt problemelor mele.

Fără să ajung la vreo decizie în privința școlii, gândul mi-a fugit la cea de-a doua mare problemă: Crystal. Era perioada cea mai lungă în care nu vorbisem cu fiica mea. Când era mai mică și la fiecare două cuvinte spunea *mami*, aș fi făcut bucuroasă pe Gussie, ba chiar și pe Minnie Mouse, doar ca să n-o mai aud pe fetița de trei ani strigând „mami“ încă o dată. Dar acum aș fi dat orice ca s-o aud spunând asta.

Să fac eu prima mișcare și s-o contactez? Sau mai bine să aștept? Dacă avea nevoie de mine, îmi știa numărul de telefon. Dar – când ești mamă, mereu există un *dar* sau doi care să sară de după colț – corect ar fi fost să fac eu primul pas.

O camionetă închisă la culoare a încetinit și a dat colțul, trăgând pe alea mea. M-am gândit că cineva greșise drumul și că se folosea de alea mea ca să întoarcă. Motorul s-a oprit, ușa s-a deschis. Asta mi-a atras atenția și l-am recunoscut pe Drew de cum a coborât din camionetă. Umeri lați. Burta suptă. Bărbia ridicată. Își purta încrederea de sine așa cum își purta și pantalonii negri cu pense și cămașa cu mâneci lungi, ușor apretată. O adiere de seară i-a adus până pe verandă mirosul de loțiune de ras scumpă, în timp ce și-a scuturat pantalonii și a sunat la sonerie.

Înima mi s-a oprit în gât. Ceva era în neregulă cu Crystal. Avusese vreun accident de mașină, era pe moarte sau poate deja moartă. Țasta era singurul motiv pentru care Drew Williams ar fi pus din nou piciorul pe proprietatea mea după episodul cu mașina „lui“. A sunat a doua oară, a așteptat o clipă, după care a sunat din nou. Cum eu n-am răspuns, a început să bată cu putere.

– Sunt aici! am reușit eu în sfârșit să spun.

– Aici unde?

– Pe veranda laterală.

El a dat ocol verandei și s-a așezat lângă mine fără nici o invitație. Nu părea prea zdruncinat, deci poate că fiica noastră nu era conectată la nici un aparat medical de la nici o secție de terapie intensivă.

M-a cercetat cu privirea din josul piciorului pe care-l bălângăneam până în vârful capului.

– Seara bună, Trudy.

Mă întrebam cum îi plăceau blugii mei tăiați exact sub genunchi și zdrențuiți la margini. Nu avusesem timp să le fac tiv. Aveam o casă în lucru, mobilă de bățuit, o mamă la azil, un copil care nu vorbea cu mine și decizii de luat. Dacă nu-i plăceau blugii mei, putea să-și ia charisma și să se ducă la dracul.

– Drew?

– Am venit să te rog frumos să te întorci acasă, unde ți-e locul, Trudy.

Dacă asta nu le întrecea pe toate! Drew Williams să-mi ceară să mă întorc la el și să-mi mai spună și că acolo era locul meu! Să fi găsit Charity pe altul mai tânăr, cu și mai mulți bani? Sau începuseră să-i placă blugii rupți, cu pete de vopsea? Și când te gândești la toată lenjeria aia superbă pe care o cumpărasem de-a lungul anilor...

El mi-a pus o mână pe genunchi.

– Deci?

Eu i-am luat mâna și i-am dat-o la o parte.

El a scos un oftat și s-a uitat prin curte.

– Bine, am greșit. Am fost un prost. Dar nu-mi place să mă întorc seara într-o casă goală. Îmi lipsește cina gata pregătită. Îmi lipsește tot ce făceai prin casă.

Nici măcar un cuvânt de laudă. Îi lipsea să aibă hârtie igienică la toaletă și tocana pe masă. Nu-mi aduceam aminte când Drew îmi spusese ultima dată că mă iubește. Cred că rostise cuvintele astea când ieșeam împreună, dar, stând acum lângă el, nu eram sigură că le rostise nici atunci.

Și-a petrecut brațul pe după leagăn având grijă să nu mă atingă.

– Ce zici? Hai să facem pace. Te iert pentru faza cu mașina. Te iert și pentru că mi-ai luat banii. Putem vinde proprietatea asta și să revendici mare parte din ea. Ai făcut o treabă destul de bună transformând vechitura asta într-o locuință decentă, așa că ar trebui să scoatem bani buni pe ea. O să refacem contul de economii.

Tot nu pomenise nimic cum că m-ar iubi sau că și-ar cere scuze pentru toată mizeria și rușinea prin care mă făcuse să trec. Mi se oferea vechea mașină, care, fără îndoială, încă mai mirosea puțin a sardine, iar Charity primea un Thunderbird ultimul model.

– Am o sticlă de vin în mașină. În seara asta sărbătorim. Du-te și încuie casa și vino cu mine. Hainele tale sunt încă acasă. Ți le-am pus înapoi în șifonier, în cazul în care te întorci. Te rog, Trudy.

– Înapoi în șifonier? am șoptit.

Fustele scurte și bluzițele minuscule ale lui Charity fuseseră pe umerașele mele? Chiloții ei tanga din satin roșu fuseseră împăturiți frumos în sertarul meu de lenjerie? Care s-ar fi ofensat, fără îndoială, dacă era umplut la loc cu chiloții mei albi, din bumbac, de la Hanes Her Way, după ce dăduse de gustul unor asemenea delicatese. Pur și simplu nu puteam să-i fac asta unui sertar de nădejde, care nu-mi greșise cu nimic.

– Nu, mulțumesc, i-am răspuns tare și răspicat.

Tonul i s-a schimbat.

– Nu te prefac că te lași greu. Știu că am greșit o dată sau de două ori, dar erai atât de prinsă cu Crystal și cu propria-ți viață, încât am simțit nevoia de cineva care să mă facă să mă simt special. Dar totul a trecut.

Deci, era vina mea acum. Petrecusem prea mult timp cu copilul nostru. Nu se simțise special. Sărăcuțul. Dumnezeu să-l ajute.

– Căsnicia se clădește pe încredere și respect, iar când astea două nu mai sunt, e ca și cum ai pune dinamită la fundația unei case și

te-ai aștepta să rămână încă în picioare. N-am să mai pot niciodată să am încredere în tine. De fiecare dată când o să primești un telefon, o să mă gândesc dacă nu cumva îți aranjezi o întâlnire. De fiecare dată când o să-mi spui că rămâi peste noapte într-o călătorie de afaceri, mie o să-mi treacă prin minte că ești cu altă femeie. Așa că nu, mulțumesc. Nu sunt interesată.

– Ești o fraieră, Trudy.

Vocea îi devenise mai aspră.

– Pot fi o fraieră fericită că nu trăiesc cu tine sau una nefericită pentru că trăiesc cu tine. O aleg pe cea fericită.

El a sărit numaidecât în picioare și și-a încrucișat brațele la piept.

– Ți-am oferit un loc în societate.

– Dă-i-l lui Charity. Eu nu-l mai vreau.

Câteodată, îmi ia ceva până să-mi formez imaginea de ansamblu, dar, odată ce reușesc, e o adevărată revelație. Drew era strâns cu ușa, iar eu eram singura lui cale de scăpare. Trebuie să fi fost ceva important pentru el de venise așa îmbrăcat, proaspăt ras, mirosind frumos și cu vinul pregătit.

– Vrea să se mărite, așa-i? am ghicit eu. Eu eram paravanul dintre tine și jucăriile tale, nu? Nu puteai s-o părăsești pe biata, proasta și bătrâna Trudy, așa că erai la adăpost de zevzecele alea tinere. Dar, acum că am ieșit din peisaj, te-ai ars, corect?

El și-a întors brusc capul ca să se uite la mine.

– Spune-mi care ți-e prețul. Nu mă pot căsători cu fata aia. O să mă aducă la sapă de lemn. Dă-mi o cifră la care te-ai gândit.

– Preț? Adică bani?

– Sau mașini sau o casă nouă. Ce vrei, Trudy.

– Și dacă vreau celibat absolut?

– Despre cine vorbești? Despre mine sau despre tine?

– Despre amândoi.

– Ești nebună. Poți să ai camera ta, patul tău, orice te face să te întorci înapoi acasă. Dar n-o să...

Ups! Mersese prea departe și își dăduse seama de asta de cum îi scăpaseră acele cuvinte din gură.

– Nu ți-aș cere ție asta, Drew. Ai nevoie de o femeie bună și stabilă, dar nu sunt eu aceea. Am fost, dar nu mai sunt.

– O să te coste, a spus el.

– Poftim?

– O s-o întorc pe Crystal împotriva ta. Am început deja. Fie ne iei pe amândoi, fie o pierzi pe ea. O să te urască.

– Nu mă amenința, am zis, ridicând vocea.

– Hei, Trudy.

Billy Lee a ieșit prin gardul viu și se îndrepta spre verandă.

Sincronizarea era perfectă. Îmi venea să-l sărut chiar sub ochii lui Drew.

– Aici, Billy Lee. În leagăn.

Drew l-a ignorat cu desăvârșire pe Billy Lee când au trecut unul pe lângă altul.

– Ai timp până mâine-dimineață. Gândește-te bine, mi-a mai strigat Drew peste umăr când a ajuns în dreptul camionetei.

– M-am gândit deja. Răspunsul e nu. Pentru totdeauna.

Ciudat, dar nici măcar nu eram furioasă.

– Ai gata făcut niște ceai dulce? a întrebat Billy Lee, așezându-se pe verandă, cu spatele sprijinit de casă și cu picioarele întinse în față.

Prin păr și pe haine avea praf de rumeguș și mirosea a talaș. Trebuia să se bărbierească, dar, după cum avea umerii adunați, îmi dădeam seama că era obosit. Era însă nespus de frumos și mirosea dumnezeiește pentru mine.

– Da, am. Mă duc să aduc două pahare. Mi-ar prinde bine și mie unul.

El m-a urmat în casă.

– Parchetarul m-a sunat acum vreo oră. Mi-a spus că a anulat cineva și că se poate apuca mâine de birou și de camera de oaspeți, dacă vrem.

– Cred că mai bine aș rezerva o cameră la Western Inn, am gândit eu cu voce tare.

– Ei bine, dacă vrei să recuperezi odihna, nu ar fi rău. Dar eu mă gândeam mai degrabă la o escapadă de două nopți într-un loc care ar fi tocmai pentru recuperare și odihnă. Ai chef de încă o excursie?

Billy Lee n-a pomenit nimic de Drew. Fie și numai simpla curiozitate ar fi trebuit să-l facă să pună niște întrebări despre motivul vizitei lui aici.

– Sigur. Unde mergem? Ce fel de haine să împachetez?

El a sorbit lung din paharul cu ceai pe care i-l pusesem în față.

– Cât de multe poți împacheta într-o geantă mică?

– Cât de mică e geanta despre care vorbim?

– Dacă am pleca mâine-dimineață, tu îmbrăcată cu blugi și cu un tricou, și poate cu o cămașă legată la brâu, ai putea să te descurci cu minimul necesar?

– Dar de ce e nevoie să luăm atât de puține?

– M-am gândit să mergem cu motocicleta.

Am simțit cum mi se oprește inima în piept.

– Atunci pot să mă descurc și cu o sacoșă de cumpărături.

– O geantă de sport e numai bună. Am una în plus dacă ai nevoie. O să urmăresc drumurile lăturalnice înspre Nocona, Texas, și o să dăm o raită prin zonă pentru două zile.

– Sună minunat, Billy Lee. Am o hotărâre de luat și am nevoie de ajutorul unui prieten, dacă nu te deranjează să mă asculți.

Un zâmbet i-a înflorit în colțul buzelor.

– Mi-ai spus prieten?

– Cred că da. Ai o problemă cu a-mi fi prieten? Nu te-aș învinovăți dacă ai face-o. Vine cu mult bagaj sentimental.

– Te iau cu tot cu bagaj. Și eu am, știi.

Mi-am simțit inima ușoară cum nu mai fusese de multă vreme.

– O, da. Tu ce ai în bagaj? Pariu că al meu e mai mare.

– Începe să sune ca o reclamă de la televizor. Câinele meu e mai mare decât al tău, a spus el.

– Deci, ce conține bagajul tău? Tu nu ai un fost soț ticălos și un copil adult încăpățânat.

– Nu vreau să discut despre asta acum. Care e decizia în privința căreia te poate ajuta prietenul tău?

– De fapt, am luat-o deja, dar cred că vreau să fii și tu de acord cu mine, am răspuns.

El și-a mutat privirea.

– Ce e?

– Nu vreau să mă întorc la școală din toamnă. Nu am terminat nici pe departe treaba la casă și chiar îmi place afacerea cu reamenajarea. E ca și cum ai resuscita o bătrână care era pe moarte și îți dai seama că mai are ceva ani de trăit. Hei, ți-am spus că am găsit o

lampă veche în pod pe care plănuiesc s-o pun în dormitorul meu? Face o umbră ciudată. Are frunze de arțar pe margine și aduce puțin cu o lampă mată Tiffany, dar nu e.

El m-a privit din nou, cu un zâmbet larg pe față.

– Îmi aduc aminte lampa aia. Când eram mic, obișnuia să stea pe masa din sufragerie, asta înainte ca Gert să se mărite cu Lonnie. Mi-a fost teamă să nu-mi spui că îi mai dai lui Drew încă o șansă până la urmă.

– Drew a avut toate șansele din lume. De-acum înainte, să-și rezolve singur problemele.

– Mă bucur, Trudy. Nu voiam să te întorci la el. Îmi place de noi.

– De noi?

– Da, îmi place cum suntem acum. Și sper că, dacă se va schimba ceva, se va schimba în bine, nu în rău, a mai spus el. Acum, ce ziceai de lampă?

– Ai schimbat subiectul, Billy Lee. De ce?

– Pentru că nu sunt sigur că vreau să aud ce părere ai despre noi și o schimbare în bine.

– Cred că mi-ar plăcea.

– Bun. Acum hai să vorbim despre lampă.

Am zâmbit. Era suficient pentru amândoi pentru o singură seară.

– Mi-ar plăcea să mai am una la fel, doar că e singura pe care am găsit-o în pod. Când o să-mi cumpăr un computer, o să caut să văd dacă nu mai pot găsi una, fie ea ultima supraviețuitoare a acelei epoci.

El și-a rotit gâtul ca să și-l dezmoștească.

– Poți să fii gata mâine-dimineață la șapte și jumătate?

– Pot să fiu gata în zece minute și în seara asta, dacă vrei.

Asta l-a făcut să-mi arate încă unul dintre zâmbetele lui strâmbe, care-mi aduceau aminte de Harrison Ford.

– Mâine-dimineață la șapte și jumătate e suficient de devreme. Și cred că ai luat decizia corectă în privința slujbei și a lui Drew.

A doua zi de dimineață, Billy Lee mi-a adus o geantă de pânză, pe care am umplut-o foarte atent, împachetând doar strictul necesar pentru două zile. Am dus-o în bucătărie și i-am dat-o lui Billy Lee. Motocicleta era parcată în curtea din spate, așa că am ieșit pe ușa de la bucătărie. Parchetarul a ajuns și el tocmai când noi plecam,

iar Billy Lee i-a spus să încuie după ce termină. Billy Lee a îndesat geanta într-unul dintre cutiile goale de depozitare ale motocicletei și m-a ajutat să-mi aranjez noua mea cască pe cap. A scos un tub de cremă de soare din buzunar și mi-a spus:

– Vântul și soarele o să-ți ardă pielea deschisă. Pune-ți o cămașă. O să-ți protejeze brațele atât de căldură, cât și de insecte. Dă-ți cu asta pe față și pe gât și o poți folosi și ca loțiune protectoare pentru mâini.

Atingerea lui era la fel de ușoară ca a unui fluture. Nu știam ce preferam mai mult – să merg cu el pe motocicletă în bătaia vântului sau să rămân acolo în curte și să-l las să-mi dea cu cremă de soare pe față și pe gât pentru tot restul zilei? A terminat și s-a urcat pe motocicletă, după care a bătut ușor pe locul din spatele lui, unde m-am așezat cu grijă. Brusc, m-am simțit stânjenită. Ce să fac cu mâinile?

Billy Lee a rezolvat această criză când și-a întins mâinile în spate și le-a apucat pe ale mele, aducându-le în fața lui și făcându-mă să-l prind strâns de mijloc, după care a pornit motorul. Până să ajungă pe Main Street și să facă dreapta, eu mă îndrăgostisem deja de motocicletă. Păcat că Drew nu-mi oferise un Harley. Posibil să-mi fi mutat hainele înapoi în vechiul meu dormitor.

Da, sigur, mi-am zis eu în gând.

Nici măcar un Harley nu era atât de bun.

Ravia, ce mai rămăsese din Russet, Mannsville și Dickinson treceau fulgerător pe lângă noi cu o sută doisprezece kilometri la oră. Clar aveam să-mi dau demisia când mă întorceam în Tishomingo. În nici un caz nu voiam să fiu captivă într-o sală de clasă dacă Billy Lee voia să mă ia într-o escapadă de două zile pe motocicletă și aveam ocazia să merg cu el.

Capitolul 14

Billy Lee ne-a scos în Ardmore pe Twelfth Street, lăsând în urmă magazinele care nu mă atrăgeau câtuși de puțin în acea zi. Eram o mămică motociclistă. Aveam tot ce-mi trebuia într-o geantă de pânză, lumea era a mea. Nu aveam nevoie să cumpăr nici măcar un obiect în acea zi.

Am aruncat o privire la restaurantul Santa Fe cât eram opriți la semafor, dar odată ce s-a făcut verde, până și mâncarea a venit pe locul al doilea după senzația vântului care-mi sufla în față și a libertății. Billy Lee s-a oprit la un McDonald's de pe cealaltă parte a pasajului pe I-35, și-a scos casca și m-a ajutat să fac la fel.

– Mă gândeam că ești gata pentru micul dejun, a spus el.

Eu mi-am înfioat părul cu degetele.

– Spune-mi sincer, arăt bine?

– Tu arăți mereu bine.

– Billy Lee Tucker, am promis să fim sinceri unul cu celălalt.

– Trudy Matthews, sunt sincer, iar într-o zi o să mă crezi pe cuvânt.

– Poate că într-o zi o să te ascult, dar să te cred e o cu totul altă chestiune. Sunt lihnită și mor de poftă după mâncare bună și plină de grăsimi. Să mergem, am zis eu, strecurându-mi brațul pe după al lui.

Instinctiv, el și-a împletit degetele printre ale mele. Probabil arătam ca un cuplu adevărat când am traversat parcare și am intrat în restaurant. Îmi plăcea ideea. Mare parte din mulțimea care venise să-și ia micul dejun s-a împrăștiat, așa încât noi ne-am comandat

șunca, ouăle, biscuiții cu brânză, negresele, sucul de portocale, cafeaua și două plăcinte cu mere destul de repede.

– Deci, cum ți s-a părut drumul până acum? m-a întrebat el în timp ce mâncam.

– E libertate la castron.

– N-am mai auzit expresia asta.

– Hai să nu ne oprim în Texas. Hai să mergem până ajungem la Oceanul Pacific, apoi să ne întoarcem și să ne îndreptăm spre Atlantic, l-am tachinat eu, gândindu-mă că, dacă era de acord, nu m-aș fi uitat în urmă nici măcar o dată.

– Poate într-o zi vom face și asta. Dar acum avem o casă de terminat până la Crăciun. N-o să avem mobilă și nici bucătărie până atunci, dar măcar rezolvăm camera de zi și sufrageria, ca să poți petrece dacă vrei.

– Și pe cine să invit la petrecerea de Crăciun?

El m-a privit ciudat, iar inima mi s-a făcut ghem.

– Pe tine nu trebuie să te invit la mesele de sărbătoare. Nu ai nevoie de invitație. Ești bine-venit oricând și ar trebui s-o știi.

– Așa cum ar trebui și tu să știi că ești drăguță?

– Asta e cu totul altă poveste.

– Ești doar amabilă.

– Ba nu, nu sunt.

– Până atunci, o să se ducă vestea, și toți o să vrea să vină să vadă ce-ai făcut cu casa cea veche și urâtă a lui Gert. Și îți vei fi câștigat dreptul să te lauzi, Trudy.

– Cine sunt acești „toți“?

El a sorbit din cafea.

– Marty, Betsy, familiile lor. Mama ta, dacă o să aibă o zi bună. Poate Lessie. Vei fi surprinsă.

Eu am ridicat din umeri.

– Aș fi surprinsă dacă vine altcineva în afară de mine și tine. Scopul nostru este să terminăm sufrageria. Tu și Gert petreceți Crăciunul împreună?

El a încuviințat din cap.

Stând acolo și înmuind plăcinta cu mere în ultima gură de cafea din cana mea, am început să fiu nerăbdătoare în privința sărbătorilor.

Aveam s-o aduc pe mama acasă indiferent dacă avea să aibă o zi bună sau nu și, cu siguranță, o invitam și pe Lessie. Aș fi chemat-o pe Crystal și, dacă nu voia să-și petreacă ziua cu mine, aș fi încercat să nu mă plâng. Ba chiar aș fi fost suficient de drăguță încât să le chem și pe Marty și Betsy. Eu și Billy Lee aveam să pregătim curcanul, sosul și toate celelalte feluri de mâncare.

– La ce te gândești? Pari dusă pe gânduri, a spus el.

– Puneam la cale meniul nostru pentru Crăciun. Crezi că ar trebui să avem curcan sau șuncă?

– Gert avea întotdeauna curcan, cel mai mic pe care găsea să-l cumpere.

– Să-l cumpere? Vrei să spui că nu se ducea la vreo fermă ca să aleagă o pasăre vie cu mâna ei?

– Nu în ultimii douăzeci de ani.

Am început să chicotesc.

– Ce-i așa amuzant?

Fața lui era la fel de serioasă ca în ziua înmormântării lui Gert, atunci când ne aflam în biserică.

Eu am reușit în sfârșit să-mi stăpânesc râsul, nu însă și un ușor sughiț.

– Gert mă făcea să mă simt ca și cum nu eram o bucătăreasă adevărată doar pentru că nu cumpăram o pasăre vie ca s-o pregătesc de sărbători. Mă bătea la cap an de an, spunându-mi că o soție bună nici nu s-ar încurca cu acei curcani congelați.

– Voi, fetele, n-ați știut niciodată când vă bătea la cap și când vă necăjea. Avea un simț al umorului mai sec, a spus el.

– Atunci luăm un curcan și putem să facem o salată de cartofi, cum ai adus la reuniunea de la biserică.

– Și plăcintă cu nuci pecan. Mă pricep s-o fac. Secretul este să...

– Mărunțești nucile atât de fin, încât să formeze o crustă crocantă, am terminat eu în locul lui.

– Corect. Și niciodată să nu folosești sirop Karo, în locul siropului de vafe.

Am dat ușor din cap.

– Am învățat asta pe pielea mea. Sunt surprinsă că Gert te lăsa să gătești. Pe vremea ei, bărbații nu intrau în bucătărie.

– Mi-a luat ceva ani s-o conving.

– Sunt sigură.

– Dar pe mine nu mă lăsa niciodată să pregătesc curcanul. Mă ofeream să-l prăjesc ori să-l pun la afumat, dar nici nu voia să audă.

– Ai o afumătoare atât de mare? am întrebat eu.

– Suficient de mare cât să încapă doi curcani și șunca deodată, a răspuns el.

– Atunci facem curcan afumat. Dar dacă tu te ocupi de salata de cartofi, de plăcintele cu nuci pecan și de curcan, mie ce-mi mai rămâne de făcut? am întrebat eu.

– Eu nu știu să fac chifle. Am încercat și îmi ies suficient de tari cât să fie considerate arme albe dacă le ascund prin buzunare, a zis el.

– Dar plăcintă de dovleac?

– Crusta mi se înmoaie de fiecare dată.

Am izbucnit în râs.

– Billy Lee Tucker! Spui asta doar ca să mă faci să mă simt bine?

– O să fac chifle și plăcintă de dovleac și o să te convingi singură.

Vorbec serios, a mai spus el.

– Bine, te cred. Ești gata să o luăm din loc?

– Poate vrei să treci pe la toaleta femeilor înainte să pornim din nou. Drumul o să dureze mai bine de o oră, iar prima toaletă este la patruzeci și cinci de minute de mers, într-un magazin de cartier.

Uram toaletele femeilor de când cu înmormântarea lui Gert. Scenariul aceluia fiasco mi se derula în cap iar și iar, de fiecare dată când închideam ușa cabinei. Mă așteptam ca Marty și Betsy să dea buzna înăuntru, să-l vorbească de rău pe Billy Lee și să afle că nu era de fapt persoana pe care o credeam eu că este. Dar nu s-a întâmplat nimic în acea zi în toaleta femeilor de la McDonald's.

Billy Lee era deja pe motocicletă când am ieșit. Mi-a întins casca, iar eu mi-am îndesat-o pe cap fără nici un ajutor. Am trecut un picior peste locul din spate și i-am cuprins mijlocul cu brațele. Ne-am oprit pe podul Taovayas peste Red River care separă Oklahoma de Texas. Râul era ușor scăzut, cu bancuri de nisip de-o parte și de alta a cursului șerpuitor și puțin adânc. Cantitatea de prundiș indica faptul că în acea primăvară ploioasă se revărsase cu mult peste matcă. Un șir

de copaci verzi se întindea pe fiecare mal, iar în partea Texasului o turmă de vite Angus și un măgăruș singuratic pășteau pe pajiște.

Billy Lee se sprijini cu coatele de marginea de beton a podului.

– Știi de ce e măgarul ăla acolo?

– Pentru că e drăguț?

– Nu. Măgarii protejează vițeii. Nu suportă râșii și coioții. Îi lovesc cu copitele și îi mușcă până mor.

– Îți bați joc de mine? am întrebat eu.

– E adevărat. Am primit un mail despre asta săptămâna trecută.

Dacă aș avea o turmă, aș pune câte un măgar pe fiecare pajiște.

– Închipuie-ți una ca asta, am murmurat eu. Cum putea cineva să-l considere ciudat?

Trebuie să fi fost o zi bună pentru mersul cu motocicletă, fiindcă alte trei motoare se opriseră pe pod. Motocicliștii au înaintat de-a lungul celor două benzi și l-au întrebat pe Billy Lee ce drumuri mai erau în față. Voiau să rămână peste noapte la Turner Falls, în Davis, și să se întoarcă în Dallas a doua zi.

– Se pare că 35 e în construcție, dar, oricum, urmați drumurile lăturalnice, nu? a răspuns el.

– Avem parte de trafic infernal acasă, așa că o să stăm departe de autostrăzi, a spus unul dintre ei. Voi unde mergeți?

– La Nocona pentru vreo două-trei zile. Ați întâlnit ceva pe drum? a întrebat Billy Lee.

– Se merge rău. Am depășit două camioane.

Bărbatul a izbucnit în râs la propria glumă, plesnindu-și soția pe spate.

Aceasta a început să râdă cu el.

Bărbații s-au dus pe partea cealaltă a podului, să vadă cum arătau lucrurile înspre est. Doamnele s-au adunat în jurul meu.

– Deci, vă duceți la Nocona? Nu prea ai unde să faci cumpărături în orașelul ăla. Au un magazin bun cu marfă din vest, vreo două cu suveniruri și unul de antichități, și cam atât. Dar, la cum călătorim noi, oricum nu prea ai loc să iei multe pentru acasă. Câteodată mă gândesc că pe bărbați-miu l-a apucat să mergem cu motocicletă ca să nu mai fac cumpărături.

– Dar nu-ți place? am întrebat-o eu.

Ea mi-a șoptit la ureche.

– E cel mai tare lucru de la cuptoarele cu microunde încoace. Dar trebuie să-i mai dau de furcă din când în când. Mă entuziasmez atât de tare când începe să plănuiască următoarea călătorie, de zici că sunt un copil.

– Cred. La mine, asta e prima dată, i-am șoptit înapoi.

– El nu e soțul tău? Arătați de parcă bateți drumurile de ani buni, a spus ea.

– Nu, suntem doar foarte buni prieteni.

– Atunci, scumpo, mai bine te-ai trezi și ai mirosi șunca aia care sfârâie. E treabă serioasă când un tip își împarte motocicleta cu o femeie.

– Chiar așa?

– Dacă la anu' pe vremea asta n-o să ai un inel pe deget, îți dau motocicleta mea, a zis femeia.

– S-ar putea să ți-o primesc, i-am răspuns eu zâmbind.

– N-o să fie nevoie. Ți-o parchez chiar eu în curtea din față. Unde stai? m-a întrebat.

– Pe Broadway Street, Tishomingo, Oklahoma.

– Cunosc orașelul ăla. Îmi place drumul până acolo.

– Să știi c-o să-ți aștept motocicleta.

– N-ai să vezi, scumpo, a spus cealaltă femeie. Se pricepe la de-astea.

– Chiar mă pricep. Crede-mă, a mai spus, dând din cap înspre Billy Lee și ceilalți.

Ne-am urcat pe motor și am plecat, toate cele trei cupluri făcându-ne cu mâna în semn de bun-rămas. Motocicliștii ăștia erau tare prietenoși, iar mămicile care mergeau în spate nu erau deloc mai slăbuțe decât mine. Dacă le-aș fi știut numele și adresele, cu siguranță că le-aș fi trimis o invitație la masa noastră de Crăciun.

După ce am traversat podul, am ajuns la o bifurcație. Un semn ciupit de gloanțe ne spunea că, dacă o luam la dreapta, mai aveam treizeci și patru de kilometri până la Nocona. Billy Lee a luat-o într-acolo, iar drumul ne-a purtat peste dealurile line. Câteodată, zăream râul în dreapta noastră, dar, de cele mai multe ori, nu vedeam altceva decât vaci Angus, puțuri de petrol și baloturi din acelea rulate de fân. Am ajuns în dreptul unei alte bifurcații, iar semnele indicau la

dreapta spre Spanish Fort și la stânga spre Nocona. M-am gândit că nu mai aveam mult până la motel și mă întrebam ce naiba plănuise Billy Lee să facem, de vreme ce Nocona nu avea multe magazine. Mă așteptam să intrăm într-un orașel de provincie ca Jefferson, în schimb el a luat-o la stânga pe un drum de pietriș, reducând considerabil din viteză. Zece minute mai târziu, a tras în dreptul unei cabane de lemn situată pe malul unui lac mare.

S-a dat jos de pe motocicletă, și-a scos casca și mi-a întins o mână ca să mă ajute.

– Am ajuns? Uită-te la rațele alea! Și la barcă! am exclamat cu respirația tăiată. Priveliștea era spectaculoasă: apa, cerul și iarba parcă erau desenate cu creioane colorate. Cine locuiește aici?

– Eu. E casa mea, Trudy. Am muncit amândoi din greu în ultimele săptămâni, și ne-am simțit atât de bine împreună în Jefferson, încât m-am gândit că poate ți-ai dori câteva zile de odihnă, și poate am putea merge și la pescuit.

– Asta e o surpriză aproape la fel de minunată ca aceea din Jefferson. Pot să merg la pescuit cu tine?

– Firește, a spus el, zâmbind larg.

– Dar barca aia? Putem s-o închiriem și să ne plimbăm pe lac? E chiar al tău locul ăsta? Hai înăuntru să aruncăm o privire. Mă uimești, Billy Lee. Ai mai multe fațete decât un inel cu diamant!

– Iar tu pui mai multe întrebări decât un copil de doi ani.

– Dar îți place. Știu că-ți place, l-am tachinat eu.

– Bine, recunosc. Îmi place când ești fericită și îmi pui un milion de întrebări. Locul este, într-adevăr, al meu. L-am cumpărat acum zece ani. Vin aici la Nocona pe motocicletă pentru că peisajul este frumos și nu e aglomerat. Într-o dimineață, citeam ziarul și am văzut poza acestei cabane, așa că l-am sunat pe agentul imobiliar. Și barca este tot a mea. Și da, poți merge la pescuit cu mine, și da, putem merge să dăm o tură de lac după cină.

Eu am bătut din palme.

– Vezi cum e apa? Arată ca o coală de hârtie, este atât de liniștită. Vii des aici? Cum arată iarna? Ai și un șemineu? Cred că văd un coș de fum.

Fără să-mi răspundă la întrebări, a deschis ușa din spate. Bucătăria, camera de zi și sufrageria formau toate o încăpere uriașă

cu pereți din bușteni naturali. O canapea mare din piele moale de culoarea vinului de Burgundia ocupa tot peretele dinspre vest, o bucătărie cambuză pe cel dinspre est, cu o masă pentru două persoane așezată în spatele unui perete din sticlă, întrerupt numai de niște uși glisante care duceau la un ponton care dădea spre lac. Deja mă vedeam stând într-unul dintre șezlongurile din lemn, privind răsăritul. Covoare plușate erau împrăștiate la întâmplare pe podeaua din lemn de stejar, cel mai mare aflându-se în fața șemineului.

Nici nu era de mirare că Billy Lee se îndrăgostise de cabană. Era refugiul perfect.

– Dormitorul e aici. E mic, dar are baie proprie, a spus el.

Eu m-am oprit în ușă și am aruncat o privire înăuntru. O acoperitură făcută manual acoperea patul dublu și încă una frumos împăturită se afla la picioarele saltelei. Un balansoar era pus în dreptul ferestrei, de unde să vezi apusul, cu pernute verzi prinse de spătar și de șezut. Pe o comodă mică se aflau o lampă și o lumânare parfumată. Baia oferea un duș deasupra unei căzi și o policioară cu oglindă.

M-a copleșit un sentiment de vinovăție.

– Billy Lee, ia tu camera asta și dorm eu pe canapea. Aș putea dormi chiar și pe ponton, într-unul din scaunele alea încăpătoare.

El a scuturat din cap.

– Ba n-ai să faci asta. Nu stăm la discuții. O să am eu câștig de cauză și nici măcar nu sunt amabil. Avem timp să mergem cu barca și să pescuim. Ba poate chiar o să prindem ceva pentru cină.

– Hai să mergem, am zis eu. Și mulțumesc.

Mi-am amintit de bunele maniere în ultima clipă. În vara aceea îi mulțumisem lui Billy Lee mai mult decât o făcusem oricui altcuiva în toată viața mea.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești.

Mersul pe o motocicletă Harley a coborât pe locul doi în fața relaxării în barca de pe ponton și a urmăritului acelei momeli roșii dansând la suprafața netedă a apei. Billy Lee a insistat să mă dea cu și mai multă cremă de soare pe brațe atunci când eu mi-am dat jos cămașa; după care s-a concentrat la pescuit. Eu nu mai dădusem la pește de mai bine de douăzeci și cinci de ani. Tata obișnuia să mă ducă din când în când, asta înainte să descopăr că întâlnirile erau

mai distractive decât să petreci o zi întreagă pe lacul Texoma cu o undiță de pescuit în mână.

– Ador ideea ta de odihnă și relaxare, am zis eu.

– Ți place somnul? m-a întrebat el.

– La nebunie.

– Speram să spui asta, pentru că uite cina.

A tras afară undița, la capătul ei având o captură pe cinste.

– De unde ai știut?

– S-a tot jucat cu momeala câteva minute. Era și timpul s-o muște.

După ce a mai prins încă un pește mai mic, a pus undița deoparte.

– Trebuie să plecăm? am întrebat pe un ton aproape plângăreț.

El a pus peștele în gheața dintr-o cutie frigorifică albastră, deschizând capacul uneia roșii.

– Nu, strâng echipamentul pentru că avem suficient pentru cină și de pus la congelator. Vreau să citesc puțin. Dacă prinzi ceva, va fi o captură și îi dăm drumul. Ți-e foame?

– De sushi? am făcut eu, strâmbând din nas.

– Nu, sendvișuri și cola.

– Te-ai gândit la toate?

– Așa sper. Vrei să citești?

– Ai ceva de John Grisham? am întrebat eu.

– O, îți place misterul, nu-i așa? Ce zici de J.A. Jance?

Eu am scos sendvișul din ambalajul de plastic pe care mi l-a întins și am luat o mușcătură.

– Da, chiar îmi place misterul, iar J.A. Jance e unul dintre preferații mei.

El a băgat mâna într-o sacoșă din pânză și mi-a întins cartea.

– Bine atunci. Ia-o tu pe asta și eu o să citesc James Lee Burke.

– Cine e James Lee Burke?

– Un alt autor bun. Descrie Louisiana atât de bine, încât mai că auzi nutria tipând și parcă simți mirosul mlaștinii. Trebuie să-i citești cărțile. O să te prindă, dacă îți place misterul și literatura de calitate.

Ne-am terminat sendvișurile și am petrecut trei ore citind într-o liniște confortabilă. Soarele ajunsese la punctul maxim și începuse să coboare spre vest, când Billy Lee a pornit motorul și ne-am întors la pontonul de la cabana lui.

A curățat peștele, iar eu am pregătit o salată de varză și boabe de fasole coapte. Cât timp el a prăjit peștele, eu am adăugat niște ceapă tăiată, praf de copt, ouă, lapte și un vârf de sare la restul de mălai și am făcut niște turte.

– A trecut ceva de când n-am mai mâncat somn proaspăt. Miroase bine, nu? a spus el.

– Nici nu mai știu când am mâncat ultima oară pește acasă. Tatei îi plăcea peștele, și făceam des, dar se fac împlinesc ani de când nu mai e.

– Punea și ardei iute roșu în turtele de mălai?

– Mama punea. Spunea că aveau nevoie de puțină iuțelă.

– Sunt de acord, a spus el.

Am mâncat afară, pe ponton. Bâzâitul aparatului de insecte concu-
cure cu sunetele nocturne ale Mamei Natură, dar măcar nu erau
țânțari care să ne strice cina.

După ce am terminat, el a aruncat la gunoi farfuriile de hârtie și
a scos două doze de cola rece de la frigider.

– Cred că o să mai citesc puțin înainte de culcare, asta dacă nu
vrei să faci și altceva.

– De fapt, am lăsat-o la ananghie pe doamna șerif Joanna, am
zis eu.

Pentru oricine altcineva, asta ar fi fost o seară plictisitoare. Pentru
mine, era ca o vată pe băț sau ca un vis devenit realitate. Nu tu
tensiune. Nu tu plictiseală. Nici măcar un drum până la frigider ca
să găsesc ceva de mâncat doar ca să am o ocupație în timpul orelor
lungi. Aveam burta plină. Aveam o carte bună care să mă țină prinsă.
Iar Billy Lee era chiar acolo. Viața putea fi într-adevăr frumoasă.

Billy Lee a făcut un duș pe la zece și a ieșit din dormitor îmbră-
cat cu niște pantaloni de pijama din tricot și un maieu de plasă. Nu
mai era la fel de uscățiv cum arăta în salopetă. Brațele și pectoralii
îi erau tari ca piatra. A trebuit să mă abțin din greu să nu mă duc
la el și să-i ating părul fin și maroniu de pe piept, ca să verific dacă
într-adevăr era la fel de moale pe cât părea.

– Noapte bună, Billy Lee, am spus eu, cu vocea puțin răgușită.
Ești sigur că nu vrei să dorm eu pe canapea?

– Acum ești amabilă, a zis el.

– Da, sunt, și îmi cer scuze. Chiar vreau să dorm în pat și abia aștept să fac un duș lung.

El a aruncat niște perne decorative pe podea și a tras de canapea, care s-a transformat în pat. A deschis un dulap de lângă șemineu, de unde a scos două perne de dormit.

– Vezi? E un pat adevărat și o să mă descurc de minune.

– Atunci somn ușor. Am o oră la care trebuie să fiu gata?

– Când te trezești. Dormi cât vrei. Când o să ne apucăm de sufragerie și de camera de zi, o să muncim din zori și până seara. Gert a strâns mai multe gunoaie în camerele astea două decât în toate celelalte la un loc.

Eu am zăbovit.

– Da, într-adevăr. Dar, pe de altă parte, acolo își primea musafirii. Își dorea ca oamenii să-i vadă toate acele lucruri de colecție.

– Colecție? Aia nu e o colecție. Sunt luate de pe la târgurile de vechituri din ultimii patruzeci de ani.

Mai că îmi venea s-o iau la fugă. Mai mult ca sigur, urma să-l trăsnească ceva din cer. Billy Lee tocmai spusese ceva urât la adresa lui Gert, iar asta era și mai surprinzător decât profeția mămicii motocicliste.

– Amin! am spus eu, grăbindu-mă în dormitor.

Nu prea știam cât de precise erau și trăsnetele astea. Așa că un perete între mine și Billy Lee ar fi putut să-mi salveze viața.

Capitolul 15

Aproape că-mi venea să plâng când am plecat de acolo. Dormisem până târziu. Mâncasem ce dorisem. Pescuisem. Dădusem ocol lacului o zi întreagă și hrănisem peștii și țestoasele cu firimituri din sendvișurile noastre.

– Nu vreau să plec, am șoptit eu când ne-am urcat pe motocicletă.

– Nici eu nu vreau. Dar n-ar mai fi atât de distractiv dacă ai sta aici zi de zi, a spus el.

– Aș pune pariu.

– Putem să ne întoarcem oricând vrei, Trudy.

– Îmi promiți?

– Da, îți promit. Dacă ai primi toate dulciurile pe care ți le dorești într-o zi, te-ai sătura de ele.

– Nu mă cunoști chiar atât de bine. Am reușit să zâmbesc, chiar dacă bărbia îmi tremura ușor. Data viitoare când mai vine parchetarul și trebuie să plecăm din casă, mă mai aduci aici?

El a încuviințat din cap, iar eu l-am crezut. Billy Lee nu mă mințise niciodată.

Stând pe motocicletă mai bine de două ore mi-a oferit destul timp de gândire. Dacă n-aș fi muncit pe rupte atâtea ore recondiționând etajul de sus, poate că aș fi găsit în pod suficiente ziare vechi de douăzeci de ani într-un colț, să le îmbib cu benzina veche de zece ani din garaj și să dau foc întregii case. Singurul lucru care o salva era mobila făcută de Billy Lee. Asta și noua cadă uriașă, cu jacuzzi, pe care instalatorii abia mi-o montaseră în baie. N-aș fi putut da foc

unei chestii atât de scumpe. Însă gândul de a reface întreg parterul era suficient să mă facă să-i spun lui Billy Lee să întoarcă motocicletă și să mă ducă înapoi la casa de pe malul lacului, unde aveam de gând să-mi petrec tot restul vieții.

Soarele apunea când am ajuns acasă, iar Billy Lee n-a vrut să intre. S-a dus acasă, spunându-mi că o să vină la mine la prima oră a dimineții. Mă bucuram să văd podelele proaspăt lăcuite, însă toate nimicurile din camera de zi și din sufragerie dispăruseră în chip misterios cât fuseserăm noi plecați.

M-am aventurat la parter, care era aproape un pătrat perfect. Foaierul și sufrageria se întindeau până în față, ocupând jumătate din parter. Cine proiectase casa nu luase în considerare și copiii gălăgioși, care ar fi putut să ajungă în camera de zi dându-se pe balustradă ori să fugă în cerc din sufragerie în camera de zi, în bucătărie și de-acolo înapoi în sufragerie. Dinaintea ochilor îmi apăreau imagini cu casa de pe lac, care devenise luminița de la capătul tunelului.

A doua zi de dimineață, am luat micul dejun împreună, după care Billy Lee s-a dus direct în noul meu birou unde a asamblat masa de scris și dulapurile. Preferam să-l ajut pe el decât să strâng în cutii toate gunoaiele alea.

– Hei, când termini, poți urca să-mi ții companie, mi-a strigat el din capul scărilor.

– O să mori bătrân și singur, i-am strigat înapoi. O să încărunțesc înainte să termin. Nu sunt sigură că treaba asta n-o să-mi *provoace* Alzheimer. Să umble prin vechiturile străbunicii Matthew e ceea ce i-a luat probabil mințile mamei. Ai timp să construiești de la zero o casă cu trei niveluri, cu tot cu subsol și pod cât o să-mi ia mie să golesc camera de zi.

El a intrat înapoi în birou.

– Atunci, după ce termin, o să te ajut și eu.

Cu un ultim vaiet, m-am urnit din loc și am intrat în încăpere. Cutii strânse de carton erau aranjate stivă pe masă, alături de o rolă lată de bandă adezivă și de un marker permanent. Am îmbinat o cutie, i-am lipit fundul cu scotch și am început cu biblioteca de pe peretele din spate. Inițial, rafturile fuseseră destinate să țină farfurii

frumoase și platouri strălucitoare din argint. Însă Gert strânsese de mult tot ce era de valoare, acum rafturile fiind ticsite cu nimicuri.

Îmi doream ca Gert să apară ca o hologramă chiar lângă mine. Mai întâi, aș întreba-o cine anume i-a dat ei dreptul să cumpere curcan de la magazin, când știa cum să-i frângă gâtul și să-l curețe de pene. După care aș fi făcut-o să-mi spună ce merita păstrat și ce era inutil.

Am auzit soneria înainte să apuc să pun un singur lucru măcar în prima cutie. Nu-mi păsa dacă era Marty sau Betsy, atâta vreme cât mai puteam să tergiversez lucrurile câteva minute. Am deschis ușa și am dat cu ochii pe verandă de o femeie și de un bărbat frumos îmbrăcați, având fiecare câte o servietă în mână. Clar nu era ziua mea bună. Nu conta dacă vindeau enciclopedii sau cărți religioase – nu eram interesată.

– Trudy Matthews? a întrebat bărbatul cu o voce ascutită și ușor gângav.

Poate că fuseseră trimiși din rai ca să mă pedepsească pentru că-mi trecuse prin minte să dau foc casei. Cum altfel să-mi știe numele? Sau poate Crystal chiar mă declarase nebună, iar servietele alea erau pline cu medicamente menite să mă sedeze până când reușeau să-mi pună cămașa de forță.

– Ce treabă aveți cu Trudy?

– Domnul Tucker a sunat seara trecută și ne-a spus să venim. Suntem anticari de la Ada și...

Am deschis larg ușa și le-am făcut semn să intre.

– Intrați, vă rog. Tocmai voiam să mă apuc de curățenie în camera de zi.

– Hei, Trudy, am uitat să-ți spun că am sunat la niște anticari de la... Cred că nu mai contează acum, a strigat Billy Lee din capul scărilor.

Eu am scuturat un deget înspre el. O să vadă el mai târziu. Era plin de surprize, și chiar îmi plăceau majoritatea dintre ele, dar într-o zi avea să uite să-mi spună de vreuna care va putea să-mi provoace un atac de cord.

Femeia a făcut prezentările în timp ce mă urmau:

– Eu sunt Linda, iar acesta e soțul meu, Art. E în regulă dacă ne instalăm la capătul acestei mese?

Erau cam de aceeași înălțime și vârstă, undeva pe la șaizeci de ani, și puși pe treabă.

El a admirat masa din camera de zi:

– E stejar. Sfârșitul secolului XVIII. O vindeți?

– Nu, o păstrăm, am zis eu.

– Te rog să ne anunți pe noi mai întâi dacă te decizi s-o vinzi.

Acum, ce obiecte ai vrea să catalogăm și la care să-ți facem o ofertă?

– Vai, Art, uită-te la solnițele astea, și sunt marcate clar pe fund. Văd o mulțime de lucruri pe care am fi interesați să le achiziționăm, așa că dă-mi voie să-ți explicăm care e tariful nostru. Plătim șaizeci la sută din valoarea contabilă a oricărui obiect de anticariat. Îți vom arăta obiectul propriu-zis în catalog, ca să știi că nu te păcălim.

Hei, nu-mi păsa cu cât mă plăteau. Orice era mai bun decât nimicul pe care l-aș fi luat dacă le duceam pe toate la magazinul cu lucruri la mâna a doua din Durant.

– Fă o listă și, după ce o termini, o să mă uit peste ea. Ce nu vrei, vă rog să...

– Pentru onoarea de a-ți umbla prin lucruri, o să împachetăm bucuroși ce nu vrem să luăm, ca să le poți depozita.

Art a deschis o servietă, a scos câteva registre, un carnet galben, un calculator și un carnet de cecuri cartonat.

Am făcut cu toții pauză la prânz. M-au întrebat de un restaurant, iar eu i-am trimis la Western Inn. Billy Lee s-a oprit și el din lucru și am făcut împreună niște sendvișuri în bucătărie.

– Deci, au găsit ceva bun? a întrebat el, în timp ce eu mă uitam peste lista obiectelor pe care le găsiseră până atunci.

– Ce-i aici ajunge la zece mii de dolari. Asta înseamnă șase mii pentru noi.

Ultimul cuvânt mi-a ieșit pe gură atât de firesc, încât m-am și speriat.

– Și se simte că ai mai scăpat din vechituri?

– Nu suficient. Am putea duce restul la magazinul cu lucruri la mâna a doua din Durant?

– Oricând vrei. Le încărcăm în furgonetă și facem un drum până acolo. Mai ai plăcintă cu cremă de cocos?

Eu am scos plăcinta înghețată din congelator, am tăiat două felii și le-am pus pe fiecare pe o farfurie din carton.

El s-a întins după a lui.

– Gert obișnuia să-mi spună că avusese o avere în casa asta, chiar sub nasul lui Lonnie. Bănuiesc că nu făcea diferența între obiecte de anticariat valoroase și adevăratele vechituri. M-am gândit că ascundea ceva la subsol sau în pod, dar atunci n-ar mai fi fost sub nasul lui, nu?

– Ce altceva ți-a mai spus? am întrebat eu.

– Că după ce moare, spera... a spus el, lăsând fraza neterminată.

– Ce anume? am insistat eu.

– În regulă, o să mărturisesc. Știam că o să-ți lase totul ție.

– Și?

– Și a spus că spera să revizuiești cu grijă lucrurile, ca să nu arunci ceva de valoare.

– Pot să înțeleg de ce, dar se referea doar la lucrurile din casă, nu?

El a ridicat din umeri.

– Nu știu. Obișnuia să-mi spună ceva de genul ăsta, după care îmi povestea ce i s-a întâmplat ei și Eulei când erau mici sau vreo altă amintire de-a ei. Spre sfârșit, mintea îi fugea în trecut, apoi în prezent și iar în trecut, toate în decursul unei singure cine.

A continuat să mănânce, iar eu am căzut pe gânduri, în cele din urmă punându-mi felia neatinsă de plăcintă înapoi în ambalaj. La ce dumnezeu se referise? La bijuterii? Poate că se temea să nu arunc totul fără să mă uit cu atenție înainte.

– Cred că se referea la bijuterii.

– Poate vrei să le depozitezi în seif.

Am crezut că se referea la un seif de la bancă, așa că am întrebat:

– Și unde e cheia?

– Nu ai nevoie de cheie. E un cifru, iar eu știu combinația.

Trebuie să fi arătat din cale-afară de uimită.

– Vino. O să-ți arăt. E la subsol, și nimeni altcineva în afară de mine nu știe că e acolo. L-a instalat după ce a murit Lonnie. Ar fi trebuit să-ți spun, dar au fost atât de multe de făcut și...

– ...și am încredere în tine, Billy Lee, am sfârșit eu în locul lui.

El a deschis ușa de la subsol și a tras de un lanț. Lumina s-a revărsat asupra unor scări foarte înguste. Uram beciurile, subsolurile, peșterile, orice era sub pământ. Să sune alarma de tornadă și o ignor. Mai bine îmi asum riscul de a fi luată pe sus cu restul de dărâmături decât să petrec o oră într-o pivniță mirosind a mucegai.

A dat un gramofon vechi la o parte și s-a așezat pe vine, ca să mute o valiză din metal, scoțând la iveală ușa de seif din podea.

– Uite-l! Cifrul este 7 dreapta, 1 stânga, 11 dreapta.

Fiecare zi aducea o nouă surpriză.

Interiorul seifului avea 45 de centimetri pătrați și era plin cu hârtii, bani și punguțe negre din catifea pline cu bijuterii și strânse la gură cu șnur. M-am uitat puțin printre hârtii și bijuterii, înainte să le pun pe toate la loc.

– Nu am timp să mă ocup de asta cum. Trebuie să merg sus și să termin mai întâi curățenia. Să luăm lucrurile pe rând. O să vedem mai târziu ce e cu restul, am zis eu.

Billy Lee a închis seiful, a răsucit mânerul și l-a astupat din nou.

– Nu e distractiv să primești moșteniri?

– Aș putea scrie o carte.

– Și de ce n-o faci?

– Vorbești serios?

– Desigur. Ești atât de deșteaptă. Ai putea scrie o carte. Ești și amuzantă. Descrie lucrurile așa cum le vezi. Doar că... a spus el, ridicând din sprâncene: Schimbă numele ca să-i protejezi pe subsemnați.

A început cu un zâmbet, care a devenit un chicot, care apoi s-a transformat într-un hohot de râs pe care nu l-am mai putut stăpâni. Era atât de contagios, încât s-a molipsit și Billy Lee, și iată-ne acolo, stând ca doi școlari, râzând din toată inima, când am auzit sunând soneria. Încă mai aveam niște rânjete stupide pe față când am deschis ușa. Erau Linda și Art, care se întorseseră.

În timp ce urcam la etaj ca să-l ajut pe Billy Lee, mi-a venit în minte o idee care s-a aprins ca un becuț într-o bulă de dialog deasupra unui personaj din benzile desenate. Aș fi putut folosi banii pe care îi făcusem astăzi ca să le ajut pe fetele fără posibilități să primească o educație. Puteam crea o bursă Gertrude Martin care să-i fie acordată unei eleve de la liceul din Toshomingo care avea

nevoie de ajutor ca să-și plătească taxa la colegiu. Eu și Billy Lee am fi putut să fim în comitetul care să hotărască acordarea bursei.

Art și Linda au reușit să strângă o furgonetă plină ochi până la ora cinei, iar eu aveam destule cutii cât să merite un drum până la magazinul cu lucruri la mâna a doua din Durant, însă asta avea să mai aștepte. Oricum, ar fi închis înainte să ajungem noi.

Billy Lee a aprins grătarul pe veranda din spate. Eu am pus pe el cartofi tăiați felii, ceapă și fasole verde cu bucățele de unt, sare și piper, toate învelite într-o folie de aluminiu și lăsate treizeci de minute să se facă înainte ca el să pună fripturile. După care m-am așezat în balansoar și l-am urmărit gătind.

– Ce vrei să faci cu banii pe care i-ai câștigat azi? a întrebat Billy Lee.

– Mă gândeam la o bursă Gertrude Martin pentru o elevă în ultimul an de liceu.

– E o idee bună, a zis el.

– Tu ce credeai că voiam să fac cu ei?

– Să sponsorizezi divorțurile femeilor pe care le înșală soții. Sau să înființezi burse care să le asigure pregătire profesională, astfel încât să poate fi independente financiar.

– Nu m-am gândit la asta, dar e o idee bună. Îmi place mai mult decât ideea pentru persoane mai tinere. Cum de ești așa deștept? Și, că tot suntem aici, trebuie să începi să-mi spui chestii.

El m-a privit drept în ochi.

– Dar îți spun chestii.

– Nu mi-ai spus nimic despre Linda și Art.

– Am uitat. Mă gândeam la birou și speram să nu fii dezamăgită, și am uitat.

– Billy Lee, ador absolut tot ce-ai făcut în casă. E ca și cum mi-ai citi gândurile și ai face ce vreau dinainte să știu chiar eu ce vreau.

– Atunci care e problema?

– Problema e că am obosit să tot scormonesc prin gunoaiele alea. Dacă n-ar fi fost mobila aceea superbă făcută de tine, cred că aș fi dat foc casei numai ca să nu mai fiu nevoită să sortez și să împachetez toate lucrurile alea.

El a chicotit, detensionând atmosfera.

– Chiar trebuie să te apuci să pui toate astea pe hârtie, Trudy. Te-ai pricepe.

– N-aș putea să mențin o singură idee cât să scriu o carte. În plus, avem multe de făcut momentan. S-au făcut fripturile alea? Sunt lihnită, am zis eu, schimbând subiectul.

Câteodată, încrederea pe care mi-o acorda Billy Lee era grea ca plumbul, ceea ce mă înspăimânta.

Capitolul 16

Până de Ziua Recunoștinței sufrageria era gata, iar camera de zi pe jumătate gata. Lemnul fusese curățat, pereții zugrăviți, însă am hotărât să așteptăm până după sărbători ca să-l chemăm pe parchetar. Mama și Lessie au fost singurii oaspeți, dar am pus masa în sufragerie și am folosit porțelanurile bune ale bunicii Molly. Mama bătea câmpii și credea că eu eram chelnerița, iar Billy Lee o vedetă de cinema. Și-a fluturat genele la el, după ce el a spus rugăciunea și a tăiat curcanul.

– Jur că te-am văzut jucând în episodul ăla din *The Golden Girls*.

– Nu o lua în seamă. Bucură-te numai că nu ți-pă sau că nu e supărată, mi-a șoptit Lessie.

– Asta e o chestie nouă pentru mine. Nu știam că mama știe să flirteze, am zis eu din colțul gurii.

– Voi două nu mai şușotiți acolo. Nu e frumos. Îl supărați pe Billy Bob și pe mine.

– Îl cheamă Billy Lee, mamă, am corectat-o eu cu blândețe.

– Îl recunosc pe Billy Bob Thornton când îl văd. Îi rănești sentimentele dacă îi spui Billy Lee. E actorul meu preferat de o groază de timp, așa că nu încerca să mă păcălești. Acum, mai adu-ne niște ceai. Paharul meu e aproape gol, iar al lui e doar pe jumătate plin.

– Da, doamnă, am spus eu.

Billy Lee m-a urmat în bucătărie.

– Fă-i jocul. Chiar e distractiv.

– Pentru tine. Tu ești o celebritate. Eu sunt doar chelnerița căreia i s-a permis să stea la masă.

– Dar e Ziua Recunoștinței și ești înconjurată de familie, a spus el.

– O, nu. Nu face pe copilul orfan cu mine, domnule. Și dacă tot o să fii Billy Bob Thornton astăzi, atunci du-te acolo, flirtează cu ea și fă-o fericită, am zis eu, împingându-l în sufragerie.

El m-a bătut ușor pe umăr.

– Da, doamnă. Mă duc. Chiar am jucat în *The Golden Girls*?

– Nu știi, dar e unul dintre serialele ei preferate. Și dacă spune că ai jucat în *The Beverly Hillbillies*, nu o contrazice.

– 'Nțeles.

– Ai lămurit-o pe chelneriță? l-a întrebat mama pe Billy Lee când ne-am întors în sufragerie.

– Desigur. Nu mă recunoștea de la televizor. Arăt altfel fără machiaj. Spune-mi, în ce filme ai jucat, doamnă Clarice?

– O, scumpule, eu nu sunt actriță, a chicotit ea.

– O femeie atât de încântătoare ca dumneata, pun pariu că ai fost cândva.

Mama a roșit și și-a făcut vânt cu mâna.

– Nu. Am vrut să fiu, dar nu m-a lăsat tata. A spus că fiicele lui o să se mărite și o să fie mame bune. Așa că asta am făcut. Am o fată care acum e plecată la facultate. Vrea să devină profesoară. Eu aș fi vrut să se facă actriță, dar nu i-am spus niciodată asta. Tata nu m-a lăsat să mă fac ce mi-am dorit, așa că eu o să-mi țin gura și o s-o las să se facă profesoară. Dar e atât de drăguță și de amuzantă, ar putea foarte bine să fie actriță. Pariu că ar putea s-o joace pe fiica lui Blanche oricând.

Eu aflam mai multe lucruri despre mama decât o făcusem sau îmi închipuisem vreodată, și asta numai datorită lui Billy Lee.

– Trudy e fiica dumitale?

– Da, ea e. O cunoști? a întrebat mama.

– Ne-am întâlnit.

– Ia te uită, ce mică e lumea. Crezi că ai putea să-i obții un rol în vreun film de-al tău?

– Posibil. Spune-i să vină la studio pentru o probă, a zis el.

Am încercat să-i arunc cea mai urâtă privire a mea, dar n-am reușit din cauza zâmbetului tâmp de pe față.

Lessie m-a atins ușor pe braț.

– Vezi? E fericită, chiar dacă nu e aici, cu noi.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, am zis încuviințând din cap.

Mama ne-a fulgerat pe amândouă cu câte o privire, așa că ne-am oprit din vorbit.

– Acum, vreau să știu ce te-a făcut să te apuci de actorie, a zis ea.

– Pur și simplu, a părut cel mai firesc lucru pentru mine. Eram la Hollywood și nu reușeam să găsesc o slujbă, când un vânător de talente vine și mă întreabă dacă nu vreau să joc în *The Golden Girls*, așa că am făcut o încercare.

Ea a dat din cap cu seriozitate.

– Am obținut rolul, apoi a urmat un altul. Destul de curând, ajunseseam vedetă de cinema.

– Ei, asta e o poveste minunată, Billy Bob. Mi s-a făcut somn de la mâncarea asta delicioasă. Ai vrea să ne duci acasă acum?

El și-a continuat rolul, ducându-se în atelier, deschizând ușa laterală și scoțând de acolo un Cadillac Coup DeVille din 1970: o decapotabilă roșie, strălucitoare, cu interior din piele albă. Mie mai să-mi iasă ochii din cap. Le-a ajutat pe cele două bătrâne să-și pună hainele și eșarfele, apoi a ajutat-o pe Lessie să se urce pe bancheta din spate și pe mama în față. Ea își ținea bărbia ridicată, de parcă în fiecare zi ar fi fost escortată cu atâta fast.

Mie nu mi-a venit să-mi cred ochilor până când nu s-a întors cu mașina. L-am întâmpinat pe veranda din spate. Bătea un vânt rece, iar eu nu-mi luasem nici o jachetă pe mine. El și-a pus brațul pe după umerii mei și am intrat.

– De unde naiba ai scos mașina aia?

– Din garaj.

– Dar... dar, am bâiguit eu, negăsindu-mi cuvintele.

– Ți-am spus când am fost la Jefferson că o să te duc undeva cu mașina mea când n-o să trebuiască să cumpăr lemne, a zis el.

– Dar nu mi-ai spus că arată așa, am protestat eu.

– Deci, îți place?

– Câte versiuni de Billy Lee mai sunt acolo?

– Billy Lee e doar un tip simplu, căruia îi place să facă diverse lucruri. Cadillacul ăla vechi îmi aduce aminte de unul pe care îl avea bunicul pe când eu aveam vreo patru ani. Obişnuia să mă plimbe cu el cu plafonul coborât. Când am găsit unul care fusese recondiţionat, l-am cumpărat. Le-am dus la o mică plimbare pe Lessie și pe mama ta, altfel m-aș fi întors mai repede.

– Unde?

– Doar pe Main Street și pe lângă școala generală. Numai că doamnei Clarice i s-a făcut frig.

– Ești un înger, am spus.

– Eu? Nu, eu sunt doar ciudatul Billy Lee Tucker.

– Șmecherule! Știi ce spune lumea despre tine, dar ție nu-ți pasă nici cât negrul sub unghie.

– Exact! a zis el, făcându-mi cu ochiul. Acum, ce notă dai primei sărbători petrecute în casă?

– Iar schimbi subiectul, dar acum nici că-mi pasă. Ar fi fost mai bine dacă mama era lucidă.

El a luat un șervet uscat și a început să ștergă vasele.

– Nu m-a deranjat să fiu o vedetă de cinema.

– Sunt sigură că nu, am răspuns, neputând să-mi șterg zâmbetul tâmp de pe față. Chiar dacă am fost doar o chelneriță, fără Crystal alături și cu mama trăind în lumea ei nebună, am fost fericită.

– Mă întreb ce a declanșat scenariul de azi, a spus el, în timp ce ne ocupam amândoi de vase.

– Ei bine, dacă închid un ochi și îl mijesc pe celălalt, parcă aduci puțin cu Billy Bob.

Am scos din priză mașina de spălat vase și l-am privit cu ochi mijiți.

El a plesnit aerul de lângă umărul meu.

– Apropo de asta, iau un sendviș cu curcan și mă duc acasă să trag un pui de somn.

– Ne vedem mai târziu. Și când te întorci, vezi să fii vechiul și simplul Billy Lee. Să nu crezi că vei primi tratament special, acum că a plecat mama. Și încă ceva, Billy Lee: semeni mai degrabă cu Harrison Ford, l-am tachinat eu.

– Primesc tratament special în fiecare zi, Trudy, mi-a răspuns, ieșind pe ușă înainte să apuc să mai zic ceva.

Capitolul 17

Cu două zile înainte de Crăciun, Billy Lee a adus în casă un cedru și unul dintre suporturile acelea în care puteai pune până la patru litri de apă, astfel încât copacul să nu moară și să nu-și scuture toate acele. A adus cutia cu decorațiuni din pod și, când a deschis-o, aceasta a scos la iveală un set vechi de globuri luminoase și de ornamente fragile într-o mulțime de culori. Linda și Art ar fi salivat la vederea lor.

În timp ce Billy Lee instala luminițele în pom, eu m-am dus până la magazinul de chilipiruri ca să cumpăr niște beteală. Atunci am dat peste Betsy și Marty – și când zic am dat peste mă refer că am intrat în ele de-a dreptul. Ieșeau din magazin tocmai când eu intram, așa că n-am avut cum să mă ascund de ele așa cum obișnuiam s-o evit pe mătușa Gert.

Marty mi-a zâmbit.

– Ajunge cu asta. Nu ne avem decât una pe alta și m-am săturat să stau supărată pe tine. Îmi pare rău că am știut despre Drew și că nu ți-am spus și îmi pare rău pentru ce ai auzit în toaleta femeilor la înmormântarea lui Gert. Mă ierți?

Betsy m-a îmbrățișat.

– Și mie. Am fost îngrozitoare. Ai tot dreptul să ne trimiți unde vrei tu, dar să știi că ne e dor de tine.

– Sunteți iertate, am spus. Nu le-am spus că spiritul lui Billy Lee se așezase pe umărul meu, îndemnându-mă să fiu bună și să le iert. Cu o condiție, am continuat eu.

Amândouă m-au privit lung.

– Să nu mai vorbești niciodată urât de Billy Lee. E prietenul meu, iar dacă îl mai vorbești de rău, o să mătur străzile din Tishomingo cu amândouă.

– De acord, s-a învoit Betsy numaidecât.

– Bine, a răspuns și Marty.

– Atunci, nu vreți să veniți la masa de Crăciun? Ne-ar face plăcere să vă primim, am spus.

– O să fim acolo. Tocmai ne plângeam de copiii noștri, care și-au făcut toți planuri, și chiar ne-am fi dorit ca mătușa Gert să mai fie cu noi și să ne invite la masă, așa cum făcea când eram mici, a zis Betsy zâmbind larg.

– Bun. Ne vedem la cină peste două zile, am mai spus eu.

Am cumpărat trei feluri de beteală, pentru că nu mă puteam hotărî care-mi plăcea mai mult. Nu avusesem niciodată un pom adevărat. Mama făcea parte din prima generație de posesori ai acelor brazi albi, cu becuțe și beteală roșie, cu fundițe roșii din mătase și cu un înger roșu în vârf. Câțiva ani mai târziu, brazii albi n-au mai fost la modă. Mama a cumpărat un brad verde artificial și l-a decorat cu becuțe albe, cu beteală aurie și cu globulețe colorate.

Când m-am căsătorit, am cumpărat un brad verde artificial, schimbându-l la vreo doi ani, pe măsură ce modele mai noi și mai bune apăreau pe piață. Însă toate păleau în comparație cu cedrul pe care mi-a căzut privirea când am intrat în casă cu sacoșele pline de beteală. Mi-am aruncat haina pe un balansoar și l-am urmărit pe Billy Lee cum pune restul de luminițe, cum bagă instalația în priză și scoate un strigăt victorios atunci când aceasta s-a aprins, așa cum ar fi trebuit.

– Care e faza? am întrebat eu.

– Eu și Gert eram tare bucuroși când vedeam că instalația mai merge încă un an. Ea obișnuia să spună că ar trebui să le scoată din folosință, dar mie mi-au plăcut întotdeauna mai mult becurile astea mari decât chestiuțele alea sclipitoare. Presupun că sunt de modă veche. Bunica întotdeauna a avut un cedru adevărat, chiar și după ce alții își cumpărau pomi artificiali, iar eu adoram globurile mari.

– M-am întâlnit cu Marty și Betsy la magazin și le-am invitat la masa de Crăciun.

Mi-am frecat mâinile înghețate, iar gândul m-a purtat la șemineul acela drăguț din casa de lângă lac.

– Asta e grozav, Trudy. O să avem o mulțime de oameni la masă și o să iasă un Crăciun minunat! a exclamat Billy Lee.

– Chiar îți place sărbătoarea asta?

El a zâmbit atât de larg, încât zâmbetul lui strâmb nu mai părea deloc strâmb.

– E preferata mea.

Și-a petrecut beteala pe după umeri și brațe, așa cum l-am văzut făcând cu acele corzi de extensie, înainte să le pună deoparte; după care mi-a întins celălalt capăt.

– Treaba ta e să iasă perfect. Umples golurile lăsate de crengile mai puțin dese și fă să arate drăguț. Treaba mea e să mă plimb în jurul pomului până când îl terminăm de împodobit.

Am început din vârf. Acoperă aici, umple acolo, împiedică-te de cablul instalației, dă peste Billy Lee de zeci de ori. În viața mea nu mă distrasem atât decorând un pom.

– Ei, fir-ar să fie, iar am scăpat-o! Sunt regina neîndemânaticilor azi, am spus eu.

– Cui îi pasă? E sezonul bucuriei, ai uitat?

– Atunci suntem în ton cu sezonul, am răspuns.

Am terminat cu beteala și m-am prăbușit în balansoar.

– Pauză. Lasă-mă să mă odihnesc un minut.

El s-a dus în bucătărie, a luat carafa cu lichior de ouă din frigider și a turnat în două pahare. Pe unul mi l-a întins mie, după care s-a așezat și el într-un balansoar.

– Arată bine. Anul trecut, Gert a vrut doar un brăduț de șaizeci de centimetri, pe care l-am pus pe masa din sufragerie. Tocmai aflate că are cancer, dar voia să se țină tare. Probabil că nici de brad n-avea chef, dar a păstrat aparențele de dragul meu.

– I-ai făcut bine. Mă simt vinovată că nu am depus mai mult efort să fiu în preajma ei.

– Gert a înțeles. Știa că ești mai bună decât crezi. Poate că am fost bun pentru ea, dar asta a fost reciproc. Și ea a fost bună pentru mine. Am ținut la bătrâna asta agasantă.

Eu aproape că-mi terminasem de băut lichiorul de ouă, când am auzit soneria. Mă gândeam că trebuia să fie vreun vânzător ambulant ori vreun grup religios mizând pe sezonul sărbătorilor ca să ceară donații. M-am ridicat cu greu și mi-am tras în sus pantalonii de trening care-mi atârnav pe șolduri. Numai asta și era un cadou de Crăciun. Chiar de dimineață mă uitasem în oglindă și îmi descoperisem oasele de la șold, pe care nu le mai văzusem de cel puțin cincisprezece ani.

Un vânt rece din nord biciuia zidurile casei, pătrunzând prin ușă atunci când am deschis-o. Crystal stătea în prag ca o statuie din piatră.

M-am holbat la ea de parcă ar fi fost o stafie.

– Mamă? a șoptit ea.

Părul ei frumos și blond, de obicei vopsit și perfect aranjat, îi era acum lipit de cap. Ochii roșii și umflați și vânătaia proaspătă de pe obraz erau singurele care îi aduceau culoare pe chip. Era îmbrăcată cu pantaloni de trening tăiați neglijent chiar deasupra genunchilor, iar în picioare avea niște șlapi din cauciuc. Se îmbrățișa singură în încercarea de a se încălzi.

– Pot să intru? a întrebat cu voce tremurătoare.

Eu am apucat-o de braț și am tras-o înăuntru, trântind ușa.

– Îmi pare atât de rău. M-ai luat prin surprindere. Vino încoace din frigul ăla. Vrei o ciocolată caldă sau cafea? Stai să te învelesc cu o pătură. Tremuri ca o frunză. Ai febră? Unde ți-e haina?

– În mașină, laolaltă cu toate lucrurile mele, care sunt tare puține.

– Billy Lee, e Crystal! am strigat eu spre sufragerie.

El și-a ițit capul pe după ușă.

Eu mi-am întors privirea la Crystal.

– Făceam pomul. Lasă-mă să-ți ofer ceva cald de băut, după care poți să ne ajuți, dacă tot ai de gând să rămâi.

Ea și-a lăsat capul în jos, iar mie mi-a tresărit inima de milă pentru ea. Cine Dumnezeu îmi adusese copilul în halul ăsta? Dacă îl găseam pe vinovat, avea să facă o baie la miez de noapte în lacul Texoma cu o pereche de pantofi de ciment în picioare și un glonț calibru .38 între ochi.

– Ciocolată caldă, te rog, a îngăimat ea.

M-am dus în bucătărie, urmată de amândoi:

– Ciocolata o să te încălzească. Ai înghețat.

Ea s-a așezat la masă.

– Trebuie să vă vorbesc.

Billy Lee și-a tras un scaun și s-a așezat.

Ea și-a împins scaunul atât de brusc, încât acesta a căzut la podea. Mă așteptam să înceapă cearta. Să țipe până când avea să mi se veștejească pomul de Crăciun. Dar nu. A făcut doi pași spre mine, s-a aruncat cu brațele pe după gâtul meu și a izbucnit într-un plâns cu sughițuri atât de mari, încât abia mai putea respira.

Eu am îmbrățișat-o strâns și am bătut-o ușor pe spate, liniștind-o ca atunci când era doar o fetiță și cineva îi rănea sentimentele.

– Șșt, șșt, gata acum. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Nu am unde să mă duc și am fost atât de rea cu tine. M-a părăsit și eu am renunțat la școală fără să-ți zic. Tati spune că sunt o rușine și că nu pot să locuiesc la el pentru că l-aș face și mai mult de râs, și mi-e frică, mamă. Jonah mi-a spus că nu e pregătit să devină tată, așa că s-a întors acasă, în Pennsylvania, și vrea să divorțăm. Mi-am pierdut slujba de la McDonald's și acum nu știu ce să fac, a spus ea printre sughițuri, ștergându-și nasul și ochii cu șervețelul pe care i-l dăduse Billy Lee.

Am condus-o înapoi la masa din bucătărie.

– Stai jos și începe cu începutul.

Ea s-a lăsat în scaunul de unde se ridicase Billy Lee, și-a pus coatele pe masă și a continuat să plângă.

– Sunt așa o proastă!

Billy Lee s-a întins peste masă și a atins-o ușor pe braț. Mă așteptam ca ea să explodeze și să se smucească de lângă el, poate chiar să-i zică vreo două. În schimb, l-a privit în ochii lui înțelegători și l-a cuprins cu brațele pe după gât, plângându-i pe umăr.

Eu am făcut repede la microunde ciocolata caldă și i-am pus-o în față. În cele din urmă, i-a dat drumul lui Billy Lee și s-a așezat, fără să-i dea însă drumul la mână. Când m-am așezat și eu, fără să bage în seamă ciocolata caldă, m-a luat și pe mine de mână.

– Mi-am distrus viața. Sunt pedepsită pentru felul în care m-am purtat cu tine.

– Începe cu începutul, i-a spus Billy Lee încetișor.

– Eu și Jonah ne-am certat rău de tot când am rămas însărcinată. A fost un accident, dar nu m-a crezut, iar acum s-a întors în Pennsylvania și a luat cu el tot ce aveam.

Era atât de nefericită, încât mi-a frânt inima încă o dată.

– Ei bine, posibil ca asta să fie un lucru bun. Ar fi înțelept din partea lui să rămână departe de partea noastră de lume, dacă vrea să apuce încă o zi de naștere, am zis eu cu o convingere absolută.

– Nu-ți face griji. Nu se mai întoarce niciodată, a scuipat ea cuvintele.

– Continuă, a îndemnat-o Billy Lee.

A sorbit din băutura caldă, culoarea revenindu-i puțin în obraji.

– Când i-am spus că sunt însărcinată, mi-a zis să scap de problemă, pentru că nu vrea să fie împovărat cu un copil.

Billy Lee a bătut-o ușor pe mână și a așteptat răbdător să continue.

Eu încă mai aveam viziuni cu mine hrănind un somn de douăzeci și trei de kilograme cu cadavrul unui băiat frumușel.

Ea a continuat cu glas spart:

– Peste cinci zile trebuie să plătesc chiria. Ieri am fost concediată. Mâncarea s-a terminat. Nu mai am decât zece dolari și un rezervor de benzină. Am fost la tata și i-am zis de copil, iar el m-a dat afară.

Expresia de pe chipul lui Billy Lee era una de dezgust.

– Ai făcut ce trebuia venind aici, Crystal. Mamei tale i-a fost dor de tine.

Eu am bătut-o ușor pe mână cu mâna mea liberă.

– O să trecem noi și peste asta. Am o cameră liberă și foarte drăguță la etaj unde poți să stai. Pe urmă, când începe noul semestru, o să-ți găsim un apartament.

– Nu mă mai întorc la școală. O urăsc. Am fost în perioada de probă tot semestrul trecut. Am avut niște note oribile, a spus ea.

Asta punea problema într-o lumină nouă. Abia reușeam să-mi pun propria viață în ordine. Aveam o mamă cu Alzheimer, trecusem recent printr-un divorț și nu era deloc ușor să-mi țin în frâu sentimentele pentru Billy Lee. Dar ea era copilul meu și o iubeam atât de mult, încât durerea ei îmi sfâșia inima din piept.

– O să vorbim mai târziu despre asta. Pentru moment, o să te ajutăm să-ți aduci hainele înăuntru.

– Nu am decât o valiză. Am dat totul la amanet ca să mă mențin pe linia de plutire. Tata mi-a anulat toate cărțile de credit din momentul în care m-am căsătorit. M-am angajat la McDonald's, dar Jonah a spus că n-are de gând să lucreze și el într-un fast-food.

Tipul ăla nu avea să sfârșească aruncat într-un lac. Mă gândeam la ceva mult mai dureros și care să dureze mai mult decât un simplu glonț sau înecatul.

– Atunci, mă duc să-ți aduc valiza. Tu termină-ți ciocolata caldă, a spus Billy Lee.

– Ai mâncat ceva? Eu și Billy Lee am făcut supă de legume azi, e încă pe aragaz, am zis, îmbrățișând-o strâns.

– Chiar mi-e foame, a recunoscut ea.

Tonul ei mi-a trimis fiori pe șira spinării. Copila mea era speriată, însărcinată, flămândă și pe deasupra alungată de propriul tată. Poate că avea să i se alăture în mormânt acelui Jonah și cum l-o mai fi chemând.

– Mamă, îmi pare atât de rău. N-am vrut să vin peste tine și Billy Lee. N-ai nevoie de mine să te încurc, mi-a șoptit, după ce Billy Lee a ieșit pe ușă.

– Despre ce vorbești? Nu mă încurci deloc.

– Dar credeam că locuiește cu tine.

– Billy Lee nu locuiește aici.

– Așa a spus tata. A spus că l-ai lăsat pe el pentru prostul satului, a zis ea roșind.

– Billy Lee este cel mai bun prieten al meu și bărbatul cel mai bun și iubitor din lume, dar noaptea se duce acasă la el, Crystal.

Am pus un bol cu supă la microunde și am scos restul de pâine din făină de porumb.

– Lapte sau ceai?

– Lapte, te rog. Mamă, nu-mi vine să cred că mă primești după ce am fost atât de rea cu tine.

– Ai vrut să scapi de copilul pe care-l porți în pântec? Ai avut, fie și numai o dată, îndoieli să-l lași să trăiască, chiar dacă taică-su e un idiot?

Ea a scuturat din cap.

– Niciodată.

– La fel simt și eu pentru tine.

Lacrimile îi umpluseră ochii deja umflați și îi curgeau pe obraji.

– Nu merit asta.

– O să fii mamă. Felicitări! Odată ce devii mamă, e pe viață. Nu renunți niciodată și nici nu te pensionezi. Supa e fierbinte. Aud ușa de la intrare. Billy Lee o să-ți ducă lucrurile sus în cameră, iar mâine o să mergem să-ți cumperi ce ai nevoie.

– Mulțumesc. Din inimă, a spus ea umil.

A început să mănânce cu poftă din supă. După ce a dat gata bolul, a cerut încă unul, ba chiar a spălat și vasele după ce a terminat.

– Ai pomenit ceva de un pom de Crăciun? a întrebat ea.

– Billy Lee l-a tăiat din pădure, am răspuns.

În sfârșit, ochii i s-au însuflețit puțin.

– Pădure? În Tishomingo? Haide, mamă.

Uimitor ce puteau face un bol cu supă și promisiunea unui pat cald. Drew merita să fie înmuiat în miere și îngropat într-un mușuroi de furnici. Faptul că tatăl ei o alungase probabil c-o rănise la fel de mult ca plecarea lui Jonah.

Eu mi-am rectificat povestea.

– Ei, în pădurea din spatele casei lui. Mâine merg la Dollar General și o să cumpăr un ornament din acelea pe care scrie Primul Crăciun al copilului. O să fiu bunică!

Crystal a ridicat un globuleț și l-a agățat în pom.

– Mamă, sigur nu te deranjează asta?

– Ce anume? Un pom adevărat? Întotdeauna mi-am dorit unul, dar mama zicea că nu sunt „la modă“, iar bunica ta Williams ar fi făcut infarct dacă am fi adus în casă un brad adevărat, după câți bani cheltuise pe designerul ăla de interior.

– Nu pomul. Care e grozav. Miroase ca spray-ul ăla pe care-l foloseam de sărbători, doar că nu la fel de puternic. Despre faptul că mă mut aici și o să am un copil fără să am un soț.

– Adevărul este că, dacă ai fi fost prima femeie care să aibă un copil fără soț, am fi putut să te sacrificăm zeilor perfecțiunii

întruchipate, dar nu ești singura și probabil n-o să fii nici ultima. Deci, presupun că vă ținem și pe tine, și pe copil.

Billy Lee a zâmbit fericit.

– Tu ce zici? l-am întrebat.

– Cartierul are nevoie de un copil, a zis el.

Crystal a luat alt globuleț și a studiat pomul.

– Mă așteptam să nu mă înțelegi, mamă. M-am gândit că o să-mi ții o predică și că o să-mi spui cât o să mă coste să rămân aici.

– M-am schimbat. Apropo, faptul că vei deveni mamă, fata mea, înseamnă că va trebui de-acum să știi ce ai de făcut. Să fii mamă e o responsabilitate foarte, foarte mare. Cum ai de gând să întreții copilul?

A trebuit să-mi ridic iarăși pantalonii. Trebuia să mă duc să-mi cumpăr niște haine mai mici.

Billy Lee continua să pună globuleț după globuleț.

– Care e pasiunea ta, Crystal?

Ea l-a privit nedumerită.

– Pasiune? Despre ce vorbești?

Cuvântul *pasiune* pentru un copil avea o conotație diferită față de noi,ăștia, dinozaurii de patruzeci de ani. Ceva în legătură cu geamurile de mașină aburite într-o parcare. Nu era sigură la ce se referea el, iar asta i se citea limpede pe chip.

– Adică ce te face fericită? Ai spus că nu-ți place școala. Ce te face să te simți împăcată? Asta înseamnă pasiune.

– Să sap în pământ și să fac chestii să crească, a răspuns ea, punând un ornament roșu în formă de clopoțel pe o creangă de jos.

Eu am întors capul ca să mă uit la copila pe care o născusem în urmă cu douăzeci de ani. Acea n-ar fi ridicat nici o frunză de jos fără mânuși.

– Adoram să grădinăresc cu bunicul Matthews. Obișnuia să mă lase să plantez gălbenele de jur împrejurul grădinii, iar la colegiu m-am înscris la câteva cursuri de horticultură. Tata ar fi murit dacă ar fi știut că am lăsat cursurile de drept și de contabilitate pentru cele despre plante. Dar astea îmi plăceau. Sunt singurele la care am avut note suficient de mari, încât să rămân fie și în perioada de probă. Într-o bună zi, mi-ar plăcea să am o seră și să cultiv plante pe care să le vând florărilor.

– Nu ți-ar plăcea mai mult o florărie? a întrebat el.

– Nu. Pentru moment, vreau să găsesc o slujbă oriunde, însă visul meu e să am o seră. Va trebui să economisesc multă vreme de-acum încolo pentru așa ceva, pentru că, chiar dacă o să reușesc să am una, va mai dura un an până când să mă poată întreține pe mine și pe copil.

Iat-o pe fata mea vorbind ca un adult. Nu pomenise nici măcar o dată despre manichiură și nici nu întrebese când mergem la cumpărături.

– Mie îmi sună bine. Cu așa o preocupare, nu va trebui să angajezi o bonă. Niciodată nu mi-a surâs ideea de a-ți lăsa copilul cu un străin, a spus Billy Lee.

– Nici mie. Nu știu ce-aș fi făcut dacă mama n-ar fi stat acasă cu mine. În ciuda acestui lucru, n-am ieșit prea bine, nu-i așa?

– Eu zic că ai ieșit numai bine. Cu toții avem dreptul să facem greșeli. Billy Lee a mai pus câteva globulețe pe ramurile de sus. Lui Gert i-ar fi plăcut bradul ăsta. Cred că suntem gata să punem țurțurii.

Crystal chiar a zâmbit când el i-a întins un pumn de țurțuri lungi, din foiță argintie.

– Mătușa Gert m-ar fi spânzurat de copacul din curte.

– Nu cred asta, a spus Billy Lee. Noi, cei de pe Broadway Street, nu avem prea multe prejudecăți.

Mi-a întins îngerul de pus în vârful pomului și mi-a ținut scaunul cât timp m-am urcat pe el și l-am fixat la locul lui.

– Foarte frumos, a spus Crystal.

Billy Lee a încuviințat din cap.

– Mă duc acasă. Vin mâine-dimineață să începem să gătim pentru masa festivă. La șapte e bine?

Nu voiam să plece, dar nici nu am găsit un pretext ca să-l fac să rămână, în afară de faptul că nu voiam să fiu singură cu Crystal. Aveam nevoie de ajutorul lui.

Crystal a făcut ochii mari.

– Șapte?

– Șapte dimineața, domnișoară, iar tu o să te trezești odată cu noi. În casa asta toți pun osul la treabă, am zis eu.

– Da, doamnă, a făcut ea.

– Doar nu credeai că o să dormi până la prânz în Ajunul Crăciunului, nu? Avem dovleci de curățat și de fiert și un curcan de jumulit, am necăjit-o eu.

– Serios?

– Nu, curcanul și șunca sunt de la magazin, dar să nu mai spui nimănui. Gert o să se scoale din mormânt și o să ne bântuie, i-am șoptit, făcându-i cu mâna lui Billy Lee de noapte bună.

– Visez.

– Nu, Crystal, nu visezi. O să trecem prin asta împreună. N-o să fie ușor, și o să ai parte de multe critici, dar o să supraviețuiești. Iar ce nu ne omoară ne face mai puternici. Acum să mergem la culcare. Am un jacuzzi minunat la etaj, pe care o să-l adori.

Ea s-a uitat prin cameră.

– Locul ăsta arată grozav. Când o să cumperi mobilă?

– Nu mă grăbesc să cumpăr nimic. Dar camera ta e mobilată, așa că n-o să trebuiască să dormi pe podea.

Am scos din priză luminițele din pom și am apăsât întrerupătorul de pe perete. Lumina de veghe ne-a condus până la etaj.

– Vai, Doamne, a șoptit ea când a văzut mobila din dormitor.

– Drăguță, nu? Billy Lee a făcut-o. E pur și simplu superbă. Dacă omul ăsta e un idiot, mi-aș fi dorit să văd ce ar fi în stare să facă dacă ar avea creier.

Capitolul 18

Am început Crăciunul devreme, cu schimbul de cadouri. Billy Lee mi-a dăruit un superb suport pentru cuverturi, confecționat din lemn de plop tremurător, iar eu i-am oferit un exemplar cu autograf al celui mai recent roman al lui James Lee Burke. Poate a părut că am copiat ideea cadoului, dar chiar a fost încântat de el. Împreună am adunat sub pom vreo douăsprezece cadouri pentru Crystal, majoritatea dintre ele cumpărate pe ultima sută de metri sau destul de stupide, ca, bunăoară, un ceas cu alarmă cu cifre foarte mari. Dar ea a exclamat de bucurie la fiecare cadou întocmai ca un copil.

– Țsta e cel mai tare Crăciun de până acum! a spus după fiecare.

– Chiar este, a fost de acord Billy Lee. Lui Gert i-ar fi plăcut nespun această zi. Acum, hai să ne apucăm serios de gătit. Eu mă ocup de micul dejun, a zis el.

– Eu pun masa. Putem folosi porțelanurile bune? a întrebat Crystal.

– Desigur. Doar e sărbătoare. Scoate și paharele alea frumoase ale bunicii Molly.

Ea s-a dus în sufragerie, iar eu și Billy Lee în bucătărie.

El m-a atins ușor pe braț.

– Vreau să-ți mulțumesc încă o dată pentru carte. Nu mă pricep la cuvinte, Trudy. Aș putea să-ți vorbesc toată ziua despre lemn și finisare, dar...

– S-a văzut pe fața ta cât de mult ți-a plăcut. Dar n-ai cum să fii mai mândru de cartea ta decât sunt eu de suportul meu de cuverturi, am zis.

El a zâmbit, făcându-mi inima să se topească. Billy Lee Tucker era cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată.

La zece, Crystal s-a dus cu Maverick-ul până la azil ca să le ia pe mama și pe Lessie. Mama a apărut în ușă îmbrăcată într-un costum de jogging din velur pe care i-l cumpărasem anul trecut de Crăciun. Ea și Lessie aveau fiecare cadouri sub pom, iar amândouă au reacționat ca niște fetețe.

Marty și Betsy au ajuns la unsprezece, aducând coșuri pline cu fursecuri de casă și cu dulciuri. S-au dus direct în bucătărie ca să ajute, trimitând-o pe Crystal în sufragerie, să stea cu Lessie și cu bunica ei.

Mama a bătut cu un cuțit în pahar, atrăgând astfel atenția tuturor, ca să țină un toast:

– Pentru Trudy, care a renovat frumos această casă și care a pregătit această masă pentru noi.

Toată lumea și-a ridicat paharul și a făcut liniște.

Eu n-am ciocnit.

M-am ridicat în picioare.

– Nu e doar meritul meu pentru această masă și pentru renovarea casei. Billy Lee a muncit de două ori mai mult decât mine. A lucrat toată ziua cot la cot cu mine, dându-mi tot felul de lecții prețioase. Ca, de exemplu, că dizolvantul îți poate lua pielea dacă nu te speli imediat.

Toată lumea a râs.

Eu am continuat:

– El s-a ocupat de tâmplari, zugravi, instalatori și electricieni, precum și de ceilalți muncitori. Ca mai apoi să-și petreacă serile în atelierul lui și să confecționeze mobila. Sunteți bine-venite să mergeți sus după cină și să aruncați o privire la ce a ieșit din mâinile lui.

Betsy și Marty s-au uitat spre scări. Pun pariu că acum și-ar fi dorit să nu se fi grăbit atât să dea cu piciorul acestei case vechi.

Am tras adânc aer în piept și am continuat.

– Dar, mai mult decât orice, Billy Lee m-a ajutat să-mi depășesc problemele personale pe care le-am avut în acest an. Mi-a fost un prieten adevărat și nici că aș fi putut să-mi doresc unul mai bun. Cât despre cină, nici pentru asta nu pot să-mi asum întregul merit. Și Crystal, și Billy Lee m-au ajutat toată ziua de ieri și azi-dimineață.

Iar ea s-a trezit devreme în ambele dimineți, așa că asta e într-adevăr un miracol de Crăciun.

Replica a stârnit un nou val de râsete.

– Deci, toastul le aparține și lui Billy Lee și lui Crystal în egală măsură. Apropo, Crystal mi-a făcut cel mai grozav cadou de Crăciun. O să-mi dăruiască primul meu nepot. Așa că vă rog să ridicați paharele pentru noua generație.

Crystal și-a șters ochii, și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat.

– N-am ajutat chiar atât de mult. Billy Lee și mama s-au ocupat de mare parte din lucruri. Și da, m-am trezit devreme, dar doar pentru că a trebuit. Grețurile de dimineață sunt oribile, a zis ea râzând. Ca să evit o sumedenie de întrebări, m-am căsătorit în Vegas acum câteva luni. Tatăl copilului meu a ales să nu facă parte din viața lui. Toastul ăsta e pentru mama și Billy Lee, de la care am învățat mai mult în două zile decât am învățat în douăzeci de ani. Și nu doar cum să fac o plăcintă cu dovleac de la zero. Vă iubesc pe amândoi.

Un zâmbet larg a apărut pe chipul radios al lui Billy Lee, iar ochii lui albaștri au licărit.

Mama s-a aplecat și a întrebat în șoaptă:

– Când o să iasă bunica Molly din camera ei? Îi ducem mai târziu o tavă sus? A făcut o treabă tare bună cu salata de cartofi dulci. Întotdeauna îmi place când pune mai multe nuci pecan. E singura modalitate să mănânci igname. Cât despre salata de merișoare, Gert a făcut-o? Mi-a spus odată că secretul constă într-o portocală întreagă rasă, cu tot cu coajă, dar cred că doar mă necăjea. Tu ce crezi?

– Asta mi-a spus și mie, i-am răspuns tot în șoaptă, dorindu-mi să n-o fi luat pe arătură.

Cei de la masă au rămas în tăcere o vreme, ca mai apoi, peste doar câteva minute, să înceapă din nou să vorbească. Mama și-a văzut de mâncat, ducând mâncarea la gură, lăsând furculița jos între îmbucături și stând cu mâinile în poală. Poate că uitase ce zi era, însă nu și bunele maniere, care îi fuseseră formate încă de când era copil. Întotdeauna fusese o pedantă. Eu ce constantă aveam în viață?

În minte mi-a venit numaidecât numele lui Billy Lee.

După cină, mama și Lessie erau amândouă atât de obosite, încât Crystal s-a oferit să le conducă înapoi la azil. Mama a scuturat din cap:

– Când vin în vizită aici, Billy Bob Thornton mă duce acasă în Cadillacul lui roșu. Cu plafonul ridicat. Sună-l și spune-i că sunt gata de plecare.

– Bunico, Billy Bob Thornton nu e aici, a spus Crystal, cerându-și parcă scuze.

Eu am atins-o pe mama pe braț și i-am zâmbit.

– Îl sun imediat. E deja pe drum. Chiar îi părea rău că n-a putut fi azi aici cu tine.

Lessie a fost singura care a zâmbit și a dat din cap la tot ce am spus. Restul m-au privit de parcă mi-ar fi crescut un al treilea ochi în mijlocul frunții. Am continuat să-i vorbesc mamei despre Billy Bob, în timp ce Billy Lee s-a strecurat pe ușa din spate și, în doar câteva minute, a tras Cadillacul pe alee și a claxonat.

– Uite-l, mamă, exact la timp. Te ajut să-ți pui haina, iar el o să te ducă direct acasă.

Marty, Betsy și Crystal n-au stat pe gânduri: s-au dus la ușa din spate ca să vadă cine claxonează. Biata Crystal, ce față a mai făcut când a văzut! Cât despre Marty și Betsy, faptul că au rămas cu gura căscată și că ochii aproape că le ieșiseră din orbite era revanșa pentru noaptea în care se distraseră pe seama lui Billy Lee la focul de artificii.

– Ce nai...

Betsy și-a recapăt controlul asupra gurii înaintea lui Marty.

Mama a bătut din palme ca o fetiță.

– Ți-am zis eu. Vezi? E Billy Bob Thornton în Cadillacul lui roșu. Să mergem, Lessie. O să ne plimbe mai întâi pe Main Street, după care ne duce acasă. E un om bun.

Lessie a condus-o afară, unde „Billy Bob” le-a deschis și închis portierele cu un zâmbet, ca mai apoi să pornească.

– Știu că e de-adevăratelea, dar nu-mi vine să-mi cred ochilor, a spus Crystal.

– Doamne, ce frumoasă e chestia aia! a făcut Marty. Habar n-aveam că Billy Lee are o astfel de mașină.

– Superbă, nu? Nu cred c-o să facă pneumonie pentru că merg cu plafonul ridicat, nu? am întrebat.

– Dacă ar face, ar muri fericite, a spus Crystal râzând.

Mai târziu în aceeași seară, după ce toată lumea a plecat la casele lor, eu stăteam în sufragerie pe întuneric, cu suportul pentru cuverturi pe care mi-l dăduse Billy Lee cadou de Crăciun suficient de aproape cât să-l pot atinge. A doua zi aveam să gădesc locul perfect pentru el în încăperea abia mobilată.

Billy Lee o întrebase pe Crystal care era pasiunea ei. M-am întrebat și eu același lucru despre mine în timp ce stăteam acolo și admiram ornamentele de pom sclipind. Primul meu Crăciun în noua mea locuință fusese minunat. Fata mea se întorsese acasă. Mama fusese lucidă pentru scurtă vreme. Billy Lee? Ei bine, cuvintele nu-l puteau descrie pe Billy Lee.

Dar care era pasiunea mea? Mă apucasem cu avânt de renovare, însă treaba era aproape terminată. Mai erau câteva detalii minore de pus la punct în baia de la parter și bucătăria de finisat, dar nimic care să implice rașchetat sau să plecăm trei zile de acasă din cauza parchetarului. După ce terminam, ce urma?

Care era pasiunea *mea*?

Avusesem vreuna, copil fiind? Îmi dorisem să pilotez avioane, însă visul acela se destrămasese de îndată ce am pus deoparte avionul lui Barbie împreună cu păpușile. Voisem să merg la colegiu și să obțin o diplomă pe vremea când eu și Drew abia ne căsătoriserăm, dar asta nu mă mai încânta acum. Îmi plăcuse să fac reparații prin casă, dar nu mai voiam să trec încă o dată prin asta. Billy Lee spunea că ar trebui să scriu pe hârtie cele întâmplare în ultimele șase luni, dar cine avea să creadă asemenea lucruri?

Stomacul mi-a ghiorăit, iar eu m-am dus în bucătărie pentru o gustare târzie. Era atât de puțină mobilă în sufragerie, încât nu era pericol să mă împiedic de ceva. Doar masa lungă, înconjurată de scaune și cele câteva obiecte din sticlă de pe rafturi. Dădusem două dintre balansoare și două fotolii supradimensionate cu măsuțele și lămpile aferente, iar pereții erau acum goi cu excepția unei singure cuverturi, care atârna de o bară din lemn de stejar.

Din sufragerie m-am dus în bucătărie și am aprins întrerupătorul, scaldând încăperea în lumină. Încă încercam să-mi dau seama dacă voiam un sendviș sau doar o bucată de curcan, când am călcat cu

picioarul gol pe un melc alunecos și moale. De groază, am sărit într-un picior până la chiuvetă, l-am băgat pe celălalt acrobatic în ea și am dat drumul la apă la maximum, ca să scap de chestia supărătoare de pe mine. Evident, mi-am udat learcă pijamalele și a trebuit să mă schimb cu unele uscate.

Firește, am făcut atâta zarvă, încât biata Crystal a coborât somnoroasă să vadă ce se întâmplă.

Și-a lăsat capul într-o parte:

– Am auzit zgomot. Ești bine?

– Sunt bine.

– Dar... ia stai. Nu porți alte pijamale?

– Ba da.

Și-a acoperit căscatul cu o mână, după care a rânjit la mine.

– Explică-te, domnișoară. Ce-ai făcut de a trebuit să-ți schimbi pijamalele? Te-ai strecurat prin gardul viu ca să petreci puțin timp cu Billy Lee? Trebuie să avem discuția mamă-fiică?

Eu m-am înroșit ca para focului.

– Stai jos, copilă, și hai să-ți spun cum stă treaba. Și să știi, scumpo, ce am făcut eu nu e nici pe jumătate la fel de distractiv ca atunci când mă strecur prin gardul viu ca să fur săruturi de la Billy Lee, lucru pe care, aproape, nu l-am făcut niciodată.

Bine, îl sărutasem pe Billy Lee, dar nu mă furișasem prin nici un gard viu, așa că nu mințeam.

Ea și-a tras un scaun de bucătărie.

– Atunci haide să avem o discuție serioasă. Dacă nu te implici, altcineva, poate chiar Betsy, ar putea să ți-l fure chiar de sub nasul tău. I-au strălucit ochii când a văzut mobila făcută de el, și mai că-i apăruse semnul dolar în priviri când a apărut cu acel Cadillac de colecție în curtea din spate. Habar n-avea ce făcea el în atelierul lui și nici că deținea o asemenea mașină. Nu e proastă. Mă mir că a reușit să evite femeile din Tishomingo atât de multă vreme.

– O să țin cont de sfatul tău.

Observasem și eu privirile verișoarelor mele când își dăduseră seama cât valora de fapt Billy Lee și ce putea face.

Am continuat să-i povestesc de cum călcasem pe melc, de cum mi-am udat pijamaua când mi-am băgat piciorul în chiuvetă ca să

mă curăț și de cum a trebuit să mă schimb. Nici nu terminasem bine, că ea râdea atât de copios, încât abia mai putea respira. Mie nu mi se părea atât de amuzant, tocmai trecusem prin coșmar, dar mă bucuram s-o văd că râde așa cum făcea când era doar o fetiță, ținându-se cu mâinile de burtă.

Și-a șters ochii cu marginea cămășii de noapte. Era posibil ca un bebeluș să se ascundă în pântecul ei atât de plat? Cum avea să arate la nouă luni, când talia subțire avea să i se îngroașe?

– Mamă, ești atât de amuzantă. Trebuie să pui pe hârtie chestiile astea, cuvânt cu cuvânt. Vreau să mi le amintesc exact așa cum le-ai spus. Și ar trebui să povestești și alte lucruri pe care le-ai făcut. De fapt, ar trebui să scrii o carte. Așa, când o să ajung la vârsta ta, o s-o pot citi ca să-mi reamintesc ce nebună și minunată erai. A căscat. Uite, e trecut de miezul nopții. Țsta a fost cel mai tare Crăciun din întreaga lume. O să rămână în analele istoriei, nu-i așa, mamă? Melcul Crăciunului. Crăciunul când Billy Lee Tucker m-a pus să mă trezesc de la șapte dimineața ca să gătesc, ca după aceea să-mi dea caseta de bijuterii confecționată manual. Cel în care am stat la masă cu bunica, pe care „Billy Bob Thornton“ a dus-o mai apoi acasă în Cadillacul lui roșu. S-a uitat atunci la mine: Te iubesc, mamă, a spus, îmbrățișându-mă strâns.

– Ar fi trebuit s-o vezi pe bunica ta de Ziua Recunoștinței. Atunci a fost pentru prima oară când l-a confundat pe Billy Lee cu Billy Bob Thornton, flirtând și râzând și povestindu-i chestii așa cum mi-aș fi dorit s-o fi făcut când era mai tânără.

– Ciudat, pentru că nu seamănă deloc cu Billy Bob Thornton. Aduce mai degrabă cu... cu...

Crystal s-a încruntat, încercând să-și dea seama de cine îi aducea aminte Billy Lee.

– Cu Harrison Ford? i-am sugerat eu.

– Exact! Cum arăta în *Fugarul*.

– Să nu-i spui asta bunicii tale. Chiar crede că e Billy Bob Thornton.

– Am trecut prin multe, dar am ajuns în locul potrivit, nu, mamă?

Eu am încuviințat fericită din cap, iar Crystal mi-a oferit un zâmbet strălucitor, după care a căscat din nou.

– În regulă. Mă duc înapoi în pat. Tu stai departe de bucătărie și de melci. Noapte bună, mamă.

– Somn ușor, dovecel.

M-am gândit la ce spusese Crystal, și anume să pun pe hârtie întâmplările din anul care trecuse. Dacă făceam asta, poate că într-o bună zi, când avea să fie sfârșită de oboseală, iar copilul ei rebel avea s-o fi făcut să treacă printr-o săptămână de nefericire pură, putea să recitească întâmplarea stupidă cu melcul și să râdă la fel de copios ca în seara asta.

În dimineața aceea nu a mai avut grețuri, așa că încă dormea buștean când am trecut pe lângă camera ei în drum spre bucătărie. Billy Lee intrase singur prin ușa din spate și prăjea niște șuncă când am ajuns eu acolo. A luat o cană înfățișând-o pe Maxine făcând o remarcă acidă despre dimineți, a umplut-o cu cafea și mi-a așezat-o în față, după care s-a întors la șunca lui.

– Ouă sau clătite?

– Amândouă. Sunt lihnită.

– Mă gândesc că a fost un Crăciun destul de reușit dacă în dimineața următoare ți-e foame și de ouă și de clătite, a spus el.

Am dat să duc cana la gură, când, brusc, am vărsat cafea pe tricoul meu alb. Am oftat. Petele de cafea nu mai ies de pe tricourile albe.

– O lași pe Crystal să doarmă mai mult în dimineața asta?

Am încuviințat din cap. Nu i-am spus că nu voiam să-l împart cu nimeni și că prețuiam momentele petrecute împreună.

– Bun. Pentru că voiam să discut ceva important cu tine și nu voiam să fie și ea de față.

Mi s-a oprit inima în loc. Despre ce putea fi vorba? Ceva de rău? Sau voia să se asigure dacă știa și Crystal că eram doar prieteni?

– Ce anume?

– Visul ei este ca într-o bună zi să aibă o seră. Dar am putea să-i oferim asta chiar acum. Ar ține-o ocupată cât timp așteaptă copilul. Mă gândeam că am putea s-o anexăm la capătul atelierului și s-o construim înspre sud. Așa ar fi destul de aproape de casă.

Fusesem atât de prinsă cu pregătirile pentru Crăciun, încât nu mă prea gândisem la pasiunea ei.

– Ce crezi? Sau am depășit limita? a întrebat el.

– Cred că ești un geniu. E o idee minunată. Când putem începe? E vreo perioadă anumită din an când e mai potrivit să ne apucăm? Dar nu te-ar deranja să ai sera pe proprietatea ta?

– Am destul loc pentru ea. Poate să înceapă și să caute clienți cărora să le vândă tot timpul anului, ba chiar să aibă și mai mulți la primăvară, când oamenii vor veni direct la seră pentru răsaduri de legume. M-am documentat aseară pe internet și deja am alcătuit niște planuri peste care să se uite și să decidă. Singura problemă este că nu știu dacă... dacă... a început să se bâlbâie, iar vocea i s-a pierdut.

– Da? am întrebat eu curioasă.

– Întotdeauna mi-am dorit o familie, Trudy, a mărturisit el. Gert mi-a fost ca o bunică. Și deși nu sunt tatăl lui Crystal, ai fi dispusă s-o împarți? Măcar să-i fiu prieten și s-o pot ajuta să-și găsească drumul în viață?

– Să împartă ce anume? a întrebat somnoroasă Crystal din pragul ușii.

– Pe tine, am răspuns eu cu sinceritate. Eu și Billy Lee am vrea să facem parte din viitorul tău. Ți surâde ideea de a începe?

Asta a făcut-o să caște ochii ei albaștri mari, care sclipeau ca luminițele din pomul de Crăciun. Pasiunea ei era să scormonească în pământ, Billy Lee descoperise acest lucru. A lui era să lucreze cu lemnul – și să facă minuni. Eu cred că mi-am găsit-o pe a mea mai târziu în aceeași noapte, când n-am putut să adorm și am început să pun pe hârtie povestea Crăciunului melcului. Ar fi fost grozav dacă, într-o bună zi, chiar aveam să scriu ceva care să se vândă, însă, chiar dacă aș fi scris doar pentru fiica mea, îmi era de ajuns.

Capitolul 19

Pe toată masa din bucătărie erau împrăștiate numai broșuri și caiete cu schițe. Era prima zi din etapa de planificare. Crystal avea viziunile ei despre orhideele de seră și begonii care-i dansau în cap. Billy Lee desena și ștergea pe măsură ce ea îi povestea cele învățate la cursurile de horticultură.

Eu stăteam în fața dulapurilor din bucătărie, descoperind câteva dintre urmările faptului de a fi crescut pe timpul Marii Crize Economice. Mătușa Gert păstrase absolut tot. Eu încă sortam teancuri nesfârșite de cutii de margarină și orice altceva cu capac. Tomberoanele erau încă pline până la refuz, de vreme ce mașina de gunoi încă nu revenise la programul normal după sărbători, așa că sacul mare și negru pe care-l umpleam avea să fie depozitat în garaj până când puteam să-l ducem la tomberon. M-am ridicat gemând.

– Vrei să-l duc eu afară? a întrebat Billy Lee.

– Nu e greu. Pot s-o fac eu. V-ați decis cât de mare să faceți chestia aia?

– Mamă, pentru început, aș fi mulțumită și cu o colibă din bambus acoperită cu prelată, dar Billy Lee vrea să facă ceva permanent, din sticlă și oțel.

– Dacă ăsta e visul tău, atunci e mai bine s-o facem așa cum trebuie, i-am spus.

Mi-am luat pe mine una dintre gecile vechi ale lui Gert și am pus sacul pe umăr. Dacă geaca ar fi fost roșie, probabil că aș fi arătat ca un Moș Crăciun întârziat, dar era dintr-un material ecosez verde

spălăcit. Probabil că arătam mai degrabă ca un om al străzii care avusese o zi bună scormonind prin gunoaie.

Am aruncat sacul în garaj și tocmai mă întorceam spre casă, când am auzit ceva scâncind lângă veranda din spate. M-am oprit în loc. După recenta experiență cu melcul Crăciunului din bucătărie, nu mă simțeam prea încrezătoare în privința nici unui animal neașteptat. Dacă era vreun șobolan cât o pumă care scotea sunetele alea vrednice de milă astfel încât să mă facă să mă apropii, ca să poată să mă sperie de moarte?

Am auzit din nou zgomotul, așa că m-am apropiat cu grijă. Dacă era un șobolan, Crystal și Billy Lee ar fi putut să-mi care cadavrul până la casa mortuară. Cel puțin divorțul se finalizase, iar Crystal era acum singurul meu urmaș în viață, așa încât putea să primească moștenirea mătușii Gert. Drew n-ar fi pus mâna nici măcar pe o para chioară. Am aruncat temătoare o privire pe după grămada de lemne pe care tâmplarii o lăsaseră în dreptul verandei.

Nu era un șobolan, ci o pisică – o minge mare și pufoasă de blană portocaliu cu cenușiu cuibărită în jurul a doi pisoiași. S-a uitat la mine cu aceeași privire demnă de milă pe care o avusese și Crystal în urmă cu o săptămână, când apăruse în pragul meu. Pe jumătate așteptându-mă ca pisica mamă să-mi zgârie mâna până când aveam să rămân cu un ciot însângerat, m-am aplecat s-o mângâi.

A tors, iar mie mi s-a topit inima. I-am vârat pe cei doi pisoiași în buzunarul gecii, iar pe mamă am luat-o în brațe. Pe când o duceam spre casă, torsul s-a întetit, ca și cum ar fi știut că puișorii ei nu puteau supraviețui iernii, iar eu eram salvarea lor.

Nici Billy Lee, nici Crystal nu și-au ridicat privirea.

– Hei, uitați ce am găsit.

Crystal a sărit în picioare, iar pisica mamă i-a ajuns în brațe într-o secundă.

– O, ce frumoasă e! Dar n-o putem păstra. Tata e alergic la pisici. Expresia de pe fața ei era una de groază.

– Scuze. Mi-a scăpat.

– Nu te scuza, Crystal. Drew rămâne tatăl tău. Poți vorbi despre el oricând, a spus Billy Lee.

Ea a zâmbit larg.

– Mulțumesc. În casa asta chiar se vorbește pe șleau.

– Așa e, am încuviințat eu.

– Eu și Billy Lee am hotărât încă din prima zi să nu ne irosim timpul cu amabilități.

– Dar n-am mai văzut două persoane care să se poarte atât de frumos una cu cealaltă.

Billy Lee și-a coborât privirea în ziarul lui.

Eu n-am știut ce să răspund.

– Putem s-o păstrăm, vă rog? a întrebat Crystal.

Pisica torcea în timp ce ea îi mângâia blana, iar amândouă s-au uitat la mine cu aceeași ochi rugători.

– Billy Lee, tu ești alergic la pisici? l-am întrebat eu.

Prinsesem drag să-l găsesc în fiecare dimineață în bucătărie, cu cafeaua gata și prăjind șuncă sau cârnați. Nici măcar o pisică mamă cu doi pisoiși nu ar fi stat în calea micului meu dejun.

– Nu sunt alergic la nimic. Și eu am o pisică. Obișnuia să cutreiere prin atelier, în căutare de resturi, asta înainte să-și dea seama că e mai sigur înăuntru. Având câmpul în spatele casei, se găsesc întotdeauna șoareci care vin la căldură pe timp de iarnă. De când bătrânul Lion a început să treacă pe acolo, acum zece ani, n-am mai văzut nici un șoarece nici în casă, nici în atelier.

– Serios? am întrebat eu.

– Categorie. Ar vrea Lion ca un șoarece să se strecoare înăuntru, ca să mai aibă pe cine să bată la cap în afară de mine.

Aveam vreodată să-l descopăr pe acest bărbat în toate complexitatea lui? Avea o pisică pe nume Lion de care nu pomenise niciodată. Dar, pe de altă parte, eram tot timpul în casa lui Gert – pardon, *a mea* –, deci cum era să aflu?

Dar ne-am înțeles. Aș fi adoptat și o duzină de pisici dacă asta însemna să nu găsesc nici un șoarece – și nici un melc – prin casă.

– O păstrăm dacă promiți că n-o să lase nici un șoarece să intre în casă, am spus eu.

– O să fii o pisică bună și o să-i sperii pe toți, nu-i așa? s-a adresat Crystal pisicii, alintându-se.

– Am niște nisip în plus și o oală mai veche acasă. Mă duc să le aduc, a spus Billy Lee.

– O, era să uit. Am băgat mâna în buzunarul gecii și am scos un pisoiaș gălbior și pufos și încă unul alb cu negru. Oferta de azi: trei la preț de unul.

Crystal a scos un sunet de încântare.

Eu i-am întins pisoii.

– Ai tu grijă de ei până când le găsesc un coș de rufe și o pătură veche.

În jumătate de oră ne-am întors la treabă. Billy Lee și Crystal au revenit asupra studiului sistemelor de irigare din serele moderne, în timp ce eu dădeam peste alte lucruri care nu erau nici de aruncat, nici de păstrat.

Singura diferență o făcea acum coșul de rufe din plastic în care era o pătură și trei feline, așezat chiar lângă scaunul lui Crystal, astfel încât ea să fie suficient de aproape ca să o poată mângâia pe mama lor, pe care o botezase deja Maria, pentru că era perioada Crăciunului și pentru că nu mai avusese loc la han ca să-și aducă pe lume puii. Unuia dintre pisoi voia să-i pună numele Iisus, dar eu n-aveam de gând să încep să mă feresc de trăsnete. Puteau foarte bine să fie numiți Pufuleț, Cizmuliță sau orice alt nume firesc de pisică.

Dimineața a trecut foarte repede pentru mine. M-am uitat la ceas și am văzut că se făcuse ora prânzului tocmai când Crystal anunța că îi era foame. Billy Lee a pus în ordine notițele și le-a strâns într-un dosar. Eu am împins la perete al doilea sac de gunoi.

– E supă de scoici în frigider și jumătate de pâine făcută în casă, am spus.

Billy Lee a încălzit supa.

Eu am tăiat pâinea.

Crystal a pus masa și a deschis un borcan cu piersici pentru desert.

– Cred că am putea să terminăm sera înainte să se nască bebelușul. Așa ai putea organiza marea deschidere, a spus Billy Lee în timp ce mâncam.

– Nu vreau tam-tam. Vreau doar puțină reclamă și să mă apuc de lucru. Dacă o să fiu bună, iar prețurile o să fie decente, o să se ducă vorba.

Asta chiar era fiica mea?

– O să fie august când o să deschizi. Prea târziu pentru semănat și pentru florile de grădină, a avertizat-o Billy Lee.

Ea ținea ambii pisoiași în poală:

– Dar tocmai bine pentru panseluțe, pentru muguri și bulbi și pentru nevoile oricărei alte plante de toamnă. Plus că pisicile o să țină șoarecii departe de seră.

– Pregătește-te pentru multă muncă, am spus eu.

– Eu n-o văd ca pe o muncă, mamă. Abia aștept să fac plănuțele să crească.

Încercam să-mi stăpânesc un val de gelozie pură când cei doi s-au dus în spatele casei ca să discute despre parcare și locul pentru birou; acesta avea nevoie și de spațiu pentru un pătuț și un țarc de joacă. Ce era în neregulă cu mine? Crystal era fiica mea mult iubită. Billy Lee era cel mai bun prieten al meu. Dar, cumva, nu-mi venea să mai fiu amabilă și nici să-l împart pe vreunul.

După prânz, Billy Lee s-a dus la atelierul lui ca să lucreze la dulapurile de bucătărie pe care aproape le terminase. Cu câteva săptămâni în urmă, petrecusem timp *împreună* uitându-ne peste broșuri și răsfoind carnețele. Asta mă convinsese să mă apuc de curățat vechile dulapuri. Mai târziu în aceeași seară, după cină, m-am dus cu el în atelier și m-am ocupat de băițuit. Crystal nu avea voie în atelier, fiindcă vaporii nu făceau bine unei femei însărcinate. În acea perioadă scurtă de timp nu eram nevoită să-l împart, așa că abia așteptam.

Terminasem de curățat dulapurile de jos încă de după-amiază. Înainte să mă apuc de cele de sus, am făcut o pauză în sufragerie ca să beau o cană din ceaiul meu verde cu aromă de mentă. Stăteam într-un balansoar, analizându-mi sentimentele, când a venit Crystal cu coșul cu pisici și s-a așezat pe podea, lângă mine.

Cu degetul arătător mângâia un pisoiaș.

– Mamă, pot să vorbesc cu tine despre ceva?

Eu mă hotărâsem deja. Nu avea să-i pună numele de Iisus nici unui pisoai. Era o blasfemie să numești o pisică după Domnul și Mântuitorul nostru.

– E vorba despre tata. L-am sunat de Crăciun și nu vreau să existe secrete în casa asta. Vreau să vorbim cinstit și pe față, și așa o să-mi cresc și copilul.

Discuția părea mai serioasă față de cea despre numele unei pisici.

– Scumpo, dacă tatăl tău e încă supărat pe tine, asta nu înseamnă că nu te iubește și că n-o să iubească și copilul atunci când o să se nască. Poți să-l suni și să-l vizitezi oricând vrei. Nu trebuie să-mi spui mie.

– Aici greșești, mamă. Vreau să-ți spun. Totul. Am trăit într-o casă unde nu era sinceritate. Tata avea aventurile lui și cred că mi-am dat seama de asta de la nouă ani. Dacă n-ar fi fost neglijent cu Charity, acum n-am mai fi aici, cu astea trei pisici. Jonah a fost un nemernic vrednic de milă, dar m-a învățat multe. După ce m-a lovit și a plecat, eu am rămas ghemuită în mijlocul podelei din bucătărie și am plâns până n-am mai avut lacrimi. Și știi de ce? Pentru că ți-am întors spatele și pentru că, în adâncul sufletului meu, am știut că tata n-o să mă scoată din beleaua asta. Știam ce avea să zică dinainte să mă duc la el.

– Îmi pare rău, am spus eu.

– Ai avut atâta încredere în el, încât nici n-ai știut de aventurile lui, nu-i așa? Când eram adolescentă, te credeam când proastă, când ipocrită. Proastă, în cazul în care nu știai ce făcea. Ipocrită, în cazul în care știai.

– Căsnicia e un lucru complicat, iar eu n-am avut cum să dovedesc infidelitatea tatălui tău. Presupun că, o parte din mine, a știut mereu că ceva nu era în regulă. Acum, când privesc în urmă, semnele au fost toate acolo. Dar n-am căutat niciodată dovada. Probabil am crezut într-adevăr că ignoranța este o binecuvântare. În plus, înainte am încercat întotdeauna să evit conflictele, Crystal.

– Căsnicia chiar că este un lucru complicat! Am rămas cu Jonah mai mult decât ar fi trebuit, dar nu voiam să recunosc că am făcut o greșală. Dar tu nu ai fost ipocrită, doar prostuță.

– Mulțumesc, cred, am balmăjit eu.

– Asta sună mai bine în capul meu. Te iubesc și nu am de gând să te mai dezamăgesc vreodată. Îmi pare rău că nu ți-am spus de tata. Încă îl iubesc și o să-l mai sun din când în când, dar nu mă aștept

să-mi întoarcă dragostea necondiționat. El a ținut-o întotdeauna pe a lui – mai puțin atunci când l-ai părăsit și când eu am refuzat să scap de copil. El e chiar și mai răsfățat decât mine!

– E posibil așa ceva? am zis eu râzând.

– Nu prea, a răspuns ea. Dar mi s-au deschis ochii în ziua în care mi-am dat seama cât de mult decăzusem.

Eu i-am pus o mână pe umăr.

– Mă bucur că n-ai fost într-atât de încăpățânată, încât să nu te întorci acasă.

– Acasă, a repetat ea. Nu-i ciudat, mamă? Uram când mă puneai să vin în vizită la mătușa Gert. Casa asta îmi dădea fiori. Și mirosea ciudat.

A râs.

Am ridicat o sprânceană.

– Mirosea ciudat?

– Da, a pivniță veche și mucegăită și a lapte stricat.

– Și acum nu mai miroase așa?

– Nu, miroase a curat și a vopsea nouă și a lac. Câteodată, simt ca și cum Gert e încă aici, dar...

Nu și-a găsit cuvintele ca să termine fraza.

Eu am încuviințat din cap.

– Știu. Cred că e mulțumită de ce am făcut.

– Îți dai seama că întotdeauna spui „noi”? Că întotdeauna îl incluzi și pe Billy Lee în tot ce faci? a întrebat.

– Bănuiesc că așa fac. A fost aici în ziua în care am aflat despre Charity și mi-a fost alături de atunci.

– Poftim?

– Nu am aflat de Charity pentru că tatăl tău nu a fost suficient de discret. Eram la înmormântarea lui Gert și am auzit o conversație în toaleta femeilor despre cât de proastă sunt că îl las pe Drew să scape basma curată cu toate infidelitățile lui. Mai târziu, eu și Billy Lee am rămas singuri în biserică și m-a consolată.

Crystal s-a încruntat.

– I-ai spus că doar ce aflaseși?

Eu am bătut-o ușor pe mână.

– Nu în legătură cu tatăl tău. Billy Lee habar n-avea ce auzisem și nici eu nu m-am grăbit să trâmbițez. Chiar îi părea rău de moartea mătușii Gert și, cumva, asta m-a ajutat. Nu pot să explic. Eram amândoi nefericiți. Din motive diferite, dar tot suferință se numește. El își pierduse prietena și bunica surogat. Eu eram pe cale să-mi îngrop căsnicia. Din ziua aceea, mi-a devenit cel mai bun prieten.

– Uau! Chiar așa a fost? Am crezut că era îndrăgostit de tine de când erați copii sau ceva de genul ăsta.

Obrajii mi s-au înroșit și am început să mă bâlbâi.

– Ce... ce... Ce te-a făcut să crezi asta?

– Felul în care te privește. Ca și cum ai avea o aură sub părul ăla creț. Ca și cum tu n-ai putea să spui sau să faci ceva greșit nici dacă ai vrea. Dacă vreun tip s-ar uita așa la mine, îl iau și-l duc în fața altarului atât de repede, că n-o să știe cum a ajuns acolo.

– Te gândești să te mai căsătorești cândva, în viitor? am încercat eu să schimb subiectul.

– Da, cândva, când o să găsesc o versiune mai tânără a lui Billy Lee.

– Atunci am încheiat subiectul. Am patruzeci de ani, sunt supraponderală și încep să fac riduri. Billy Lee nu e interesat de altceva decât să-mi fie prieten și un bun vecin.

– Atunci va trebui să fim de acord că nu suntem de acord, a replicat ea.

Deșteaptă fată! Știa când să ia cărțile și când să le dea pe față. Pentru moment, aveam o mamă care rareori avea zile bune, un fost soț care dorea ca primul său nepot să fie avortat, o fiică însărcinată și trei pisici. Nu aveam timp să mă gândesc la nebunii în privința lui Billy Lee Tucker.

Capitolul 20

În ajunul Anului Nou, m-am trezit cu o povară pe suflet de mărirea unui copac bătrân de o sută de ani. Nici nu știam de unde venea și de ce. Am încercat să scap de ea, aruncându-mi privirea pe fereastră la dimineața superbă care se anunța. Razele strălucitoare ale soarelui pătrundeau în dormitorul meu, însă eu nici că se putea să fiu mai prost dispusă. Eram atât de încruntată, încât cred că făcusem pe puțin o duzină de riduri noi. M-am străduit din răspuțeri să mă relaxez. Ceva îmi declanșase dispoziția asta proastă. Petrecusem un Crăciun minunat, iar eu și Crystal lămuriserăm situația. Râseserăm pe seama melcului Crăciunului și stătuserăm de vorbă despre tatăl ei și despre viitorul care o aștepta. Deci, ce anume era în neregulă cu mine?

Speram să-mi treacă dacă mă duceam la parter.

Dar nu mi-a trecut.

Bucătăria era goală, dar îi puteam vedea afară pe Billy Lee și pe Crystal pe geam. Erau în dreptul atelierului, făcând măsurători cu ruleta, marcând locul cu țărui, de parcă sera cea nouă avea să se ridice din cenușă asemenea păsării aceleia din legendă. Nu ar fi trebuit să lucreze măcar câțiva ani într-un loc pe care să-l urască înainte să se ocupe de pasiunea vieții ei? Dar nu, numai eu a trebuit să fac așa. Mereu am fost fată bună. „Biata Trudy. Dumnezeu s-o ajute.”

Mi-am pus pe mine o pereche de blugi și un tricou și am luat cheile de la mașină. Billy Lee și Crystal mi-au făcut cu mâna când au auzit motorul, dar eu m-am prefăcut că nu-i văd. Am mers drept pe Broadway până pe Main Street și am făcut dreapta la azilul de bătrâni.

Mama stătea în șezlongul din camera ei. La televizor era reluarea unui episod din *The Golden Girls*, de la care nu și-a luat privirea când am dat buzna înăuntru. M-am aruncat în scaunul de la capul patului ei, iar ea și-a întors în sfârșit ochii spre mine.

– Cine ești?

– Mamă, sunt eu, Trudy.

– Pleacă de aici înainte să chem poliția. Nu mi-e frică să sun la 911.

– Bine, plec.

După ce-am ieșit, am auzit-o chicotind la o replică de-a lui Blanche. Of, de ce nu putea să fie lucidă astăzi?

Nu puteam să mă întorc acasă supărată, dar chiar nu aveam unde să merg. Am condus încet tot drumul până la bifurcația care dădea în autostradă, o parte ducând spre Madill, cealaltă spre Ravia și Ardmore. Am oprit mașina la restaurantul Western Inn și m-am gândit să intru să beau o cafea, dar mi-a fost teamă că aș putea săvârși un omor dacă dădeam acolo peste Drew. Așa că am traversat parcul pe podul peste Pennington Creek, spre locul în care eu și Billy Lee am mers la picnic în acea zi de vară. Era atât de frig, încât răsuflarea îmi ieșea sub formă de aburi pufoși când am ieșit din mașină.

Am auzit o camionetă veche traversând cu zgomot podul, dar nu am întors privirea până când nu s-a trântit o portieră. Crystal înainta pe iarba moartă, cu hotărâre și nu puțin îngrijorare în ochi.

– Ce faci aici? m-a întrebat Crystal, așezându-se la masă în fața mea.

Eu am ridicat din umeri.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

Eu am scuturat din cap. Cum să-i spun copilului meu că m-am trezit de dimineață detestând-o?

– De ce ești așa de supărată? a stăruit ea.

„Fii sinceră!“ Era ca și cum mătușa Gert stătea lângă mine, dându-mi sfaturi.

– Așa m-am trezit de dimineață. Te-am iubit din clipa în care mi te-au pus în brațe după ce te-ai născut. Dar astăzi m-am trezit detestându-te din toată inima.

Ochii ei frumoși s-au umplut de lacrimi care i se rostogoleau pe obraji.

– De ce? Credeam că lucrurile încep în sfârșit să meargă bine între noi.

– Așa e, dar sunt supărată pentru că...

M-am oprit.

– Ai putea foarte bine să-mi spui, a zis ea, recăpătându-și stăpânirea de sine. Parcă eram „sincere“ una cu cealaltă, mai știi?

Am oftat.

– Bine, atunci, să fim sincere. Am vrut să aștept înainte să fac un copil după ce eu și tatăl tău ne-am căsătorit. Speram să mă duc la școală și să obțin o diplomă, dar bunicii tăi și-au dorit enorm un nepot și chiar au insistat mult în privința asta. Cred că se așteptau ca Drew să ajungă cineva, ca de exemplu politician, iar o soție și un copil dădeau bine.

– Tata nu e politician, mamă. E un avocat de provincie. Poate că politica era visul soților Williams pentru fiul lor, dar tata n-a avut niciodată nici disciplina, nici ambiția necesară. Dintotdeauna a fost prea răsfățat și așa o să rămână.

– Când te-ai făcut așa deșteaptă?

A zâmbit și s-a întins peste masa de picnic ca să mă ia de mână.

– Continuă, mamă.

Am continuat:

– În fine, te-am avut pe tine și te-am iubit cu tot sufletul meu, dar presupun că întotdeauna am simțit ca și cum mi-am abandonat visurile. Practic, a trebuit să merg doi pași în urma lui Drew ca să-i satisfac orice capriciu. Apoi, când aveai vreo doi ani, am mai vrut un copil, dar tatăl tău nici nu a vrut să audă. Nu știu de ce ți-am spus asta, am încheiat eu.

– Pentru că te-am întrebat de ce mă detești, a răspuns ea cu sinceritate.

– O, termină cu asta. Amândouă știm că te-am iubit mereu, indiferent de cât de răsfățată sau de pretențioasă te-am lăsat să devii – mai ales când erai adolescentă, deși am crezut că avea să fie doar o fază. Și am permis acest lucru pentru că nu suportam cearta. Te iubesc, iar tu știi asta, și nimic altceva nu mai contează. Acum hai să mergem acasă.

Mă durea stomacul și acum începea și capul.

– Nu, nu până nu lămurim subiectul.

– Nu pot.

– O, ba da, poți. Ești supărată din cauza copilului?

– Nu e vina copilului, ci a mea. Am patruzeci de ani și e pentru prima oară când viața mea îmi aparține în totalitate, iar acum...

– Pot să mă mut. Nu trebuie să locuiesc cu tine, a spus ea.

– Dar îmi place să locuiești cu mine. Îmi place să ne împărțăm viețile.

– Ei bine, trebuie să iei o hotărâre. Dacă ți-am dat noua viață peste cap și din cauza asta ești așa, atunci te rog să-mi spui. Poate ai putea să mă împrumuți până când îmi pun afacerea pe picioare. Dar dacă vrei să rămân, atunci trebuie să-ți aduci aminte că acum suntem amândouă femei în toată firea. Poți veni și pleca oricând vrei, și nu trebuie să-mi dai nici o explicație și nici să ai grijă de mine ca atunci când eram mică.

Asta m-a luat prin surprindere; fiica mea încerca să ajungă la un compromis, întocmai cum ar fi făcut un adult. Și eu care îmi închipuisem că avea să sară în camioneta lui Billy Lee și să mă facă cu ou și cu oțet tot drumul până acasă.

– Cum o să te descurci cu un bebeluș și cu o afacere nouă?

– O să fiu o mamă care are o afacere, a spus ea. Ochii îi străluceau la gândul ăsta. O să pun un pătuț și un ȧarc de joacă în seră, mai știi? Asta e frumos când ai propria afacere. Poți să le faci pe amândouă. Nu-ți cer să ai tu grijă de copilul meu, mamă. Nu am nevoie de la tine decât să-mi fii mamă. Una adevărată. Nu una perfectă. Nici nu-mi pasă dacă sunt și zile în care mă detești, atâta vreme cât cele în care mă iubești sunt mai multe.

Aproape că mi-a venit să plâng la cât de deșteaptă și de rațională devenise. Mi-am întins mâna peste masă:

– S-a făcut.

Ea mi-a strâns-o cu fermitate.

– Acum, să lămurim și restul. Am putea foarte bine să terminăm anul dând totul pe față și să-l începem pe cel nou cu o conștiință curată.

– Despre ce vorbești?

– Urcă în mașină. Mergem la tata.

Stomacul mi s-a întors de două ori, iar senzația de vomă aproape că a ieșit învingătoare.

– Nu pot. Hai să mergem acasă.

Ea a deschis portiera camionetei și m-a împins literalmente înăuntru.

– Nici vorbă. E la bunica Williams, așa că poți să-mpuști doi iepuri dintr-un foc. Nu te reține deloc. Înjură-l, ține-i predică, tună și fulgeră, aruncă și cu o vază din aia scumpă în el, dacă ți-e vreuna la îndemână. O să-ți facă bine, crede-mă.

Mai târziu, aveam să mă întreb de unde știuse unde era atunci Drew, dar, la momentul respectiv, eram atât de neliniștită la gândul că aveam să-l înfrunt pe el și pe socrii, încât nu mă așteptam să pot scoate un singur cuvânt odată ajunsă acolo.

Crystal a parcat camioneta pe aleea circulară, ca și cum ar fi fost o limuzină, și s-a dat jos, făcându-mi semn s-o urmez. Am ajuns în dreptul ușii din față tocmai când ea apăsa butonul de la sonerie.

Menajera, Elise, a deschis ușa.

– Domnișoară Crystal, doamnă Trudy... vai de mine!

Fosta mea soacră, Ruby, a crăpat ușa de la camera care dădea în hol.

– Elise, cine e?

Crystal a dat buzna înăuntru, iar eu am urmat-o.

– Nici una dintre voi nu este bine-venită în această casă, a spus Ruby. Și, Elise, dacă le mai lași o singură dată înăuntru, te concediez.

– Dacă o face, să vii la mine și îți dau eu de lucru, i-am zis menajerei.

– Spune-ne de ce nu suntem bine-venite, a vrut să știe Crystal.

– Pentru că i-ați frânt inima tatălui tău.

– El e aici? am întrebat eu.

– Suntem cu toții în casă, dar voi n-o să intrați.

– Ba da, bunico, intrăm. Haide, mamă.

Am urmat-o, deși Ruby arăta ca și cum urma să cadă lată din cauza unui atac de cord.

– Ce căutați voi aici?

Drew m-a săgetat cu o privire plină de ură.

– Mama are ceva să-ți spună, a răspuns Crystal.

– Nu vrem să auzim nimic din ce ai de zis, s-a băgat Ruby. Asta e casa mea, așa că ieșiți afară și să nu vă mai întoarceți.

– Mai bine te-ai așeza, fiindcă mama nu pleacă nicăieri până nu spune ce are de spus, a ripostat Crystal.

Ruby m-a arătat cu degetul, dar nu s-a așezat.

– Te-ai schimbat. Nu mai ești femeia pe care am ales-o pentru fiul nostru. N-ai știut altceva decât să fii răzbunătoare și rea.

– Eu? *Am fost* rea? Cucoană, mai bine te-ai trezi la realitate, că trebuia s-a împuțit de mult. Fiul tău m-a înșelat aproape de la începutul căsniciei noastre. Le-a cumpărat mașini și cadouri scumpe panaramelor lui, ba chiar și-a convins propria fiică să-i acopere spatele.

– Dacă a făcut asta, este pentru că tu n-ai fost o soție bună. Un bărbat trebuie să-și găsească fericirea. Dacă nu acasă, atunci undeva departe de casă, a zis Ruby.

Asta a fost picătura care a umplut paharul și care mi-a dezlegat limba. I-am dat degetul la o parte și am răbufnit:

– De tine mă ocup mai târziu. Am arătat cu degetul spre Drew. Nu-mi vine nici un cuvânt destul de urât pe care să ți-l adresez, Drew Williams. Am fost complet naivă când ne-am căsătorit și...

Ruby s-a enervat:

– Să nu îndrăznești să te iei de fiul meu!

O singură privire din partea mea și a amuțit.

– Am zis că de tine mă ocup mai târziu. Asta e între mine și Drew. Cred că mi-am ridicat vocea o octavă sau două. Fără îndoială, mă simțeam bine să fiu în casa soacrei și să țin ca o precupeață.

El a deschis gura să spună ceva, dar nu i-a ieșit nici un cuvânt.

– Cum spuneam, am fost o naivă și te-am crezut un sfânt. N-am luat în seamă semnele de sub nasul meu ca să mă confrunt cu ceea ce făceai. Asta până la înmormântarea lui Gert, când le-am auzit pe cele două verișoare ale mele vorbind în toaleta femeilor despre aventurile tale. Cum te poți purta atât de urât cu cineva? De ce nu m-ai părăsit pur și simplu când ți-ai dat seama că nu mă mai iubești?

– Nu te-am iubit niciodată! N-am vrut niciodată să mă însor cu tine! a urlat el.

– Taci din gură! i-a șoptit Ruby.

– Ei bine, n-am vrut. N-am vrut să fiu legat de o soție sau de un copil. Tata și mama au considerat că am nevoie de stabilitate și că, dacă mă însuram, cariera mea avea să devină mai solidă. Și așa a fost. Au avut dreptate.

– Deci, mi-ai furat douăzeci de ani din viață ca să-ți faci cariera mai solidă? am urlat încă și mai tare. Te-ai gândit vreodată și la mine?

– Am crezut că-ți place să ai grijă de lucruri și să ai un loc în societate. Ai fost bine învățată.

– Chiar ești un nenorocit cu sânge-rece.

– Nu-i spune așa! a intervenit Ruby.

Eu mi-am scuturat capul neîncrezătoare. Cum de am putut fi atât de oarbă?

– Îți seamănă leit.

– Ai grijă, Trudy. E mama mea, m-a avertizat Drew.

– Probabil că știa ce făceai. Toată lumea știa ce făceai.

– Nu-mi pasă de ce făcea atâta vreme cât era discret. I-am spus că poate avea toate amantele din lume, dar că avea nevoie de o femeie bună care să-i servească drept soție. Tu ai fost aceea, Trudy, asta până când ți-ai depășit cu mult limita, a spus Ruby.

– Și dumneata ai știut? l-am întrebat eu pe fostul meu socru.

El a ridicat din umeri.

Eu mi-am întors privirea la Ruby.

– Presupun că ți-ar conveni ca Andrew să aibă o amantă, iar tu să fii femeia bună care să-i servească drept soție?

– Dă-o afară! E un gunoi, a spus Ruby.

Eu am scuturat din cap.

– Am spus ce aveam de spus. Acum plec de bunăvoie.

Și am ieșit cu pași mari din casă.

Crystal m-a urmat.

– Te simți mai bine? a întrebat ea când am ajuns în dreptul camionetei.

– Nu-ți poți închipui cât de bine. Îți mulțumesc.

Capitolul 21

Un vânt rece din nord învolbura suprafața lacului. Înfășurați în pături, eu și Billy Lee stăteam pe ponton, urmărind apusul vechiului an, după ce ne ospătaserăm cu friptură la grătar și cartofi copti umpluți. Adoram casa de pe malul lacului și aș fi putut locui acolo pentru totdeauna, numai dacă Billy Lee ar vrea să mi-o vândă.

Mă bucuram că fusesem forțată de Crystal să-mi înfrunt trecutul și că Billy Lee fusese de acord să mă aducă la casa de pe malul lacului în Cadillac, ca să sărbătorim Noul An. În mine domnea o pace cum nu mai simțisem de mult.

– Asta e din cauză că am fost copii singuri la părinți, a spus Billy Lee în cele din urmă.

– Poftim?

– De-asta urâm certurile. Nu am avut frați sau surori ca să învățăm s-o facem cum trebuie. Dar uneori nu avem de ales. Te simți mai bine sau mai rău pentru că ai lămurit lucrurile mai devreme?

– Mult, mult mai bine.

– Bun. Speram să uiți complet de Drew și să nu te mai supere niciodată, dar presupun că asta e nerealist. Voi doi aveți un copil împreună și așa va fi mereu.

– Presupun că da. Cât e ceasul?

– Unsprezece și jumătate. Încă o jumătate de oră și anul ăsta o să se sfârșească. Ce a fost bun, rău și urât pentru tine în anul ăsta?

A trebuit să mă gândesc puțin, însă el a așteptat răbdător răspunsul meu.

– Cel mai urât lucru a fost episodul din toaleta femeilor de la înmormântarea lui Gert, asta e sigur.

– Adică? a întrebat el.

Adică ce se spune de obicei într-o toaletă a femeilor. Un bărbat n-ar înțelege niciodată. Și totuși, i-am spus toată povestea lui Billy Lee, ba chiar și partea în care îmi venise să râd în timpul slujbei sau despre faptul că mi se rupseseră ciorapii.

– Și le-ai lăsat să trăiască? Ba pe deasupra le-ai mai și invitat la masa de Crăciun? Întotdeauna te-am văzut ca pe o femeie cu inițiativă, de care n-are nimeni curajul să se ia.

– Billy Lee, ai văzut greșit. Sunt o mocofancă.

– O mocofancă nu-și taie craca de sub picioare așa cum ai făcut tu. N-ai vrut să știi ce se întâmplă, și ce? Măcar, atunci când ai aflat, n-ai stat cu mâinile în sân, plângându-ți de milă. Ai lăsat totul în urmă și ai luat-o de la capăt.

– Dar asta datorită lui Gert, care a făcut să fie ușor, am răspuns eu.

– Mai degrabă ai fi ridicat un cort lângă Pennington Creek și ai fi folosit o toaletă publică decât să mai fi trăit cu Drew după ce ai aflat că te înșală.

Cum putea bărbatul ăsta să mă cunoască atât de bine?

– Partea bună? a stăruit el.

Fuseseră multe lucruri bune. Ca să le enumer pe toate, ar fi însemnat să dureze mai mult decât îmi luase ca lumea mea să fie dată peste cap cu o sută optzeci de grade.

– Partea bună a fost faptul că eu și Crystal începem să ne înțelegem ca două femei în toată firea. Că mama a avut câteva zile bune și că am reușit să petrecem sărbătorile cu ea. Că am o casă plină de lucruri superbe făcute de noul meu prieten la care țin mult. Tot aici intră și diminețile în care simt miros de șuncă și cafea în timp ce mă împleticesc, pe jumătate adormită, în bucătărie. La fel și să găsești niște pisoiași și să te simți în siguranță. Lucrurile bune le depășesc cu mult pe cele urâte.

El a zâmbit.

– Și partea rea?

– Ziua de azi, am răspuns eu cu sinceritate. Urăsc confruntările. Încă nu-mi dau seama cum am avut curajul sau furia de a ține

reprezentăția aceea în fața familiei Williams. Să mă ocup de Marty și de Betsy a fost mai ușor.

– Dacă ai putea da timpul înapoi și a schimba ceva, ai face-o?

– Nu.

Am rămas în tăcere câteva minute înainte să-mi dau seama că tocmai spuseseam ce aveau pe suflet.

– Mătușa Gert obișnuia să creadă că e cinstit să întorci ce ți se oferă. Așa că e rândul tău, Billy Lee. Partea bună, rea și urâtă din anul ăsta.

– Partea urâtă: felul în care s-au purtat oamenii la înmormântarea lui Gert. A fost o doamnă cumsecade și merita să fie plânsă așa cum se cuvine. Tu ai fost singura tristă. Partea bună: Gert ți-a lăsat ție casa astfel încât golul din sufletul meu să fie umplut la loc.

Eram uimită dincolo de cuvinte. După el, asta era partea bună. Muncise de se spetise, și încă mai era de muncit.

– Partea rea: ziua de azi.

Eu am ridicat o sprânceană.

– De ce ziua de azi a fost rea pentru *tine*?

– Pentru că atunci când eu și Crystal am intrat în casă și am văzut că ai plecat fără să te atingi de micul dejun, mi-a fost teamă că te-ai dus înapoi la Drew. A fost o zi lungă pentru mine, până când Crystal a adus acasă camioneta și mi-a spus ce s-a întâmplat. S-a oprit și s-a uitat la ceas. Zece, nouă...

A dat la o parte pătura de pe el și mi-a întins o mână. M-am dezvelit și eu și l-am luat de mână ca să mergem înăuntru. Am urmărit cum vechiul an intra în istorie, pe măsură ce nașterea celui nou își intra în drepturi.

El mi-a ținut mâna într-a lui, făcându-mi semn din cap înspre celălalt mal, unde artificii luminau cerul întunecat.

– Șapte, șase...

– Cinci, patru, trei, doi...

M-a tras mai aproape și m-a privit adânc în ochi, cu un zâmbet slab pe buze.

Bărbatul ăsta avea de gând să mă sărute. Gândurile mi s-au învălmășit, iar mintea mi-a luat-o razna.

– Unu...

Sărutul a stârnit multe artificii înăuntrul meu, întocmai ca acelea care se arătau în toată splendoarea lor dincolo de lac. M-a strâns în brațe și mi-a spus:

– Un An Nou fericit, Trudy.

Urechile îmi țiuiau atât de tare, încât nici nu eram sigură ce spusese, asta dacă spusese ceva. Încă mă ținea de mână – surprinzător, se potrivea atât de bine acolo, de parcă ar fi fost croită anume pentru așa ceva – și m-a condus dincolo de ușile de sticlă în camera de zi.

– Noapte bună. Somn ușor.

S-a aplecat în față și mi-a lăsat un sărut ușor pe frunte, care a fost la fel de pasional ca acela de pe buze.

Am închis ușa dormitorului, m-am aruncat pe pat și mi-am pironit privirea în tavan, căutând acolo răspunsurile la întrebările pe care nici nu le puteam formula. Am început să gândesc logic. Billy Lee dorise să sfârșească ziua într-o notă frumoasă și s-a simțit obligat să-mi dea sărutul tradițional de Anul Nou. Eram doar noi doi în casă, iar eu avusesem o zi proastă. El era un om bun și săruta al naibii de bine.

Având fața înfierbântată, am început să-mi fac vânt cu dosul palmei. Îmi făcuse degetele de la picioare, buzele și tot ce era între ele să mă furnice într-un fel cum nu mai simțisem până atunci. Voiam atât de mult să-l sărut încă o dată, încât era imperativ să țin ușa de la dormitor închisă.

A doua zi de dimineață, m-am trezit cu mirosul de cafea și șuncă, dar mi-era teamă să ies din dormitor. M-am îmbrăcat încet, am făcut patul și am inventat o sumedenie de motive care să mă țină departe de bucătărie, pentru a evita stânjeneala care mai mult ca sigur avea să plutească în aer mai ceva ca fumul de țigară într-un bar ieftin. În cele din urmă, am deschis ușa și am intrat în camera de zi.

Billy Lee era același ca întotdeauna.

– Bună dimineața. Mi s-a părut mie că te-am auzit. Vor fi 7 grade Celsius astăzi, soarele a răsărit, deci se anunță o zi frumoasă. Ce-ai vrea să faci?

– Putem să luăm barca și să ne plimbăm pe lac?

Vocea mea părea destul de normală. Poate că doar îmi închipuisem că mă sărutase atât de pasional seara trecută. Poate că nu fusese

decât un vis, și în realitate nu se întâmplase nimic. Nu, nici măcar cel mai intens vis al meu nu era atât de real.

– Sună bine. Las mazărea la foc mic, ca să fie gata pentru cină. Trebuie să mâncăm legume azi, dacă vrem să ne meargă bine în noul an. Ți-ai adus vreo geacă groasă? Bate vânt rece pe apă.

– Da, mi-am adus, am răspuns eu.

– O să iau și o pătură, în cazul în care ți se face frig, a zis el.

Ăsta era Billy Lee al meu, întotdeauna purtându-mi de grijă, lucru pe care îl adoram.

Am pus masa pentru două persoane și am găsit niște unt și șuncă în frigider. Billy Lee bătuse deja ouăle pentru omletă, iar biscuiții erau în cuptor.

– Mai bine aș mânca o porție dublă de legume, am bălmăjit eu.

– Cât ai mâncat anul trecut?

– Nici măcar o înghițitură, dar nu vreau să pierd... M-am oprit. Era cât pe ce să fi spus „ce avem“. Mi-am dres vocea: Nu vreau să ratez șansa dacă îmi apare norocul în cale.

Am luat micul dejun așa cum obișnuiam în casa din Tishomingo. Am vorbit despre dulapurile de bucătărie pe care Billy Lee aproape le terminase și despre vopseaua pe care plănuiam s-o folosim. Un finisaj de culoarea cireșei coapte. Nu atât de roșu ca mahonul, dar ceva care să scoată în evidență fibra lemnului și care să meargă cu blaturile din marmură. Deja vedeam perdelele albe și apretate la ferestre și ghivecele cu ierburi de pe pervaz.

Parcă eram un cuplu de bătrâni așezați la casa lor. Doar că nu eram, iar dacă sărutul de noaptea trecută era un indiciu despre cum ar fi fost să fiu căsătorită cu Billy Lee, atunci n-ar fi fost nimic „așezat“ și nici nu aș fi avut parte de vreo clipă plictisitoare.

Eram îmbrăcată cu o pereche de blugi, o helancă roșie și un hanorac cu fermoar și glugă. Razele soarelui împrăstiau căldură, dar Billy Lee mi-a înfășurat o pătură în jurul picioarelor, așa că stăteam comod, sprijinită în perne și citind un roman vechi de dragoste scris de LaVyrle Spencer. Îl mai citisem de cel puțin douăsprezece ori, dar era ca și cum luai ceaiul cu un vechi prieten: același ceai, dar tot bun la gust.

I-am aruncat priviri furișe lui Billy Lee toată ziua. Ochii lui albaștri erau pătrunzători și îmi doream să-mi trec degetele prin părul lui. La gândul ăsta, am simțit cum mi se aprind obraji. Mă simțeam de parcă aș fi stat prea aproape de un foc deschis. M-am întors la cartea mea; acolo eram mult mai în siguranță decât în realitate.

– Ai vrea ca nou-născutul să fie fată sau băiat? a întrebat el din senin.

– Nu contează. A trecut atâta vreme de când n-am mai stat în preajma unui copil. Abia aștept să fiu bunică.

– Cu siguranță, nu arăți destul de în vârstă ca să ai statutul ăsta, a spus el.

– Nu vezi tu bine.

– Port lentile de contact, deci văd perfect. Și eu sunt încântat de copil. Am studiat planuri pentru pătuțuri toată săptămâna.

– Faci prea multe.

El mi-a oferit un zâmbet strâmb și a spus:

– Lasă-mă pe mine să judec asta, Trudy.

– În regulă, astăzi te las să fii tu judecătorul.

– Ai grijă. Ce se întâmplă de Anul Nou se întâmplă tot anul.

Numaidecât, m-am gândit la acel sărut. Chiar speram să aibă dreptate.

Până am luat cina și ne-am întors în Tishomingo, se întunecase deja. Crystal lăsase un bilet pe frigider în care spunea că plecase la azil ca s-o viziteze pe mama. Cu puțin noroc, în acea zi ea nu avea să creadă că era menajera sau, mai rău, Marty sau Betsy. Billy Lee s-a dus să vadă ce-i făcea pisica, așa că a plecat, lăsându-mă pe mine să mă gândesc la cele întâmplate în ultimele două zile, la o cană de ciocolată caldă.

Capitolul 22

Bărbații sunt atât de enervanți; uneori chiar cred că vin de pe Marte. Acolo sunt duse sufletele băieților nou-născuți, ca să fie crescute fără nici o influență feminină. Îl folosesc pe John Wayne drept model absolut și îi fac să fie răi și duri. După care le înapoiază sufletele atunci când sunt la pubertate. De aceea sunt atât de obsedați de femei în acea perioadă. La urma urmelor, trăind pe Marte, nu au avut parte de așa ceva.

O lună întreagă am continuat cu rutina noastră. Billy Lee începea fiecare zi cu micul dejun. Eu și Crystal veneam în bucătărie, atrase de aroma cafelei și a șuncii care se furișa în sus pe scări, până în dormitoarele noastre. Ea pune masa pentru trei persoane. Eu îl ajutam pe Billy Lee să termine cu gătitul și mâncam împreună. N-a pomenit nici măcar o dată de sărutul din noaptea Anului Nou, care făcuse pământul să mi se clatine sub picioare. Deci, probabil că nu-l răscolise așa cum o făcuse cu mine. Nu voiam să spun nimănui că, noapte de noapte, îl visam sărutându-mă din nou sau că, atunci când munceam cot la cot, rămâneam cu privirea pierdută asupra buzelor lui.

În prima zi din februarie, m-am trezit fără nimic. Nu tu cafea. Nu tu zdrăgănit de oale și tigăi. M-am ridicat în capul oaselor, cu ochii atât de cășcați, încât mă durea fața.

Billy Lee murise. Eram sigură de asta.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, revărsându-se în șiroaie pe obraji. Le-am șters cu marginea cearșafului. Ce aveam să mă fac fără

el și de ce nu îi spuseseam cât de mult însemnase sărutul acela pentru mine? Am adulmecat aerul. Poate că răcisem și nu mai simțeam mirosul de cafea ori de mâncare.

Dar nu.

Nimic nu-l putea ține pe Billy Lee departe de bucătărie, în afară de moarte, așa că iată dovada suspiciunii mele. Am înșfăcat un halat de pluș din dulap. Singurele șosete pe care le-am găsit au fost unele desperecheate: una albastră cu dungi marinărești și una neagră cu inimioare roșii. Am luat doi papuci de interior din dulap: unul cu Clifford, câinele mare și roșu, și celălalt cu Minnie Mouse.

Petru, Pavel și Maria mieunau în debara: încă o dovadă că Billy Lee era în atelierul lui, mort de-a binelea. Întotdeauna le dădea de mâncare dimineața înainte de orice. Am traversat în fugă curtea, am trecut prin gardul viu și m-am dus în atelier. Era încuiat cu lacăt.

Locuiam alături de luni bune și nici măcar o dată nu intrasem în casa lui, însă vremurile disperate cer măsuri disperate. Dacă nu avea să răspundă la ușa din spate, aveam de gând s-o sparg și să intru. Dacă ar fi depus plângere împotriva mea, aș fi plătit amenda sau aș fi făcut pușcărie. Cu siguranță că văzuseră ei femeii îmbrăcate și mai prost decât eram eu acum.

Am bătut la ușă.

Nimic.

Am încercat clanța.

Era încuiat.

Ferestrele erau acoperite pe interior de jaluzele și perdele, așa că nu vedeam nimic. Dar asta nu m-a împiedicat să încerc. O vecină îngrijorată? O băgăcioasă? Cui îi păsa ce-ar fi crezut despre mine când aveau să mă ia și să mă ducă la mititica?

M-am înfipt în sonerie până când pisica a început să miaune din toți rărunchii, dar tot n-am auzit vreun sunet omenesc să răzbată dinăuntru. Am forțat ușa, care s-a deschis, însă cea principală era încuiată. Fie o dă râmam, fie pisica avea să-l mănânce pe Billy Lee până la căderea nopții. Clifford, câinele mare și roșu, tocmai era pe punctul de a face prima încercare, când ușa s-a deschis brusc. Eu mi-am pierdut echilibrul și am căzut în sufragerie. În fața mea era Billy Lee Tucker, viu și nevătămat.

– Ce faci? m-a întrebat el pe nas, cu o voce aproape plângărească.

Purta pantaloni roșii de pijamale din flanel și o bluză gri. Avea fața roșie, nasul roșu și ochii încrețoși. Poate că era încă viu, dar moartea îi bătea la ușă.

Eu mi-am acoperit cu halatul picioarele dezgolite și m-am ridicat, strângând bine cordonul improvizat.

– Arăți ca naiba.

– Și tu, mi-a întors-o el.

– Da, dar eu aș putea să mă îmbrac și aș arăta mai bine. Tu și dacă ți-ai pune frac ai arăta la fel de groaznic.

El a dat să se întoarcă spre ce am presupus că era dormitorul lui.

– Pleacă. Sunt bolnav și nu vreau să te molipsesc și pe tine.

Și a trântit ușa.

Am auzit un geamăt și scârțâit de arcuri.

Stând în mijlocul sufrageriei, am aruncat o privire prin jur. Încăperea era lungă și dreptunghiulară – cu mobilă veche. Canapeaua portocalie cu imprimeu floral, măsuța de cafea și masa mare nu erau clar în stilul celor făcute de Billy Lee Tucker. Un scaun la culoarea mesei și o lampă care păreau din anii șaiszeci. Singura piesă de mobilier mai de Doamne-ajută era un șezlong frumos, mare, din piele, așezat în fața unui televizor mic.

Îndreptându-mă spre partea din spate a casei, am dat peste o bucătărie cu dulapuri în formă de U – care nici ele nu păreau făcute de Billy Lee –, o masă veche din crom cu blat galben și patru scaune la culoare. Fereastra de deasupra chiuvetei avea vedere spre atelierul lui.

Când m-am întors în sufragerie, am descoperit un hol scurt care dădea într-o baie și două dormitoare. Ușa de la baie era deschisă, iar mie îmi plăcea la nebunie să-mi bag nasul, așa că am intrat și am văzut corpuri de iluminat verzi, o chiuvetă prinsă în perete și un linoleum curbat, cu picățele verzi. Dormitorul mă invita și el înăuntru, unde am găsit un pat acoperit cu o cuvertură albă din lână, fiecare centimetru din cameră fiind ticsit cu fotografii de familie, o comodă pe care era o perie și un pieptăn și două noptiere de-o parte și de alta a patului, cu câte o Biblie pe fiecare. Fără îndoială că bunicii lui Billy Lee dormiseră în camera asta.

Am deschis ușa dormitorului său fără să bat măcar înainte.

– Când te-ai îmbolnăvit?

El și-a tras pătura peste cap.

– Ți-am spus să pleci. Am crezut c-ai făcut-o deja.

– Vezi să nu, am pufnit eu. Ți-am umblat prin casă. Acum mă duc să-ți fac niște pâine prăjită și un ceai fierbinte. Nu sunt pregătită să te las să mori.

– Trudy, crede-mă, nu vrei să te molipsești cu așa ceva. E groaznic și te ia repede.

Vorbea înăbușit pe sub pătură.

Eu i-am tras pătura de pe față și l-am atins pe frunte.

– Dacă mă îmbolnăvesc și eu, poți avea tu grijă de mine. Ce-ai luat? Tylenol? Advil?

– Nimic. Urăsc medicamentele. Într-un minut ard tot, în următorul tremur de frig. Dacă aș mai lua și medicamente, aș fi și amețit, și dezorientat.

– Nu fi copil, Billy Lee.

– Te rog, Trudy, a spus el.

– Nu. Nici un „te rog”. Rămân să am grijă de tine.

Am sunat-o pe Crystal, care era în bucătărie, neștiind unde puteam fi. I-am spus să se uite în dulăpiorul cu medicamente și să-mi aducă o sticlută de Tylenol și vitamina C și să le lase pe amândouă pe veranda din față. I-am mai spus să-mi împacheteze o geantă și să pună înăuntru cele două cărți din teancul de pe noptiera mea.

– Nu veni cu microbii aici, a fost ea de acord. Nu cred că aș suporta să mai fiu și răcită, după ce abia am scăpat de grețurile de dimineață. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă și ți le las pe verandă, a spus ea.

Dacă aveam nevoie de ceva? Aveam nevoie să-i mărturisesc totul lui Billy Lee, dar pentru asta trebuia mai întâi să se facă bine. Dacă ar fi auzit ce aveam de zis, posibil să-l împing cu mâna mea în veșnicie.

În timp ce așteptam, m-am apucat să-i fac o cană din faimosul meu ceai vindecător: un sfert de litru de apă clocotită, o lingură de miere și niște praf de ghimbir deasupra. Asta și două felii de pâine prăjită cu scorțișoară aveau să fie micul lui dejun. După ce mânca până la ultima îmbucătură și bea până la ultima picătură, avea să ia o pastilă de Tylenol și una de vitamina C. La prânz, urma să primească

supă de pui cu tăieței și alte pastile. La fel și la cină, iar înainte de culcare o cană de limonadă foarte dulce și fierbinte.

Am auzit soneria. Lucrurile cerute ajunseseră împreună cu un bilețel. Trebuia să sun după micul dejun, iar Crystal urma să facă un drum până la băcănie și s-o viziteze pe mama. Mi-am schimbat hainele, iar zece minute mai târziu stăteam turcește pe patul lui, luptându-mă cu fiecare îmbucătură și sorbitură. Nu-mi păsa că nu-i plăcea ghimbirul sau că pâinea prăjită avea prea mult zahăr pe ea.

– Nu mă ascuți, a îngăimat el.

– Nici tu nu ești cel mai bun pacient. Ceaiul și pâinea prăjită o să te țină departe de dricul cioclului.

– Nu sunt pe moarte, a pufnit el. Vreau doar să fiu lăsat singur, nu să fiu îndopat cu mâncare și să iau pastilele alea stupide.

Eu i-am întins un șervețel din cutia de lângă pat.

– Șterge-ți nasul și nu te mai plânge. Îmi vād de propriul interes aici; dacă mori, nu-mi primesc dulapurile de bucătărie.

Nu i-am spus că interesul meu era mai mare decât lacul de culoarea cireșelor și o chiuvetă nouă.

El a pufnit și a bombănit, dar a mâncat pâinea prăjită și a băut ceaiul. Dacă asta îi învăța pe Marte, speram ca nepotul meu să fie fată.

– Acum scoală-te, du-te să faci un duș și pune-ți niște haine de casă. Te aștept în sufragerie, am spus eu.

– Nu pot. O să leșin la duș, a mormăit el.

– Dacă leșini, intru peste tine și te fac să-ți revii, l-am amenințat.

El aproape că a rânjit.

– Ești ca un instructor militar.

– Ai nimerit-o aici. O să-ți fie și mai rău și o să fii și mai slăbit dacă lâncezești așa toată ziua. Trebuie să te ridici. O să citim, o să ne uităm la televizor, ba chiar o să dezlegăm și rebusurile din ziar, dar o să te faci bine.

El m-a privit cu ochi mijiți.

– Să nu te atingi de rebusurile mele. Accept multe, dar nu și asta.

– O să le fac cu pixul, o să tai toate greșelile și o să fac mizerie mare dacă nu te dai jos din pat.

S-a dus să facă duș, s-a bărbierit și s-a schimbat într-o pereche de pantaloni din flanel și un tricou. Nu a leșinat și nici nu a dat

afară ghimbirul acela dezgustător. Nu era chiar în apele lui când s-a aruncat pe canapea, dar cel puțin nu săruta inelul Sfântului Petru și nici nu discuta cu Lucifer despre aerul condiționat pe care trebuia să și-l monteze în infern.

Dacă o parte din creierul lui nu ar fi fost prăjită din cauza febrei, probabil că ar fi terminat rebusul în cincisprezece minute, fără să tragă cu ochiul la mine. Și trebuie să recunosc că probabil i-aș fi fost mai de ajutor dacă nu s-ar fi dat cu after shave-ul ăla care mirosea atât de bine. Eu nu prea puteam să mă gândesc nici la care era capitala Perului, nici la porecla lui Nigel Julio dintr-un film din 1941.

– Mă simt mai bine. Mă îmbrac și mă duc în atelier, a anunțat el la câteva minute după ce terminase rebusul.

– Peste cadavrul meu! Te odihnești cel puțin două zile; după care mai discutăm.

– Cine a murit și te-a pus pe *tine* în locul lui Dumnezeu?

– Mai ții minte când te-am întrebat același lucru? Ai răspuns că Gert. Ei bine, același răspuns e valabil și pentru mine astăzi, i-am replicat eu.

– Până și Gert mă lăsa singur când eram bolnav, a bombănit el.

– Eu nu sunt *nici* Dumnezeu, *nici* Gert.

Am luat telecomanda și am dat drumul la televizor, unde tocmai urma *Jeopardy!*

– Oklahoma, a spus Billy Lee între două accese de tuse.

– Poftim?

– Oklahoma este al patruzeci și șaselea stat care a intrat în Uniune. I-au urmat Arizona și New Mexico, apoi Alaska și Hawaii.

Eu am încercat să mă concentrez la emisiune.

– Ah!

– Dar la ce te gândeai, apropo? Mie nici nu-mi place emisiunea asta. Credeam că vrei tu s-o urmărești.

– Mai degrabă m-aș uita la un film. Ce ai?

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. La ce te gândeai?

– La casa de pe malul lacului, i-am spus eu o minciună nevinovată.

– Atunci hai să mergem acolo. O să stăm pe ponton și o să urmărim soarele răsărind și apunând. Ba chiar o să te las să conduci Cadillacul.

– Bună încercare. Hai să vorbim, i-am propus eu.

– Sunt bolnav. Nu am chef de vorbă. Mă face să tușesc.

– Atunci să citim. Sau, și mai bine, hai să facem un maraton de *Armă mortală*. Le ai pe toate patru?

– Nu am nici unul. Nici nu știu despre ce vorbești. Nu prea mă uit la televizor, a spus el.

Eu m-am dus în bucătărie și am sunat-o pe Crystal pe mobil. Era în drum spre băcănie, tocmai se întorcea de la azil. Mama nu avea o zi bună. I-am spus să treacă pe la magazinul de închiriat DVD-uri și să ia toate cele patru filme, după care să le lase pe verandă. Și să aducă și niște popcorn, un pui întreg, un pachet de tăieței și 4 l de înghețată de vanilie.

– Nu e drept. Eu stau aici singură, în timp ce voi doi faceți maraton de filme. Seria *Armă mortală* e preferata mea. Iar acum că sunt și însărcinată, înghețata ar fi ceva super special, s-a plâns ea.

– Închiriază două din fiecare și adu-mi și mobilul. Vorbim mai târziu.

Billy Lee a chicotit.

Avea să supraviețuiască.

Viața era minunată.

Capitolul 23

Mi-am pierdut cumpătul.

Billy Lee se făcuse bine, dar acum că nu mai aveam grijă de el, nu mai eram atât de curajoasă încât să-i mărturisesc ce simțeam. Eram îngrozită la gândul că avea să-mi spună cum că nu voia altceva decât să-mi fie prieten pe viață și vecin. Iar eu voiam mult mai mult decât atât. Voiam să deschid ochii dimineața și să-l văd pe el, cu privirea mijită, încercând să mă vadă limpede. Voiam să-l aud spunându-mi că eram frumoasă.

Februarie s-a făcut pe nesimțite martie. Brândușele și lalelele își șteau capul din pământul înghețat și se scuturau de zăpadă. Dulapurile de bucătărie ieșeau foarte bine, iar peste câteva zile tâmplarii aveau să golească bucătăria actuală. Planurile pentru seră erau gata, iar o echipă din Oklahoma City urma să sosească a doua zi ca să se apuce de treabă. Reveniserăm la rutina noastră și eram din nou ocupați.

Dar de fiecare dată când Billy Lee era în aceeași încăpere cu mine, adică în fiecare zi, îmi venea să mă așez în poala lui și să-l sărut. Mă aflam pe veranda din spate, urmărind pisoii cu privirea, Petru și Pavel zbuguindu-se pe acolo. Maria își petrecuse ultimele două zile la veterinar, ca să nu mai facă și alți pui pe viitor. Petru și Pavel erau niște băieței, care nu voiau altceva decât să se muște unul pe altul de coadă și de urechi.

Billy Lee mi s-a alăturat în leagănul de pe verandă. Avea rume-guș pe cracul salopetei și pe mâneci. I-am scuturat perciunii de pe partea stângă și l-am întrebat dacă vrea un pahar de ceai cu gheață.

– Nu, mulțumesc. Frumoasă zi, nu-i așa?

– Prea frumoasă ca să stai înăuntru. Vrei să mergem la casa de pe malul lacului pentru vreo două zile? am întrebat eu gânditoare.

– Am prea multe de făcut momentan. Poate peste câteva săptămâni. Ce părere ai despre mine, Trudy?

Eu am rămas mută de uimire.

– În ce sens?

Trei cuvinte au fost tot ce-am putut scoate.

– Adică? a făcut el, încruntând din sprâncene.

– Prieten, vecin...

Mai aveam câteva, dar mintea mi-o luase deja razna.

– Doar despre mine. Simplul și bătrânul Billy Lee Tucker.

– Billy Lee, nu e nimic simplu la tine. Ești o persoană minunată. Un prieten devotat care m-a ajutat să trec printr-o perioadă grea și m-a făcut să simt din nou că trăiesc. Un vecin minunat.

– Atât?

– De ce? am întrebat, înghițind cu greu.

– Pentru că sunt îndrăgostit de tine de când mă știu. Nu-mi aduc aminte de vreo perioadă în care să nu te fi iubit. Nu mă pricep să-ți spun lucrurile romantice pe care le simt în inima mea. Putem vorbi toată ziua despre lemn sau despre renovare, dar mi se împleticește limba când vine vorba să-ți mărturisesc ce simt. Însă te iubesc din toată inima. Am o idee, dar trebuie să știu ce simți față de mine. Nu vreau să-ți placă ideea mea doar din politețe, a spus el, fără să mă privească.

Am simțit ca și cum cineva mi-a făcut inima să tresalte cu ajutorul unor cabluri din acelea portocalii de folosit la mașină. Curentul electric mi-a ridicat fiecare fir de păr de pe ceafă și de pe brațe.

– Mă iubești? am întrebat eu în șoaptă.

– Trebuie să-ți fi dat seama de asta, a zis el.

– Mi-a fost frică de moarte că o să-mi spui că nu vrei să fim decât prieteni și vecini, că sărutul nostru din noaptea de Anul Nou a fost doar de dragul sărbătorii și că...

Vocea mi s-a pierdut.

– Deci? a întrebat el abia șoptit.

– Billy Lee, nu pot să-ți spun că am fost îndrăgostită de tine de când mă știu. Dar pot să-ți spun că așa intenționez să fiu pentru restul vieții mele. Nici nu știu când s-a întâmplat, dar s-a întâmplat. Nu pot să mi te scot din minte și din suflet.

El mi-a oferit cel mai frumos zâmbet strâmb. Ochii lui albaștri și frumoși au strălucit. Înainte să deschid gura ca să mai zic ceva, el s-a dat mai aproape pe leagăn, dovedindu-mi că toate săruturile lui aveau să-mi facă inima să tresalte ca prima oară. În cele din urmă, și-a dezlipit buzele de ale mele, dar brațul lui a rămas petrecut după mine.

Eu mi-am sprijinit capul de umărul lui.

– Mă bucur atât de mult că mi-am luat povara asta de pe suflet. M-am temut că...

– Șșt, a făcut el și m-a sărutat încă o dată. M-a îmbrățișat strâns și mi-a șoptit: Trudy, am așteptat aproape patruzeci de ani ca să te aud spunând asta.

Eu am tras aer adânc în piept.

– Billy Lee, ai de gând să mă întrebi tu sau o fac eu?

– Ce să întreb?

– Dacă mă iei în căsătorie.

– Am așteptat aproape patruzeci de ani. Pot să mai aștept până când te simți pregătită.

– O să facem nunta la biserica noastră – știi tu, cea de pe Broadway Street. Cum ți se pare peste două săptămâni? Așa o să avem destul timp să plănuim o nuntă simplă, iar petrecerea putem s-o organizăm în sala de mese.

M-am cuibărit la pieptul lui. Mă potriveam atât de bine, de parcă acolo era locul meu.

– Ești sigură că vrei ceva public?

– Tu ești bărbatul de care m-am îndrăgostit. Te iubesc și abia aștept să-ți fiu soție. Două săptămâni e tot ce-ți ofer.

El a ridicat din sprânceană.

– Plănuiește ce vrei. Eu o să fiu acolo. Mi-ar plăcea să facem nunta la biserica noastră.

M-am făcut și mai comodă în brațele lui.

– Atunci o să-i spun și lui Crystal și ne apucăm să facem pregătirile pentru evenimentul de peste două săptămâni, începând de azi.

– Acum vrei să-mi auzi ideea?

– Dacă implică și mai multe săruturi, atunci da.

– De fapt, cam pălește în comparație cu săruturile noastre, dar mă gândeam că poate Crystal ar putea să stea la mine, ceea ce i-ar oferi ei și copilului mai multă libertate, iar eu să mă mut cu tine.

– E perfect! am zis, lipindu-mi buzele de ale lui.

El m-a îmbrățișat strâns, după care ne-am despărțit.

– Unde vrei să mergem în luna de miere? Mă ocup eu de asta, cât plănuiești tu și Crystal nunta, s-a oferit el.

– La casa de pe malul lacului.

– Trudy, te pot duce oriunde în lume. Spune numai unde și acolo mergem.

– La casa de pe malul lacului. Și adu cu tine o plăcuță pe care să scrie „Nu deranjați“.

El m-a sărutat încă o dată, și atunci am fost foarte sigură cum aveam să îmi petrec luna de miere.

Epilog

Ne-am căsătorit acum patru ani. Mama a avut atunci o zi bună. Crystal mi-a fost domnișoară de onoare. Am purtat un costum bej-deschis din brocart, iar Billy Lee s-a îmbrăcat cu același costum pe care îl avusese și la înmormântarea lui Gert. Am petrecut o săptămână întreagă la casa de pe malul lacului.

Eu și Billy Lee am vorbit despre copii vreme de șase luni și am decis să ne bucurăm doar de nepoata noastră, Malee. La urma urmelor, aveam amândoi peste patruzeci, iar Crystal era acum mare și cu un copil, așa că am luat decizia asta împreună și nu m-am mai uitat înapoi.

Se spune că atunci când crezi că lucrurile sunt bătute în cuie, Dumnezeu își bagă nasul ca să-ți arate cine e cu adevărat șeful. Am crezut că aveam gripă; apoi că intru la menopauză. Wil s-a născut în ziua când împlineam optsprezece luni de când ne căsătoriserăm.

Malee are acum patru ani. Crystal a angajat un localnic pe nume Joshua Valdez ca s-o ajute cu sera când afacerea a început să meargă – ca pe roate, aș putea adăuga. Aveau atâtea în comun și s-au împrietenit atât de repede în timp ce munceau împreună, încât nu am fost surprinși că s-au căsătorit când Malee avea un an. Acum mai este o fetiță, Tess, în casa de alături. Se gândesc să-i mai adauge o aripă, și mă aștept ca ăsta să fie următorul mare proiect, de vreme ce Crystal e din nou însărcinată. Așa că bietul Wil își dă toată silința să țină pasul cu fetele. Îmi aduce aminte de Billy Lee când trebuia să ne facă față mie și verișoarelor mele, cu atâția ani în urmă.

Drew vorbește ocazional cu Crystal. Nu se implică în viața nepoatelor lui și nici nu își amintește ziua lor de naștere sau că e Crăciunul. Nu cred c-o să se schimbe vreodată, dar asta e problema lui. Sunt prea fericită ca să irolesc fie și o clipă prețioasă gândindu-mă la el.

Mama a avut câteva zile bune după ce s-a născut Wil, iar eu n-am să le uit niciodată. Însă, acum un an, boala a evoluat până la punctul când nu ne-a mai recunoscut pe nici unul dintre noi. A murit în iulie, la doar câteva zile după ziua mea, și îmi lipsește enorm. Lessie a urmat-o trei săptămâni mai târziu. Părea firesc, într-un fel, de vreme ce erau prietene atât de bune. Dar nu a fost deloc ușor să le pierd pe amândouă deodată.

Marty și Betsy vin la mesele de sărbători. Amândouă sunt beneficiarele „bursei“ Gertrude Martin pentru femei divorțate. Marty deține o gogoșerie și s-a lăsat de fumat. Betsy și-a deschis o florărie pe Main Street și își cumpără plantele de la Crystal. A făcut un buchet superb pentru sicriul mamei. Cred că până și ei i-ar fi plăcut.

Încurajată de Crystal și de Billy Lee, m-am apucat serios de scris. Mai întâi, a fost doar o rubrică într-un ziar local, după care a devenit ceva periodic. Doar despre întâmplări de zi cu zi pe care le are sau ar putea să le trăiască oricine. Totul a început în noaptea de Crăciun, când am călcat pe melcul din bucătărie.

Într-o zi scriam un articol despre Ziua Recunoștinței, când mi-am amintit cum mă certase mătușa Gert pentru că luasem curcanul de la magazin, deja curățat de pene și congelat. Beculețul mi-a pălpăit de câteva ori în cap, după care s-a aprins cu putere.

Până atunci crezusem că-mi lăsase averea mie, dar în momentul acela mi-am dat seama că nu era așa nici pe departe. În felul ei, îi lăsase totul lui Billy Lee. Dacă i-ar fi lăsat direct casa și banii, nu m-aș fi mutat niciodată lângă el și nu aș fi ajuns să-l iubesc. Știa că aveam să aflu despre Drew în cele din urmă. M-am întrebat dacă nu cumva ea le pusese pe Marty și pe Betsy să mă urmeze în toaleta femeilor chiar în ziua înmormântării ei. O credeam în stare de orice când venea vorba despre Billy Lee Tucker.

Billy Lee o întrebase cândva pe Crystal care era pasiunea ei, iar ea îi răspunsese că săpatul în pământ și creșterea plantelor. Reușise să facă din pasiunea ei o afacere de succes. Cu toții reușiserăm să

facem ce ne plăcea: Billy Lee cu mobila lui superbă, eu cu scrisul, Marty cu gogoșeria, Betsy cu florăria ei.

Însă nici una dintre acestea nu e cu adevărat pasiunea mea. Pasiunea mea și a lui Billy Lee e dragostea pe care ne-o purtăm. O să-i fiu veșnic recunoscătoare mătușii Gert pentru ce ne-a dăruit. Și, oricât de mult îmi displace să admit, sunt recunoscătoare și pentru episodul din toaleta femeilor. Mi-a schimbat viața pentru totdeauna – și numai în bine.

Foto: Charles C. Brown

CAROLYN BROWN locuiește în sudul statului Oklahoma împreună cu soțul, trei copii și suficienți nepoți pentru a-i menține spiritul tânăr. Când nu se chinuie ca să respecte termenele de predare, îi face plăcere să se plimbe prin grădinile cu flori ale soțului său. Romanul ei *Secrete și speranțe* (*The Ladies' Room*, 2011) a fost finalist la Premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.